

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 23. DUBNA 2023

Ukaž mi, Pane, cestu k životu.

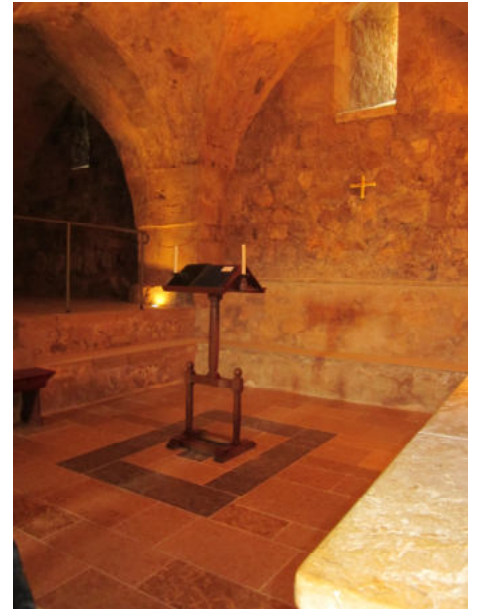
"PAX TIBI MARCE EVANGELISTA MEUS". VOTIVNÍ SVÍCE U HROBU SV. MARKA V KATEDRÁLE V BENÁTKÁCH.
Peregrinatio Ad Miracula Fidei, 10. června 2014, Venezia, Itálie.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, vzývejme Krista, přítomného uprostřed nás, aby došla vyslyšení modlitba, kterou přednáší Otcí jako náš Prostředník: **L: PANE, ZŮSTAŇ S NÁMI.**

- Pane, dej, ať nadcházející apoštolská cesta papeže Františka do Maďarska přispěje k budování mostů mezi lidmi a národy, v Kristu, který je naše budoucnost.
- Milovanému ukrajinskému národu pomoz na cestě k míru, ruský lid osvit' velikonočním světlem, potěš zraněné a ty, kdo kvůli válce přišli o své drahé, a dej, ať se vězňů, zvláště ubohé ukrajinské děti mohou ve zdraví vrátit ke svým rodinám.
- Modleme se za ty, které Pán volá ke kněžství a zasvěcenému životu, aby měli odvahu vydat se za ním cestou následování.
- Modleme se za větší rozšíření kultury nenásilí tím, že se státy i občané budou stále méně uchylovat ke zbraním.
- Na přímluvu svatého evangelisty Marka prosíme za požehnání pro všechny, kdo pracují v zemědělství, za příhodné počasí a hojnou úrodu.
- Otče, prokaž své milosrdenství našim zemřelým bratřím a sestrám.

K: Pane Ježíši, zůstaň s námi, vždyť se připozdívá!“ Tys jaseš Otcovy slávy, co nezná temnot ani západu, zůstávej božským Pocestným, který provází křesťanský lid po cestách světa a dějin, uprostřed stínů a neklidů našich časů, pokrmem na cestu a živou nadějí nesmrtelného života pro celé lidstvo. Neboť ty žiješ a kraluješ navěky věků. **L: Amen.**

"Dnes máme milost i radost zakončit naši pouť tady, v Emauzích, kam jsme provázeli zmrtvýchvstalého Ježíše jako dva učedníci, o kterých mluví Lukášovo evangelium. Stejně jako oni, i my jsme poznali Ježíše u eucharistického stolu, jak nám naznačilo závěrečné motto našeho putování: „Poznali ho při lámání chleba“..“ (kard. Coppa), *Peregrinatio ad Fontes Salutis, Emauzy, Izrael.*

„Zůstaň s námi, Pane Ježíši, neboť se schyluje k večeru; a jako náš společník na cestě, kterou nám zbývá ujít, svým milosrdenstvím rozehřej naše srdce a oživ naši naději, abychom tě spolu se svými bratřími dokázali poznávat ve slovech Písma a při lámání chleba“.

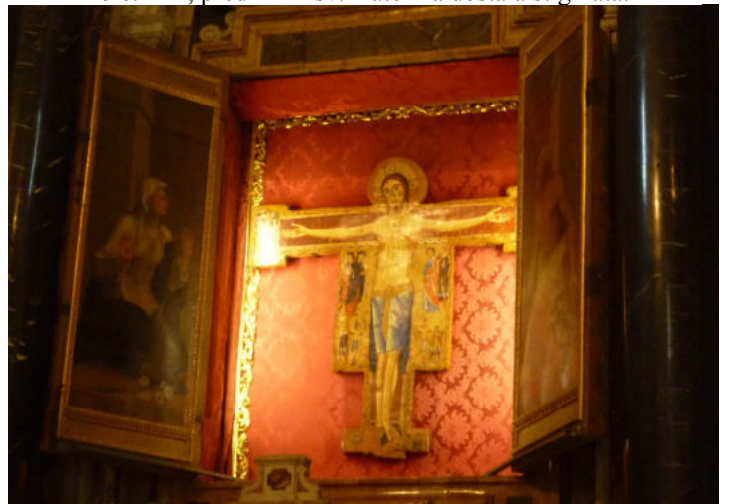
Pustiměšší poutníci u relikviáře sv. Kateřiny Sienské v římské bazilice Santa Maria sopra Minerva, Řím, Itálie, *Peregrinatio ad Limina Apostolorum*, 11. 6. 2007

EUCCHARISTIE V BAZILICE SV. DOMINIKA A SV. KATEŘINY.

Vlevo: poutníci v komnatách rodného domu světice a oltář s relikvií lebky sv. Kateřiny.

Dole: kříž, před nímž sv. Kateřina dostala stigmata.

POUŤ V RODIŠTI SV. KATEŘINY SIENSKÉ, PATRONKY EVROPY - SIENĚ, Itálie, *Peregrinatio ad Portam Fidei*, 12. 7. 2012.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 30. DUBNA 2023

Pán je můj pastýř, nic mi neschází.

OLTÁŘ S KŘÍŽEM, PŘED NÍMŽ SV. KATEŘINA SIENSKÁ DOSTALA STIGMATA.

Svatyně rodného domu sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy, *Peregrinatio ad Portam Fidei*, 12. července 2012, Siena, Itálie.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, prosme Ježíše, dobrého pastýře za svatá povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Za Svatého otce Františka, aby jeho dnešní apoštolská cesta do Maďarska přispěla k budování mostů mezi lidmi a národy, v Kristu, který je naše budoucnost.
- Za biskupy a kněze, aby si stále uvědomovali své misijní poslání a v síle Ducha byli pravými a věrohodnými svědky Krista, Dobrého Pastýře.
- Modleme se za ty, které Pán volá ke kněžství a zasvěcenému životu, aby měli odvahu vydat se za ním cestou následování.
- Milovanému ukrajinskému národu pomoz na cestě k míru, ruský lid osvit' velikonočním světlem, potěš zraněné a ty, kdo kvůli válce přišli o své drahé, a dej, ať se věznění, zvláště ubohé ukrajinské děti mohou ve zdraví vrátit ke svým rodinám.
- Modleme se za větší rozšíření kultury nenásilí tím, že se státy i občané budou stále méně uchylovat ke zbraním.
- Na přimluvu svaté Kateřiny Sienské, Patronky Evropy, prosíme za obyvatele našeho kontinentu, aby si uvědomili, že naděje na vybudování lepšího a člověka důstojnějšího světa je marná, není-li lidské úsilí provázáno Boží milostí.
- Ke svým vyvoleným v nebi připoj všechny kteří nás předešli a spí spánkem pokoje.

K: Děkujeme ti, Pane, že probouzíš ve své Církvi povolání. Dej, ať věřící pochopí tento dar, a mladé lidi povzbud', aby šli za tvým hlasem. Skrze Krista našeho Pána. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 2,14.22B-33: Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil k lidem: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé, pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: ‚Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano – i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznámils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.‘ (Bratři), budiž mi dovoleno, abych k vám bez okolků promluvil o praotci Davidovi. Ten umřel a byl pohřben, a jeho hrob máme u nás až dodneška. Byl to prorok a věděl, že Bůh mu přísahou slíbil, že na jeho trůně usadí jednoho z jeho potomků. Viděl tedy do budoucnosti, a když řekl, že nebude ponechán v podsvětí a jeho tělo že nepodlehne porušení, mluvil o Kristově zmrtevýchvstání. Toho Ježíše Bůh vzkřísil, a my všichni jsme toho svědky. Byl povýšen po pravici Boží, od Otce přijal slíbeného Ducha svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte.“

ŽALM 16: Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. – Pravím Hospodinu: „Ty jsi můj Pán.“ – Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem i mou číší, – ty mně zachovávaš můj úděl. Velebím Hospodina, že mi byl rádcem, – k tomu mě i za noci vybízí mé nitro. – Hospodina mám neustále na zřeteli, – nezakolísám, když je mi po pravici. Proto se raduje mé srdce, má duše plesá, – i mé tělo bydlí v bezpečí, – neboť nezanecháš mou duši v podsvětí, – nedopustíš, aby tvůj Svatý spatřil porušení. Ukážeš mi cestu k životu, – u tebe je hojná radost, – po tvé pravici je věčná slast.

2. ČTENÍ – 1PETR 1,17-21

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejíci, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkrvněného beránka. On byl ovšem k tomu vyhlédnut už před stvořením světa, ale pro vás se objevil teď na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

EVANGELIUM – JAN 20,19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ještě ten den první po sobotě se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů, a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

*„Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a život“
(Jan 6,63)*

SLOVO + P. FRANTIŠKA BENÍČKA

Nedělní cesta do Emmauz

Náš pohled je dne zaměřen na dva Ježíšovy učedníky, kteří po oslavě velikonoce odchází z Jeruzaléma do vesnice Emmauzy, vzdálené asi 11 kilometrů. Pán Ježíš se k nim jako poutník připojuje tiše a diskrétně. Chce se zapojit do jejich hovoru a dělá, že nic neví o události č. 1, která se stala o velikonočních a rozšířila po celém Jeruzalémě. Vypytává se jich, co se stalo. Učedníci jsou překvapeni, že to neví, a tak probírají, co se vlastně stalo. Jsou skleslí a smutní, protože vkládali do Ježíše z Nazareta naději, že budou osvobozeni z rukou Římanů, zatímco ho velekněží ukřižovali a zabili. Nějakou mizivou naději možná měli od žen, které tvrdily, že hrob byl prázdný, ale ani tomu asi moc nevěřili.

Ale teď je pro nás velmi důležitý okamžik, jak se totiž dává Ježíš učedníkům poznat, že je to skutečně on. Mohl to udělat velmi jednoduše: dát se poznat hned, jak to teba učinil apoštolům: ukázal jim mruce a bok a všechno bylo jasné. Pán Ježíš však používá jinou pedagogii: nevyčítá jim, že neuvěřili svědectví žen, ale že neuvěřili slovům Písma, která směřují ke Kristu. Dává se jim, poznat skrze dvě skutečnosti: Písmo svaté a lámání chleba - eucharistii.

Písmo svaté a eucharistie jsou, bratři a sestry, těmi nejsilnějšími prostředky k poznání Krista. Každá mše svatá má tyto dvě části: bohoslužba slova a bohoslužba oběti, které nám dávají možnost prožít hluboké setkání s Kristem, jehož ovocem má být, že se vrátíme zpět do svých domovů a pracovišť jako ti, kdo vnášejí radost a pokoj. Stejně jako emauzští učedníci se vrací zpět do Jeruzaléma. Naše srdce mají hořet, aby zapálila druhé. Pravdivé setkání s Pánem vede vždycky k apoštolátu.

Pro nás je však velmi důležité naučit se znovu a lépe prožívat toto setkání s Pánem, které se každou neděli opakuje. Prvním předpokladem je vyprázdnění svého srdce. Odložení všech našich plánů, starostí, které máme opustit hned při vstupu do kostela. V kostele si najdeme místo, ztišíme se a připravíme se, abychom mši svatou mohli prožívat uvědoměle, zbožně a činně. Tento trojí požadavek je tady na místě.

První požadavek je uvědomělost. Doufám, že každý z vás rozumí mluvě symbolů: ví, proč se žehná u vchodu svěcenou vodou, proč svítí u svatostánku věčné světlo, proč svítí na oltáři svíce, proč ministranti stojí se svícemi při evangeliu a při sv. přijímání, jaký význam má chléb a víno pro mši svatou. Dále bychom měli rozumět všem postojům: co

znamená stání, klečení, sezení, žehnání. Dále je třeba stále rozjímat nad společnými zpěvy a odpovědmi. Zdá se však, že v této oblasti nějaké mezery budou.

V jednom článku popisuje náhodný nevěřící naši bohoslužbu: Lidé se sejdou, ale jsou to asi sami nepřátelé - nepozdraví se, neusmějí se na sebe. Proč se vůbec sešli? Čte se jim z posvátné knihy a jedni se přitom rozhlízejí, druzí se baví, další podřimují. Proč to čtou, když to neposlouchají? Venku na vývěsce bylo napsáno, že to bude slavnost, ale ten vedoucí vepředu je zasmušilý, nikde žádná radost, ... proč tomu říkají "slavnost"? Pak začne společný zpěv, ale kdepak společný: mnozí otevřou ústa, jak když zívají. Proč se zpívá, když se nezpívá? Pak ten vpředu cosi mluví a lidé bez zájmu čekají, až to skončí. Pak zve lidi ke stolu, ale mnozí pozvaní nepřijdou. Proč šli do kostela, když pohrdají vším, co se tam děje? Tolik náhodný návštěvník.

Řeknete si: tak hrozné to u nás ještě není, ale jistě cítíme, že máme ještě v tomto ohledu všichni co dělat. Nedělní liturgie je skutečně záležitostí nás všech, a jakou si ji uděláme, takovou ji budeme mít.

Máme se tedy účastnit uvdoměle, rozumět tomu, co se děje, být duchem přítomni, účastnit se zbožně, ale také činně. Zapoj se do čtení, ministrování, zpívej s radostí, odvídej zřetelně, posluž jako varhaník, zpěvák, výběrčí, kostelník.

Snažme se, bratři a sestry, každý co nejvíce zapojovat do liturgie. Pomůžeme tím nejen sobě, ale celému společenství, aby naše oslava Boha byla nejen důstojná, ale přinesla také i užitek všem. Amen.

„Zůstaň jako náš společník na cestě, kterou nám zbývá ujít ...“

(homílie Jeho Eminence Mons. Giovanniho kardinála Coppy, čestného občana Drysic,
v Emauzích, Izrael, Peregrinatio Ad Fontes Salutis, 28. února 2013)

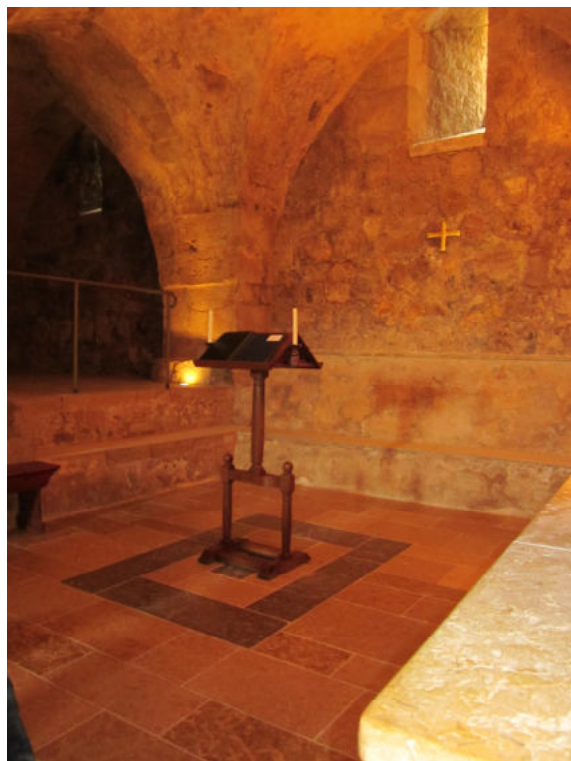

Drazí poutníci a poutnice.

dnes máme milost i radost zakončit naši pouť tady, v Emauzích, kam jsme provázeli zmrtvýchvstalého Ježíše jako dva učedníci, o kterých mluví Lukášovo evangelium. Stejně jako oni, i my jsme poznali Ježíše u eucharistického stolu, jak nám naznačilo závěrečné motto našeho putování: „Poznali ho při lámání chleba“. Nastala chvíle hodnocení dnů prožitých ve Svaté zemi, během nichž jsme měli mimořádné duchovní zážitky, které navždy zůstanou vryty do našich srdcí. Je to naše povinnost, vždyť tento poslední den, který trávíme v Emauzích, je jakoby shrnutím všech předcházejících etap naší pouti.

V evangelijním vyprávění jsme slyšeli jednu z nejkrásnějších stránek Bible. V týž den velikonoce

dva pocestní, z nichž u jednoho je uvedeno jméno, Kleofáš, se vracejí z Jeruzaléma do Emmauz, vzdálených asi sedm mil, kolem 11 kilometrů. Jistě jsou to Ježíšovi učedníci, protože se zármutkem komentují události umučení, a nevěří zprávě o Pánově zmrtvýchvstání, která se k nim už donesla. O tom všem rozmlouvají s Ježíšem, který se nepoznán připojuje k jejich putování. Když vyslechne jejich těžkosti, očekávání, která v souvislosti s Ním měli, i zklamání, v němž se nacházejí, důrazně je napomíná: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje“ (Lk 24,25ss). Zatímco mluvil, v jejich zoufalých srdcích se začíná rozlévat naděje. Evangelium dále pokračuje, „když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ (tamtéž, 24,30ss). Tento úryvek znovu uslyšíme ve středu v oktávu velikonočním; a právem bylo řečeno, že zračí strukturu mše svaté, jak se slavila v nejranějších dobách Církve, v jejich dvou velkých částech: bohoslužbě slova, v níž se vykládal spásný plán Otce, který v Emmauzích vyložil sám Ježíš; a lámání Chleba, v němž vrcholí slavení Eucharistie, která uprostřed komunity zpřítomňuje a obnovuje Kristovu smrt a vzkříšení.

Ale můžeme také říct, že v tomto mimořádném vyprávění, a zvláště tady, v Emmauzích, kde jsme semknuti kolem Eucharistie, máme jakoby shrnutí celé naší pouti, kterou musíme stále znovu procházet a prožívat. K tomu nám pomůže úchvatná modlitba, kterou recitujeme o nešporách Liturgie hodin každé pondělí IV. týdne v mezidobí. Říká: „Zůstaň s námi, Pane Ježíši, neboť se schyluje k večeru; a jako náš společník na cestě, kterou nám zbývá ujít, svým milosrdenstvím rozehřej naše srdce a oživ naši naději, abychom tě spolu se svými bratřími dokázali poznávat ve slovech Písma a při lámání chleba“.

Ano, „zůstaň s námi, Pane, neboť se schyluje k večeru“: jsou to stejná slova, jakými se emmauzští pocestní obrátili na Ježíše. On byl i s námi po celý tento týden, jedinečný v našem životě. Chystáme se znovu začít svůj běžný životní rytmus, s jeho povinnostmi a starostmi; a stejně jako oni, Jej potřebujeme i my, abychom si uchovali onu niternost lásky, která s Ním v tomto období nastala, abychom v Něm nacházeli zásadní životní odpovědi, a nikdy se nenechali ovládnout věcmi druhořadými, snad i škodlivými, které v nás mohou zastínit světlo, jímž nás v těchto dnech obdaroval.

„Zůstaň jako náš společník na cestě, kterou nám zbývá ujít“: během těchto dnů jsme absolvovali dlouhé trasy, abychom navštívili nejvýznamnější místa našeho Vykoupení: mezi námi se zrodilo či vzrostlo opravdové přátelství – a v této chvíli cítím povinnost poděkovat vašim jménem našemu drahému panu faráři, otci Josefovi, za všechno, co pro nás udělal -. Den co den však byl s námi Ježíš. Chceme, aby On stále zůstal s námi v putování, které máme nyní projít po cestách světa: On, Ježíš, musí zůstat jediným

společníkem naší cesty, a to i po křivolakých stezkách, na něž můžeme narazit, abychom nikdy neztratili správnou orientaci našeho života, až do chvíle konečného setkání s Ním v nebi, kdy také my máme s Ním vejít do slávy Otce.

„*Svým milosrdenstvím rozehrěj naše srdce a oživ naši naději*“. Ano, „všechno je milost“, říká umírající venkovský farář, nesmrtelný výtvarník Bernanosův; my říkáme víc „vše je milosrdenství“, jak jsme to vnímali v každém dnu naší pouti, v modlitbě, Eucharistii, zpovědi i odpuštění našich hříchů. Jako emauzským učedníkům, i nám rozněcovalo srdce, když k nám Ježíš promlouval; jako v nich, tak i v nás rostla naděje. Tyto dary budou pro nás nadále v životě Církve: i v budoucnu ať Ježíš rozněcuje naše srdce svým Slovem a příslibem, že s námi zůstává až do konce světa (Mt 28,20). On ať vždy oživuje naši naději, abychom měli stále před očima příchod jeho království.

„*Abychom tě dokázali poznávat ve slovech Písma*“. Dvěma emauzským učedníkům se otevřely oči, když slyšeli Ježíšova slova. Také nám ať Písmo Starého a Nového zákona, které v těchto dnech skutečně naplnilo naše srdce, zůstává i nadále pokrmem našeho života, odpovědí na naše otázky, pokojem našich srdcí i ve chvílích vyprahlosti a pochybností.

„*A při lámání chleba*“. V každém z těchto dnů byla naším světlem a naší silou Eucharistie. Ona ať zůstává naším stálým závazkem, středem našeho života, školou lásky k Ježíši i k bližním. Nikdy neříkejme:

„nemáme čas“, ne. Na Eucharistii musíme mít čas vždycky, vyjma těch nejzávažnějších situací. Neopomíjme proto nikdy mši svatou o nedělích a svátcích. Neděle je den Páně, kdy Bůh odpočíval od všeho, co stvořil, a bylo to velmi dobré. Také my nacházejme odpočinek, oddech naší duše, stálou radost, že jsme Bohem milováni, a u Něj – který jediný ji může dát, čerpejme sílu vytrvat, dávat dobrý příklad v rodině, být přesvědčenými a přesvědčivými křesťany.

A konečně: „*spolu se svými bratřími*“. Bratrská atmosféra těchto dní byla největším darem naší pouti. Objevili jsme, že jsme Církví. Pochopili jsme, že nesmíme být izolovanými, individualisty, egoisty, ale že tvoříme jedno společenství, jednu rodinu. Církev neznamená „já“, ale „my“. Nepřestávejme hledat Pána spolu se svými bratřími a sestrami. Náš život se tak stane budováním solidarity, velkorysosti, snahou myslet nikoli na sebe, ale na druhé. Drazí věřící, díky za váš příklad. Bůh žehnej nám všem.

+ Giovanni card. Coppa

LITURGICKÉ TEXTY 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 2,14A.36-41

Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně promluvil k lidem: "Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali." Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: "Bratři, co máme dělat?" Petr jim odpověděl: "Obráťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého. Vždyť to zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh." Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: "Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!" Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

ŽALM 23

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, – dává mi prodlévat na svěžích pastvinách, – vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout, – občerstvuje mou duši. Vede mě po správných cestách, – pro svoje jméno. – I kdybych šel temnotou rokle, – nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. – Tvůj kyj a tvá hůl, – ty jsou má útěcha. Prostíráš pro mě stůl – před zraky mých nepřátel, – hlavu mi mažeš olejem, – má číše přetéká. Štěstí a přízeň mě provázejí – po všechny dny mého života, – přebývat smím v Hospodinově domě – na dlouhé, předlouhé časy.

2. ČTENÍ – 1PETR 2,20B-25

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 'On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.' Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na sobě vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

EVANGELIUM – JAN 10,1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: "Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají." Ježíš jim pověděl toto přirovnání, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: "Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti."

„Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a život“
(Jan 6,63)

SLOVO

+ P. FRANTIŠKA BENÍČKA

Dobrý Pastýř

Ve středověku byly brány katedrál zdobeny Kristem sedícím na trůně. Věřící si uvědomovali, že jen skrze Krista mohou vstoupit do pravého života. Pochopili tak i větu, která dnes zazněla v evangeliu, a to, že Kristus sám o sobě říká: "Já jsem dveře". Dveře jsou totiž symbolickým obrazem pro přechod z jedné oblasti do druhé. Přechod z tohoto života do života věčného, z oblasti profánní, světské do oblasti sakrální, duchovní, posvátné. I my jsme nakonec vešli dveřmi do tohoto Božího domu, abychom zde naslouchali našemu Pastýři. Ježíš má být našim jediným pastýřem a my máme být jeho ovce. Nechce se tím říci, že máme být stádovitými lidmi. V jedné věci jsou pro nás ale jistě ovce vzorem, a to v tom, že slyší a rozeznávají hlas svého pastýře. V Izraeli spolu nocují stáda různých majitelů a ráno přicházejí pastýři a ovce jdou jen za hlasem svého pastýře, cizího nenásledují. Tak jako pes jde po čichu, tak ovce jde po hlasu. Je jistě hodně těžké v soudobé postmoderní společnosti rozeznat hlas, který nevyniká silou ani vtíravostí a přece nám říká to, co právě potřebujeme.

Neděle Dobrého Pastýře nám dává příležitost zamyslet se nad těmi, které Pán posílá jako své hlasatele, pastýře, tedy nástupce apoštolů - biskupy a kněze. Pán Ježíš v podstatě používá dvě povolání, ke kterým přirovnává jejich poslání. Jsou to rybáři a pastýři. Obě povolání spojuje především trpělivost a umění čekat. Kromě toho je k nim zapotřebí i notný kus odvahy - pastýř musel ubránit stádo před vlky a rybář přečkat vichřici či bouři na moři. Oba dva potřebují určitou soudnost a moudrost. Rybář přemýšlí, kde má lovit, aby měl co největší úspěch; pastýř zase vědět, kudy vede nejkratší cesta vyprahlými stráněmi k pramenům. Nejdůležitější vlastnost, kterou však je třeba zdůraznit je obětavost. Dobrý pastýř zná své ovce, záleží mu na nich a je ochoten je bránit i za cenu života, protože je má rád. Zdá se, že i v dokumentech Církve se začíná užívat pro duchovní výraz "pastýři", aby se ukázalo, oč by měl usilovat ten, kdo už pastýřem je, a také je to i známkou povolání k duchovnímu stavu. Řekli jsme, že je to především obětavost, trpělivost, umění čekat a také i určitá pastorační moudrost, ke které člověk dozrává během let. Svätý otec Benedikt XVI. ve své encyklice *Deus caritas est* píše, že jediné, co dnes lidé od kněze očekávají je, aby jim přinesl Krista. Lidé potřebují lásku, odpuštění a milosrdenství, a právě kněz má být nástrojem i nositelem těchto skutečností. Kněz však zůstává člověkem i po svěcení. Je ze stejného těsta jako každý jiný člověk, má své dobré i špatné vlastnosti, je také hříšník. Přesto všechno máme vždy v knězi vidět ne ani tak člověka, ale kněze-pastýře, kterého nám Bůh posílá, aby jeho prostřednictvím nás přiváděl

k Bohu, ať už tím, že hlásá Boží slovo či vysluhuje svátosti. To, co nás znepokojuje nejvíc je skutečnost, že kněžské řady řídnou, každý rok ne jeden ale hned několik kněží pověsí kleriku na hřebík, do semináře se hlásí stále méně a méně nových kandidátů. Rozhodující úlohu v budoucnosti povolání ke kněžství mají rodiny. Ty jsou takovým malým seminářem. Tam, kde děti vidí u rodičů víru, zbožnost a obětavost, jen v takovém prostředí jsou mladí lidé připraveni jak na manželství, tak i na duchovní povolání. Svätý Jan Bosco říkal, že Bůh takovým rodinám žehná až do třetího pokolení. Mít v rodině kněze je nejen čest, ale hlavně velké požehnání, vždyť kněz tolikrát stojí u oltáře a vyprošuje milosti jak pro sobě svěřené, tak i pro své blízké.

Když jsem si podal přihlášku do semináře, bylo to ještě v době komunizmu, rozmlouval mně ředitel gymnázia mé rozhodnutí, tak jak to měl nařízené, a řekl mně jednu větu, která mi utkvěla v paměti a měla platnost v té době, ale i dnes: „Pamatuj si, že celý život půjdeš proti proudu!“ Dnes vím, že základ byl položen v rodině. Moji rodiče šli také proti proudu. K víře se veřejně hlásili a kdo tu dobu pamatuje tak ví, že to bylo spojeno s mnohými nevýhodami, ale také zastrašováním, výhrůzkami a sledováním, na které však oni nedbali, ale šli za jediným pastýřem - Kristem. Jsem přesvědčen, že budou-li i dnes takoví rodiče, kteří nepůjdou s většinou, odmítnou lákadla, nabídky, ale budou děti vychovávat podle desatera a sami jim půjdou příkladem, tak zase budeme mít kvalitní rodiny, z nichž budou vyrůstat osobnosti morálně na výši, a kde se také vytvoří příhodné podmínky i pro duchovní povolání. Tomu věřím a za to chci spolu s Vámi prosit, abychom odmítli všechny ty moderní pastýře (lépe řečeno pasáky), kteří odvádějí od našeho jediného pastýře - Krista, kterého chceme následovat, a který nám nabízí to, co potřebujeme, co nás naplňuje.

ODESLANÉ SBÍRKY DOBY VELIKONOČNÍ

SBÍRKA NA SLUŽNÉ DUCHOVNÍCH (9. 4. 2023 - Arcibiskupství olomoucké)

PUSTIMĚŘ: 6.800,-Kč; DRYVICE: 3.300,-Kč; PODIVICE: 2.000,-Kč; TOPOLANY: 2.100,-Kč

SBÍRKA NA SVATÝ HROB (Arcibiskupství olomoucké)

PUSTIMĚŘ: 1.100,-Kč; DRYVICE: 800,-Kč; PODIVICE: 500,-Kč; TOPOLANY: 200,-Kč

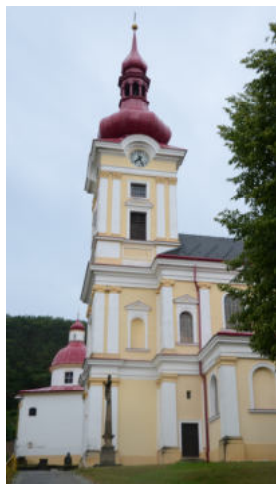

POSTNÍ ALMUŽNA (Charita Vyškov)

PUSTIMĚŘ: 5.550,-Kč; DRYVICE: 1.700,-Kč; PODIVICE: 1.040,-Kč; TOPOLANY: 1.100,-Kč

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

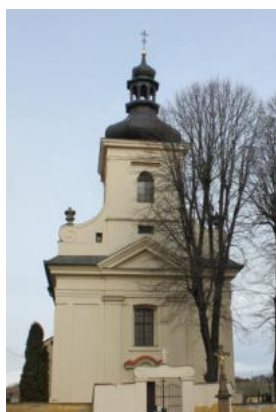
**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

SVŮJ DAR MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!

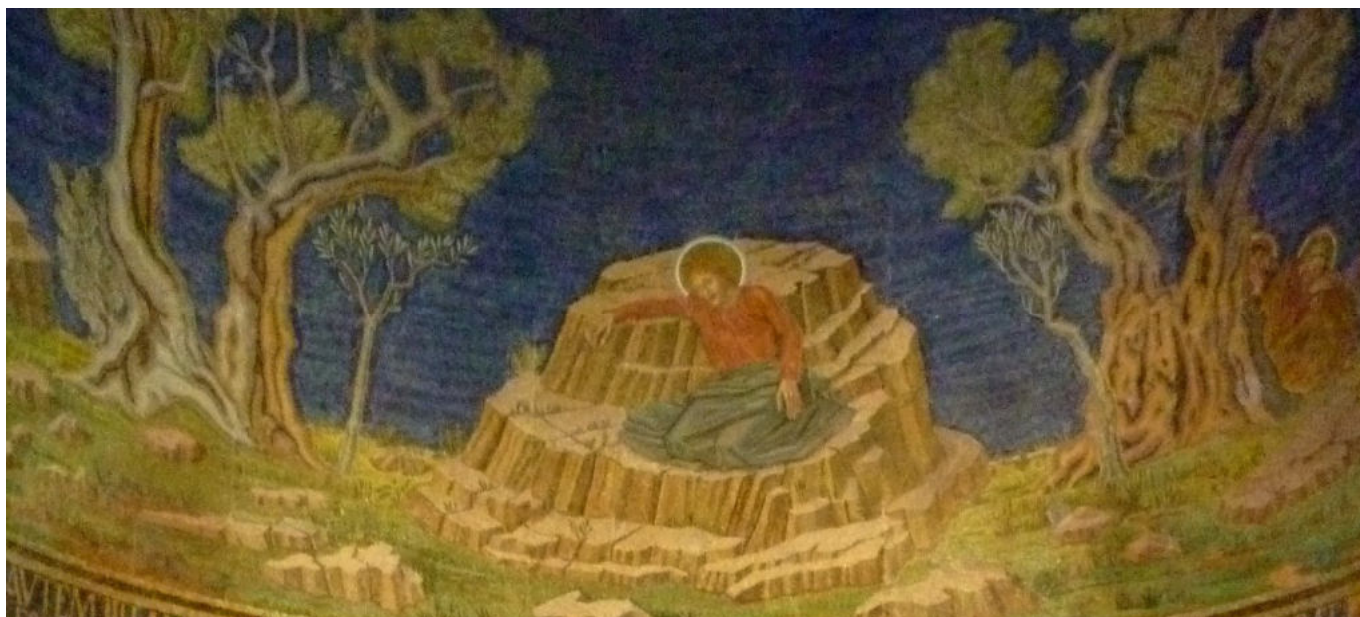
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL: josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYVICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

SVATÝ TÝDEN 2023 S PAPEŽEM FRANTIŠKEM

KVĚTNÁ NEDĚLE

„Opuštěný Ježíš nás žádá, mít oči a srdce pro opuštěné.“

"Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?" (Mt 27,46). Je to invokace, kterou nám dnešní liturgie ukládá opakovat v responsoriálním žalmu (srov. Ž 22,2), a je to jediné zvolání, které Ježíš na kříži pronesl v evangeliu, které jsme dnes slyšeli. Jsou to tedy slova, která nás přivádějí k jádru Kristova utrpení, k vyvrcholení utrpení, které podstoupil, aby nás spasil. "Proč jsi mě opustil?"

Ježíšova utrpení byla mnohá, mnohá, a pokaždé, když posloucháme vyprávění o pašijích, vstupujeme do nich. Byly to útrapy těla: vzpomeňme si na pohlavky, na bití, bičování, trnovou korunu, muka na kříži. Byly to útrapy duše: Jidášova zrada, Petrovo zapření, náboženské a občanské odsouzení, posměšky stráží, urážky pod křížem, odmítnutí tolika lidmi, selhání všeho, opuštění učedníků. Ve vší této bolesti však Ježíšovi zůstala jedna jistota: Otcova blízkost. Nyní se však děje něco nemyslitelného; před smrtí volá: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?". Ježíš je opuštěn.

Zde je nejtrýznivější utrpení, je to utrpení ducha: v nejtragičtější hodině Ježíš zakouší opuštění Bohem. Nikdy předtím nenazval Otce obecným jménem Bůh. Nikdy. (Vždy říkal) Otče... Aby nám evangelium zprostředkovalo sílu této skutečnosti, uvádí tuto větu

také v aramejštině: je to jediná věta z těch, které Ježíš řekl na kříži, jež se k nám dostává v původním jazyce. Skutečnou událostí je krajní snížení, tedy opuštění svého Otce, opuštění Boha. Kristus jde tak daleko, že trpí z lásky k nám, až je to pro nás těžké vůbec pochopit. Není snadné to pochopit... Vidí zavřené nebe, zakouší trpkou hranici žití, ztroskotání existence, zhroucení všech jistot: volá "proč, proč". Proč, Ty, Bože, proč?!

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? V Bibli je sloveso "opustit" silné; objevuje se ve chvílích krajní bolesti: ve ztroskotaných láskách, odmítnutých a zrazených; v zavržených a ztracených dětech; v situacích zavržení, ovdovění a osiření; ve vyčerpaných manželstvích, ve vyloučeních, která zbavují sociálních vazeb, v útlaku nespravedlnosti a v osamělosti nemoci: zkrátka v nejdrastičtějších zpřetrháních vazeb. Tam se říká toto slovo: "opuštění". Kristus to přinesl na kříž, vzal na sebe hřích světa. A na vrcholu On, jednorozený a milovaný Syn, zakusil situaci, která mu byla nejcizější: opuštěnost, vzdálenost od Boha.

A proč k tomu došlo? Pro nás neexistuje jiná odpověď. Je to pro nás. Bratři a sestry, dnes to není představení. Každý z nás, když naslouchá Ježíšovu opuštění, ať si řekne: Pro mě. Toto opuštění je cena, kterou za mě zaplatil. S každým z nás soucítí až do krajnosti, aby s námi byl až do konce. Zakusil opuštění, aby nás nenechal rukojmími opuštěnosti a byl navždy po našem boku. Udělal to pro mě, pro tebe, aby, když se já, ty nebo kdokoli jiný ocitne v koncích - to je špatné... když se někdo vidí zahrán ke zdi - vidí se ztracený ve slepé uličce, ponořený do propasti opuštěnosti, vtažený do víru tolika nezodpovězených "proč", bychom mohli najít jakousi naději. On, pro tebe, pro mě. Není to konec, protože Ježíš tam byl a nyní je s vámi: On, který vytrpěl vzdálenost opuštěnosti, aby přijal ve své lásce všechny naše odcizení. Aby každý z nás mohl říci: v mých pádech, každý z nás mnohokrát upadl... a každý z nás může říci: v mých pádech, v mé opuštěnosti, když se cítím zrazen nebo jsem zradil druhé, když se cítím opuštěný nebo jsem zavrhl druhé, pomysleme si, že i On byl opuštěn, zrazen, zavržen. A tam Ho nacházíme. Když se cítím ukřivděný a ztracený, když už si nevím rady, On je se mnou, v tisícířech vírech otázek a s tolika nezodpovězenými "proč", On je tam.

Tak nás Kristus zachraňuje, zevnitř našich "proč". Odtud se otevírá naděje, která nezklame. Na kříži totiž, i když cítí krajní opuštěnost, se nenechá strhnout k zoufalství, to je ta hranice, ale modlí se a svěruje se. Volá své "proč" slovy žalmu (22,2) a odevzdává se do Otcových rukou, i když ho cítí vzdáleného (srov. Lk 23,46) nebo ho necítí vůbec, protože se cítí opuštěný. V opuštěnosti nejprve svěruje sám sebe. V opuštění nadále miluje své vlastní, kteří ho nechali samotného. V opuštěnosti odpouští těm, kdo ho ukřižovali (v. 34). Zde se propast našeho mnohého zla noří do větší lásky, takže každé naše odloučení se proměňuje ve společenství.

Bratři a sestry, taková láska, až do konce, takováto Ježíšova láska dokáže proměnit naše kamenná srdce v srdce z masa. Je to láska schopná slitování, něhy, soucitu. A to je Boží styl: blízkost, soucit a něha. Bůh je takový. Opuštěný Kristus nás vede k tomu, abychom ho hledali a milovali v opuštěných. Protože v nich nejsou jen potřební, ale je tam On, je s nimi, Ježíš opuštěný, ten, který nás zachránil tím, že sestoupil do hlubin našeho lidského stavu. On je s každým z nich, opuštěným až k smrti. Myslím tu na některé... na jednoho takzvaného "muže z ulice", Němce, který zemřel pod kolonádou, sám, opuštěný. A Ježíš je takový pro každého z nás. Tolik lidí potřebuje naši blízkost, tolik opuštěných. I já potřebuji, aby mě Ježíš pohladil a přiblížil se ke mně, a proto za ním chodím k těm

opuštěným, osamělým. Chce, abychom se starali o bratry a sestry, kteří se mu nejvíce podobají, o něj v krajním údělu bolesti a osamělosti. Nejen lidé, ale i dnes, drazí bratři a sestry, je tolik "opuštěných Kristů". Jsou tu celé národy vykořisťované a ponechané samotě; jsou tu chudí lidé, kteří žijí na křižovatkách našich ulic a jejichž pohledu nemáme odvahu čelit; jsou tu migranti, kteří už nejsou tvářemi, ale čísly; jsou tu zavržení vězni, lidé zapsaní do seznamu problémů. Ale je tu také tolik neviditelných, skrytých, opuštěných Kristů, kteří jsou odhozeni v bílých rukavičkách: nenarozené děti, staří lidé ponechaní sami sobě, staří lidé, kteří mohou být vaším otcem, možná vaší matkou, dědečkem, babičkou... opuštění v geriatrických nemocnicích, nemocní, které nikdo nenavštěvuje, postižení, kteří jsou ignorováni, mladí lidé, kteří v sobě cítí velkou prázdnotu, aniž by někdo skutečně vyslechl jejich výkřik bolesti. A nenacházejí jinou cestu než sebevraždu... Dnešní opuštění. Dnešní Kristové.

Opuštěný Ježíš nás žádá, abychom měli oči a srdce pro opuštěné. A pro nás, učedníky Opuštěného, nikdo nesmí být odstrčen na okraj, nikdo nesmí být ponechán sám; protože, nezapomínejme, odmítnutí a vyloučení jsou živými ikonami Krista, připomínají nám jeho šílenou lásku, jeho opuštěnost, která nás zachraňuje před veškerou samotou a opuštěností. Bratři a sestry, vyprošujme si dnes tuto milost: umět milovat opuštěného Ježíše a umět milovat Ježíše v každém opuštěném člověku. Prosíme o milost umět vidět, umět rozpoznat Krista, který v nich stále nařiká. Nedovolme, aby se jeho hlas ztratil v ohlušujícím tichu lhostejnosti. Bůh nás nenechal samotné; pečujme o ty, kdo jsou ponecháni sami. Teprve pak učiníme vlastními touhy a pocity Toho, který kvůli nám "vyprázdnil sám sebe" (Flp 2,7). Který se zcela vyprázdnil kvůli nám.

ZELENÝ ČTVRTEK

Mše svatá se svěcením olejů

Bůh je větší než vaše hříchy

"Duch Hospodinův je nade mnou" (Lk 4,18): od tohoto verše začalo Ježíšovo kázání a od téhož verše začalo slovo, které jsme dnes slyšeli (srov. Iz 61,1). Na počátku je tedy Duch Hospodinův.

A právě o něm bychom dnes s vámi, drazí bratři, chtěl uvažovat, o Duchu Hospodinově. Bez Ducha Hospodinova totiž není křesťanského života a bez jeho pomazání není svatosti. On je protagonistou a je dobré si dnes, v rodný den kněžství, uvědomit, že On stojí na počátku naší služby, života a vitality každého pastýře. Svatá matka církev nás totiž učí vyznávat, že Duch svatý "dává život", jak řekl Ježíš: "To Duch dává život" (J 6,63); toto učení opakuje apoštol Pavel, který napsal, že "litera zabíjí, ale Duch dává život" (2 Kor 3,6), a mluvil o "zákonu Ducha, který dává život v Kristu Ježíši" (Řím 8,2). Bez něj by ani církev nebyla živou nevěstou Kristovou, ale nanejvýš náboženskou organizací - více či

méně dobrou; nebyla by Tělem Kristovým, ale chrámem postaveným lidskýma rukama. Jak tedy může být církev budována, když ne ze skutečnosti, že jsme "chrámy Ducha svatého", který "v nás přebývá" (srov. 1 Kor 6,19; 3,16)? Nemůžeme ho nechat venku nebo ho zaparkovat v nějakém zbožném prostoru, ne, musí být uprostřed... Musíme každý den říkat: "Přijď, neboť bez tvé moci není v člověku nic".

Duch Hospodinův je nade mnou. To může říci každý z nás; a není to opovážlivost, ale skutečnost, protože každý křesťan, zvláště každý kněz, může následující slova učinit svými: "neboť Hospodin mě pomazal" (Iz 61,1). Bratři, bez zásluh, z čisté milosti jsme obdrželi pomazání, které z nás učinilo otce a pastýře ve svatém Božím lidu. Zastavme se tedy u tohoto aspektu Ducha: u pomazání.

Po prvním "pomazání", které se odehrálo v Mariině lůně, sestoupil Duch na Ježíše u Jordánu. Poté, jak vysvětluje svatý Basil, "se každý [Kristův] čin odehrával za spoluúčasti Ducha svatého". Silou tohoto pomazání totiž kázal a konal znamení, na jeho základě "z něho vycházela moc, která všechny uzdravovala" (Lk 6,19). Ježíš a Duch svatý vždy působí společně, takže jsou jako dvě Otcovy ruce - říká to Irenej -, které, natažené k nám, nás objímají a pozvedají. A jimi jsou označeny naše ruce pomazané Kristovým Duchem. Ano, bratři, Hospodin si nás nejen vyvolil a povolal: vlil do nás pomazání svého Ducha, téhož Ducha, který sestoupil na apoštoly. Bratři, jsme pomazaní.

Pojďme se tedy podívat na apoštoly. Ježíš si je vybral a oni na jeho výzvu opustili své lodě, sítě, domovy a tak dále... Pomazání Slovem změnilo jejich životy. S nadšením následovali Mistra a začali kázat v přesvědčení, že později vykonají ještě větší věci; až přišly Velikonoce. Tam jako by se všechno zastavilo: došli k zapření a opuštění Mistra. Nemějme strach! Buďme odvážní při čtení vlastního života a vlastních pádů. Přišli zapřít a opustit Mistra, Petr, ten jako první; dospěli k poznání své nedostatečnosti a uvědomili si, že mu nerozuměli: "Neznám tohoto člověka" (Mk 14,71), co Petr pronesl na nádvoří velekněze po poslední večeři, není jen impulzivní obhajoba, ale přiznání duchovní

nevědomosti - on a ostatní možná očekávali, že za Mesiášem, který přitahuje davy a dělá zázraky, bude úspěšný život, ale nedokázali uznat skandál kříže, který jejich jistoty naboural. Ježíš věděl, že to sami nezvládnou, a proto jim slíbil Parakléta. A právě toto "druhé pomazání" o Letnicích učedníky proměnilo a vedlo je k tomu, aby pásli Boží stádo, a ne už sami sebe. A to je ten rozpor, který je třeba vyřešit: Pasu Boží lid, nebo sám sebe? A je tu Duch svatý, aby mě naučil, jak na to. Právě toto plamenné pomazání uhasilo jejich zbožnost soustředěnou na sebe a vlastní schopnosti: po přijetí Ducha se Petrovy obavy a váhání vypařují; Jakub a Jan, spalování touhou dát svůj život, přestávají usilovat o čestná místa (srov. Mk 10,35-45) - tedy náš kariérismus bratři; ostatní už nezůstávají uzavření a ustrašení ve večeřadle, ale vycházejí ven a stávají se apoštoly ve světě. Je to Duch, který mění naše srdce, který ho staví sem, na tu jinou, odlišnou rovinu.

Bratři, taková cesta zahrnuje náš kněžský a apoštolský život. I pro nás tu bylo první pomazání, které začalo voláním lásky, jež zachvátilo naše srdce. Opustili jsme kvůli němu své kotviště a na toto upřímné nadšení sestoupila síla Ducha, která nás posvětila. Pak podle Božího načasování přichází pro každého z nás velikonoční fáze, která znamená okamžik pravdy. A je to okamžik krize, která má různé podoby. Každému se dříve či později stane, že zažije zklamání, únavu a slabosti, přičemž se zdá, že ideál se uprostřed požadavků reality opotřebovává, zatímco určitý zvyk přebírá vládu a určité zkoušky, dříve těžko představitelné, způsobují, že se věrnost jeví jako více nepohodlná než kdysi. Tato etapa - toto pokušení, tato zkouška, kterou jsme všichni prošli, procházíme a budeme procházet - představuje rozhodující předěl pro ty, kdo přijali pomazání. Dá se z něj vyjít špatně, sklouznout k určité průměrnosti, unaveně se vléci do "normálu", kam se vkrádají tři nebezpečná pokušení: pokušení kompromisu, kdy se člověk spokojí s tím, co může udělat; pokušení náhražek, kdy se snaží "dobít" něčím jiným než naším pomazáním; a pokušení znechucení - které je nejčastější -, kdy nespokojeně pokračuje setrvačností. A v tom spočívá velké riziko: dokud zůstává zdání neporušené - "jsem kněz, jsem kněz" -, obracíme se sami k sobě a bezvládně se vlečeme; vůně pomazání už neprovoní život a srdce; a srdce se už nerozšiřuje, ale smršťuje, zavalené zklamáním. Je to jako vypařování, víte? Když kněžství pomalu sklouzává do klerikalismu a kněz zapomíná být pastýřem lidu, aby se postupně stal spíše úředníkem.

Tato krize se však také může stát bodem obratu kněžství, "rozhodující etapou duchovního života, v níž je třeba učinit konečnou volbu mezi Ježíšem a světem, mezi hrdinskou láskou a průměrností, mezi křížem a zajištěným blahobytem, mezi svatostí a poctivou věrností náboženským závazkům". Na závěr této slavnosti vám dají jako dárek klasiku, knihu, která se tímto problémem zabývá: "Druhé povolání", je to klasika od otce Voillauma, která se tohoto problému dotýká: přečtěte si ji. Pak se všichni musíme zamyslet nad tímto momentem našeho kněžství. Je to požehnaný okamžik, kdy jsme stejně jako učedníci o Velikonocích povoláni k tomu, abychom byli "dostatečně pokorní, abychom vyznali, že jsme přemoženi poníženým a ukřižovaným Kristem, a abychom začali novou cestu, cestu Ducha, víry a silné lásky bez iluzí". Je to kairos, v němž se odhaluje, že "celá věc se neomezuje na opuštění lodi a síti a následování Ježíše po určitou dobu, ale vyžaduje jít až na Kalvárii, přijmout lekci a ovoce a jít s pomocí Ducha svatého až do konce života, který musí skončit v dokonalosti božské Lásky". S pomocí Ducha Svatého: je to pro nás, stejně jako pro apoštoly, čas "druhého pomazání", čas druhého volání, kterému musíme naslouchat, druhého pomazání, kdy přijímáme Ducha ne na základě nadšení našich snů, ale na základě křehkosti naší reality. Je to pomazání, které

uskutečňuje pravdu v hloubce, které dovoluje Duchu pomazat naše slabosti, naši práci, naši vnitřní nedostatečnost. Pak pomazání voní nově: Jím, ne námi.

V tuto chvíli si vnitřně vzpomínám na některé z vás, kteří jste v krizi - řekněme -, kteří jste dezorientovaní a nevíte, jak se vydat na cestu, jak se vrátit na cestu v tomto druhém pomazání Ducha. Těmto bratřím - mám je přítomné - jednoduše říkám: dodejte si odvahy, Bůh je větší než vaše slabosti, než vaše hříchy. Svěřte se Hospodinu a dovolte mu, aby vás podruhé povolal, tentokrát s pomazáním Ducha svatého. Dvojitý život vám nepomůže; ani to, že všechno zahodíte. Dívejte se dopředu, nechte se pohladit pomazáním Ducha svatého.

A cestou k tomuto kroku zralosti je přiznat si pravdu o své vlastní slabosti. K tomu nás nabádá "Duch pravdy" (J 16,13), který nás vede k tomu, abychom se podívali do svého nitra, do hloubky, abychom si položili otázku: závisí mé naplnění na tom, jak jsem dobrý, na roli, kterou získám, na komplimentech, které dostávám, na kariéře, kterou dělám, na nadřízených či spolupracovnících, na pohodlí, které si mohu zajistit, nebo na pomazání, které provoní můj život? Bratři, kněžská zralost přichází od Ducha Svatého, dosahuje se jí, když se On stává protagonistou našeho života. Pak všechno dostane novou perspektivu, dokonce i zklamání a hořkost - dokonce i hříchy -, protože už nejde o to, abychom se snažili o to, aby se nám dařilo lépe tím, že něco vylepšíme, ale o to, abychom se se vším odevzdali Tomu, který nás prosytil svým pomazáním a chce do nás sestoupit až do hloubky. Bratři, objevme tedy znovu, že duchovní život se stává svobodným a radostným ne tehdy, když se snažíme zachránit formy a přišívát záplaty, ale když necháme Ducha, aby převzal iniciativu, a odevzdání jeho záměrům se disponujeme k tomu, abychom sloužili tam, kde a jak jsme žádáni: naše kněžství neroste úpravami, ale překypováním!

Necháme-li v sobě působit Ducha pravdy, zachováme si pomazání, protože faleš - klerikální pokrytectví - faleš, kterou jsme v pokušení žít, okamžitě vyjde najevo. A Duch, který "smývá to, co je špatné", nám bez ustání bude vnukat, jak "neposkvřnit pomazání", a to ani trochu. Na mysl přichází ona věta z Koheleta, která říká: "Jedna mrtvá moucha zkazí celou vonnou mast" (10,1). Je pravda, že jakákoli dvojakost - klerikální dvojitý život, prosím - jakákoli dvojakost, která se vkrádá, je nebezpečná: neměla by se tolerovat, ale měla by se vynést na světlo Ducha. Jestliže totiž "nic není zákeřnějšího než srdce a těžko se uzdravuje" (Jer 17,9), Duch svatý, on jediný nás uzdravuje z nevěry (srov. Oz 14,5). Je to pro nás nepostradatelný zápas: je skutečně nezbytné, jak napsal svatý Řehoř Veliký, aby "ten, kdo hlásá Boží slovo, se nejprve věnoval vlastnímu způsobu života, aby se pak, čerpajíc z vlastního života, naučil, co a jak říkat. [...] Ať si nikdo netroufá říkat venku to, co nejprve neslyšel uvnitř". A právě Duch je tím vnitřním učitelem, kterému je třeba naslouchat, protože ví, že na nás není nic, co by nechtěl pomazat. Bratři, uchovávejme si pomazání: ať vzývání Ducha není příležitostnou praxí, ale dechem každého dne. Vyzývám vás, uchovávejte pomazání. Já, Jeho pomazaný, jsem povolán, abych se do Něho ponořil, abych nechal Jeho světlo proniknout do svých slabostí - máme jich tolik -, abych našel pravdu o tom, kdo jsem. Nechme se jím podnítit k boji s falešnými představami, které se v nás mísí, a nechme se jím obnovit v klanění, neboť když uctíváme Hospodina, vlévá do našich srdcí svého Ducha.

"Duch Hospodinův je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal; poslal mě," pokračuje prorocství, a poslal mě, abych přinesl radostnou zvěst, vysvobození, uzdravení a milost (srov. Iz 61,1-2; Lk 4,18-19): jedním slovem, abych přinesl harmonii tam, kde není. Jak totiž říká svatý Basil: "Duch je harmonie", je to on, kdo vytváří harmonii. Když už jsem k

vám mluvil o pomazání, rád bych vám řekl něco o této harmonii, která je jeho důsledkem. Duch svatý je totiž harmonie. Především v nebi: svatý Basil vysvětluje, že "veškerá ta nadpozemská a nevýslovná harmonie ve službě Bohu a ve vzájemné symfonii nadpozemských sil, ta se nemůže zachovat jinak než z moci Ducha". A pak na zemi: v Církvi je skutečně onou "božskou a hudební Harmonií", která všechno spojuje. Představme si však presbyterium bez harmonie, bez Ducha: nefunguje. Probouzí rozmanitost charismat a znovu ji skládá v jednotu, vytváří soulad, který není založen na uniformitě, ale na tvořivosti lásky. Stejně tak soulad mezi mnohými. Stejně tak harmonie v presbyteriu. V letech Druhého vatikánského koncilu, který byl darem Ducha, vydal jeden teolog studii, v níž hovořil o Duchu nikoli jako o jednotlivci, ale jako o pluralitě. Vyzval nás, abychom o něm přemýšleli jako o božské osobě ne tolik singulární, ale "plurální", jako o "my Boha", my Otce a Syna, protože je jejich spojnicí, je sám o sobě souladem, společenstvím, harmonií. Vzpomínám si, že když jsem tento teologický traktát četl - bylo to na teologii, při studiu -, byl jsem pohoršen: připadalo mi to jako hereze, protože při našem studiu se nechápalo správně, co je to vlastně Duch svatý.

Touží po vytváření harmonie, zejména prostřednictvím těch, do nichž vlil své pomazání. Bratři, budování harmonie mezi námi není ani tak dobrou metodou pro lepší fungování církevní struktury, není to tancování menuetu, není to záležitost strategie nebo zdvořilosti: je to vnitřní požadavek života Ducha. Hřešíme proti Duchu, který je společenstvím, když se stáváme, byť jen lehce, nástrojem rozdělení - v pomluvách - stále se k tomu vracíme. Když se stáváme nástroji rozdělení, hřešíme proti Duchu. A hrajeme do rukou nepříteli, který nevychází na světlo a miluje pomluvy a narážky, podněcuje stranicství a komploty, živí nostalgii po minulosti, nedůvěru, pesimismus, strach. Dávejme si, prosím, pozor, abychom pomazání Ducha a roucho svaté Matky církve neušpinili nejednotou, polarizováním, jakýmkoli nedostatkem lásky a společenství. Nezapomínejme, že Duch, "Boží my", dává přednost komunitní formě: to znamená dostupnost v ohledu na vlastní potřeby, poslušnost v ohledu na vlastní vkus, pokoře v ohledu na vlastní nároky.

Harmonie není jednou z ctností, je více. Svatý Řehoř Veliký píše: "Jak velkou cenu má ctnost souladu, ukazuje skutečnost, že bez něj nemají všechny ostatní ctnosti naprosto žádnou cenu". Pomáhejme si, bratři, střežit soulad - to by měl být úkol - nezačínáme u druhých, ale každý sám u sebe; ptejme se sami sebe: je v mých slovech, v mých komentářích, v tom, co říkám a píšu, pečeť Ducha, nebo pečeť světa? Mám na mysli také kněžské vychování - tak často jsme kněží... hrubí -: myslete na kněžskou slušnost, pokud totiž lidé budou i v nás nacházet nespokojence a rozladěné lidi, staré mládence, kteří kritizují a ukazují prstem, kde uvidí harmonii? Kolik lidí nepřijde nebo odejde, protože se v církvi necítí být vítáni a milováni, nýbrž je na ně pohlíženo s podezřením a jsou posuzováni! Ve jménu Božím přijímejme a odpouštějme, a to vždy! A pamatujme, že podrážděnost a stěžování si kromě toho, že nepřináší nic dobrého, kazí hlásání, protože protirečí Bohu, který je společenství a harmonie. A to se nelíbí Duchu svatému, o němž nás apoštol Pavel nabádá, abychom ho nermoutili (srov. Ef 4,30).

Bratři, zanechávám vám tyto myšlenky, které mi vyšly ze srdce, a na závěr vám říkám jedno prosté a důležité slovo: děkuji vám. Děkuji vám za vaše svědectví a děkuji vám za vaši službu; děkuji vám za tolik skrytého dobra, které konáte, děkuji vám za odpuštění a útěchu, kterou dáváte ve jménu Božím: vždy odpouštějte, prosím, nikdy neodpírejte odpuštění; děkuji vám za vaši službu, která se často odehrává uprostřed tolika těžkostí, nedorozumění a malého uznání. Bratři, kéž vás Duch Boží, který nenechává padnout ty,

kdo v něj vkládají svou důvěru, naplní pokojem a dovede do konce to, co ve vás začal, abyste byli proroky jeho pomazání a apoštoly harmonie.

Mše svatá na památku Večeře Páně

Ježíš nás chce naučit šlechetnosti srdce

Mši svatou na památku Večeře slavil papež František v římské věznici pro mladistvé Casal del Marmo. Účastnilo se jí asi 100 osob, z toho asi 50 vězněných ve věku 14-25 let. Dvanácti z nich papež uprostřed liturgie umyl nohy. Před mytím nohou papež pronesl krátké improvizované kázání jako úvod k tomu, co chtěl udělat.

Docela zaujme, jak Ježíš den před svým ukřižováním dělá toto gesto. Mytí nohou, to bylo v té době zvykem, protože ulice byly prašné, lidé přicházeli zvenčí a při vstupu do domu, před hostinou, před setkáním, se jim myly nohy. Ale kdo jim myl nohy? Otroci, protože to byla otrocká práce. Představte si, jak byli učedníci překvapeni, když

viděli, že Ježíš začal dělat toto gesto otroka. Ale on to dělá proto, aby pochopili poselství příštího dne, že zemře jako otrok, aby zaplatil dluh nás všech. Kdybychom těmto Ježíšovým věcem naslouchali, život by byl tak dobrý, protože bychom si navzájem spěchali na pomoc, místo abychom se navzájem podváděli a využívali, jak nás učí chytráci. Je tak krásné pomáhat si navzájem, podat si ruku: jsou to lidská, univerzální gesta, která vycházejí z ušlechtilého srdce. A Ježíš nás tomu chce dnes touto slavností naučit: ušlechtilosti srdce. Každý z nás si může říci: "Ale kdyby papež věděl, co mám v sobě...". Ale Ježíš to ví a miluje nás takové, jací jsme, a myje nám nohy. Ježíš se nikdy nebojí našich slabostí, nikdy se nebojí, protože už zaplatil, chce nás jen doprovázet, chce nás vzít za ruku, aby pro nás život nebyl tak těžký. Udělám stejné gesto umývání nohou, ale není to folklorní záležitost, ne. Považujme to za gesto, které oznamuje, jak bychom měli být my, jeden s druhým. Ve společnosti vidíme, kolik lidí využívá druhé, kolik lidí je zahnaných do kouta a nemůže se z něj dostat. Kolik nespravedlnosti, kolik lidí bez práce, kolik lidí, kteří pracují a dostávají poloviční plat, kolik lidí, kteří nemají peníze na léky, kolik rozvrácených rodin, tolik špatných věcí... A nikdo z nás nemůže říct: "Já naštěstí nejsem takový", víte? - "Když nejsem takový, tak je to díky Boží milosti!"; každý z nás může uklouznout, každý z nás. A toto vědomí, tato jistota, že každý z nás může uklouznout, nám dává důstojnost - slyšte to slovo: "důstojnost" toho, že jsme hříšníky. A právě tak nás chce Ježíš mít, a proto nám chtěl umýt nohy a říct: "Přišel jsem vás

zachránit, abych vám sloužil". Nyní udělám totéž jako připomínku toho, co nás Ježíš učil: Pomáhejte si navzájem. A tak je život krásnější a my můžeme takto pokračovat. Při mytí nohou - doufám, že to zvládnou, protože nemůžu dobře chodit - ale při mytí nohou si říkáte: "Ježíš mi umyl nohy, Ježíš mě zachránil, a já mám teď tyhle potíže". Ale to přejde, Bůh je vždycky vedle vás, nikdy vás neopustí, nikdy. Přemýšlejte o tom.

VELKÝ PÁTEK

Liturgie památky umučení Páně

My jsme to, kdo zabil Ježíše, já a vy

Homílie papežského kazatele, kardinála Raniera Cantalamessy, OFM Cap

„TVOU SMRT ZVĚSTUJEME!“

Již dva tisíce let církev v tento den hlásá a slaví smrt Božího Syna na kříži. Při každé mši svaté po Proměnění Páně voláme: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme.“

V našem sekularizovaném západním světě se však již půldruhého století hlásá jiná Boží smrt. Když kultura mluví o "smrti Boží", má na mysli ideologickou, nikoli historickou smrt Boha. Někteří teologové, aby nezůstali pozadu za dobou, přispěchali s tím, že na tom postavili takzvanou "teologii smrti Boha".

Nemůžeme předstírat, že existenci tohoto odlišného příběhu ignorujeme, aniž bychom nechali mnoho věřících na pochybách. Tato jiná smrt Boha našla své dokonalé vyjádření ve slavné větě, kterou Nietzsche vložil do úst "blázna", jenž v omámení přichází na náměstí a křičí:

„Kde je Bůh? - zvolal - Já vám to řeknu! My jsme ho zabili: vy a já!... Nikdy se nestal větší čin, a kdo se po nás narodí, bude patřit díky tomuto činu do historie vyšší, než byly všechny předešlé!“

Logika těchto slov - a domnívám se, že i očekávání jejich autora - spočívala v tom, že po něm se již dějiny nebudou dělit na před Kristem a po Kristu, ale na dějiny před a po Nietzsche. Na místo Boha se zjevně nestaví nicota, ale člověk, přesněji „super-člověk“ nebo „nadčlověk“. O tomto novém člověku je třeba již nyní s pocitem zadostiučinění a pýchy, ba dokonce lítosti zvolat: "Ecce homo!". Hle, pravý člověk!". Zakrátko si však uvědomil, že pokud člověk zůstane sám, není ničím.

Čeho jsme se dopustili, když jsme tuto Zemi odpoutali od jejího Slunce? Kam teď spěje? Kam spějeme my?... Daleko od všech slunců? Není to náš věčný pád? Dozadu, do stran, dopředu, na všechny strany? Existuje ještě vrchol a dno? Nebloudíme jako po nekonečné nicotě?

"Bláznova" tichá a uklidňující odpověď na tyto otázky zní: „Ne, nebudeme bloudit v nekonečné nicotě, protože člověk zastane úlohu, která doposud náležela Bohu!" A to jediné, je pro člověka důležité. Naše odpověď jako věřících naopak zní: „Ano, a přesně to se stalo a děje! Bloudíme jakoby v nekonečné nicotě.“ Je příznačné, že právě v návaznosti na autora tohoto výroku jsme dospěli k tomu, že lidskou existenci definujeme jako "bytí určené ke smrti" a všechny domnělé možnosti člověka považujeme za "počínající nicotu".

„Mimo dobra a zla“, to byl další bojový pokřik filozofa! ; ale mimo dobra a zlo je jen „vůle mít moc“ a my víme, kam to vede...

Nemůžeme soudit srdce člověka, kterého zná jen Bůh. Autor tohoto výroku si v životě prožil svůj díl utrpení a utrpení člověka poojí ke Kristu možná víc než urážlivá slova, která ho od něj oddělují. Ježíšova modlitba na kříži: "Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí" (Lk 23,34), nebyla pronesena pouze k těm, kteří byli toho dne přítomní na Kalvárii...

Připomíná mi obraz, který jsem kdysi osobně sledoval (a který, jak doufám, se autorovi tohoto výroku mezitím splnil!): rozrušené dítě se snaží udeřit otce pěstmi a poškrábat mu obličej, až po vyčerpání sil padne s pláčem do náruče otce, který ho uklidňuje a tiskne k hrudi.

Opakuji, nesudme člověka, kterého zná jen Bůh. To však, co jeho výroky způsobily, soudit můžeme a soudit bychom měli. Toto učení bylo rozebíráno a nabízeno ostatním nejrůznějšími způsoby, až se stalo módou, atmosférou, která dýchá v intelektuálních kruzích "postmoderního" západu. Společným jmenovatelem všech těchto různých úpadků je totální relativismus ve všech oblastech: v etice, jazyce, ve filozofii, v umění a samozřejmě v náboženství. Nic už není pevné, všechno je tekuté, ba až mizivé jako pára. V dobách romantismu se lidé dusili v melancholii, dnes v nihilismu.

Naší povinností jako věřících je ukázat, co se skrývá za touto proklamací, za mihotáním prastarého plamene, za náhlým výbuchem sopky, která od počátku světa nikdy nevyhasla. I lidské drama mělo svůj "prolog v nebi", v onom "duchu vzpoury", který se nesmířil s

tím, že by měl existovat z milosti jiného. Od té doby nedělá nic jiného, než že verbuje své následovníky, mezi nimi nejprve naivní Adama a Evu: "Budete jako Bůh, poznáte dobro a zlo" (Gn 3,5).

Modernímu člověku se to všechno zdá být jen mýtem o původu zla ve světě. A v pozitivním smyslu, který se dnes mýtu dává, jím ve skutečnosti je! Ale dějiny, literatura a naše vlastní zkušenost nám říkají, že za tímto „mýtem“ se skrývá transcendentní pravda, kterou žádné historické vyprávění ani filozofické úvahy nemohou zprostředkovat.

Bůh zná naši pýchu a vyšel nám vstříc tím, že se sám před našima očima jako první pokořil.

Ježíš Kristus, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. (Flp 2, 6–8).

„Bůh? My jsme ho zabili – vy a já!“ křičí „šileneček“. Tato strašná věc se v lidských dějinách skutečně už jednou stala, ale ve zcela jiném smyslu. Je totiž pravda, bratři a sestry: byli jsme to my – vy a já – kdo zabil Ježíše Nazaretského! On zemřel za naše hříchy a za hříchy celého světa (1 Jn 2, 2)! Jeho zmrtvýchvstání nás však ujišťuje, že tato cesta nevede k porážce, ale díky našemu pokání vede k „apoteóze života“, kterou jinde marně hledáme.

Proč o tom mluvit při velkopáteční liturgii? Ne proto, abychom přesvědčili ateisty, že Bůh není mrtvý! Ti neznámější z nich to zjistili na vlastní kůži ve chvíli, kdy zavřeli oči před světlem, nebo spíše před temnotou tohoto světa. Pokud jde o ty z nich, kteří ještě žijí, přesvědčit je vyžaduje jiné prostředky, než slova kazatele. Prostředky, které Pán neodejme těm, jejichž srdce jsou otevřená pravdě, a o které budeme Boha prosit v modlitbě věřících, jež bude následovat.

Ne, skutečný cíl je jiný. Jde o to, podpořit věřící, kdoví, třeba jen pár univerzitních studentů, aby nebyli vtaženi do tohoto víru nihilismu, který je skutečnou "černou dírou" duchovního vesmíru, aby mezi námi zaznělo stále aktuální napomenutí Danta Alighieriho:

*Ó, křesťané, krok váš budiž vážnější:
nebud'te jako v každém větru peří
a nevěřte, že každá voda vás očistí.*

Pokračujme, ctihodní otcové, bratři a sestry, v opakování slov, která hlásáme při každé mši svaté, s dojatou vděčností a s větším přesvědčením, než kdykoliv předtím:

*„Tvou smrt zvěstujeme,
tvé vzkříšení vyznáváme,
na tvůj příchod čekáme!“*

VIA CRUCIS V ŘÍMSKÉM KOLOSEU

Hlasy míru ve válečném světě

Vzhledem k nízkým teplotám v Římě, papež František sledoval křížovou cestu z Domu svaté Marty.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

ÚVODNÍ MODLITBA

Pane Ježíši, ty jsi "naš pokoj" (Ef 2,14).

Před umučením jsi řekl: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“ (J 14,27). Pane, potřebujeme tvůj pokoj, pokoj, který nemůžeme vybudovat jen vlastními silami. Potřebujeme slyšet, jak nám opakuješ slova, jimiž jsi po svém zmrtvýchvstání třikrát potěšil srdce učedníků: "Pokoj vám!". (J 20,19.21.26). Ježíši, který jsi pro nás přijal kříž,

pohlédni na naši zemi, která žízni po míru, zatímco se stále prolévá krev tvých bratří a sester a slzy tolika matek, které ve válce ztratily své syny, se mísí se slzami tvé svaté Matky. Ty, Pane, jsi také plakal nad Jeruzalémem, protože nepoznal cestu pokoje (srov. Lk 19,42).

Právě ze Svaté země se k tobě dnes večer vine křížová cesta. Budeme po ní putovat a naslouchat tvému utrpení, které se odráží v utrpení tvých bratří a sester, kteří trpěli a trpí nedostatkem míru ve světě, a necháme v sobě rezonovat svědectví a hlasy, které se dostaly k papežovu sluchu a srdci během jeho cest a návštěv. Jsou to ozvěny míru, které se znovu ozývají v této "třetí roztržitěné světové válce", volání, které přichází ze zemí a regionů dnes zmítaných násilím, nespravedlností a chudobou. Všechna místa, kde se trpí konflikty, nenávisť a pronásledováním, jsou přítomna v modlitbě tohoto Velkého pátku.

Pane Ježíši, při tvém narození andělé na nebi hlásali: "a na zemi pokoj lidem dobré vůle" (Lk 2,14). Nyní naše modlitby stoupají k nebi, aby přitáhly "pokoj na zemi, po němž tolik touží lidé všech dob" (*Pacem in terris*, 1). Modleme se a prosme o tento mír, který jsi nám svěřil a který nejsme schopni udržet. Ježíši, z kříže obejmí celý svět: odpusť nám naše viny, uzdrav naše srdce, dej nám svůj pokoj.

I. zastavení

Ježíš je odsouzen na smrt

(Hlasy míru ze Svaté země)

*Tu jim propustil Barabáše, Ježíše pak dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován.
(1Petr 2,24).*

Barabáš nebo Ježíš? Musí si vybrat. Není to jen tak ledajaká volba: je to rozhodnutí, kam se postavit, jaký postoj zaujmout v těžkých životních událostech. Pokoj, po kterém všichni toužíme, nepřichází sám od sebe, ale čeká na naše rozhodnutí. Tehdy i dnes jsme neustále vyzýváni, abychom se rozhodli mezi Barabášem nebo Ježíšem: vzpourou nebo mírností, zbraněmi nebo svědectvím, lidskou mocí nebo tichou silou malého semínka, mocí světa nebo mocí Ducha. Ve Svaté zemi se zdá, že naše volba vždy padne na Barabáše. Zdá se, že jediným naším jazykem je násilí. Motor vzájemné odplaty je neustále poháněn naší vlastní bolestí, která se často stává jediným kritériem soudu. Spravedlnost a odpuštění spolu nemohou mluvit. Žijeme spolu, aniž bychom se navzájem uznávali, popíráme existenci toho druhého, odsuzujeme se navzájem v nekonečném a stále násilnějším bludném kruhu. A v tomto kontextu, zatíženém nenávisť a záští, jsme i my vyzýváni k vynášení soudů a rozhodování. A nemůžeme tak činit, aniž bychom se podívali na tichého odsuzovatele, na toho, kdo prohrál, ale na kterého padla naše volba, na Ježíše. Kristus nás vyzývá, abychom nepoužívali měřítka Piláta a davu, ale abychom uznali utrpení druhého, abychom do dialogu vnesli spravedlnost a odpuštění a abychom toužili po spáse pro všechny, i pro lotry, i pro Barabáše.

Modleme se slovy: *Osviť nás, Pane Ježíši!*

Když věříme, že máme vždycky pravdu: *Osviť nás, Pane Ježíši!*

Když soudíme bratry bez odvolání: *Osviť nás, Pane Ježíši!*

Když zavíráme oči před nespravedlností: *Osviť nás, Pane Ježíši!*

Když dusíme dobro kolem nás: *Osviť nás, Pane Ježíši!*

II. zastavení Ježíš přijímá kříž

(Hlasy míru emigranta ze Západní Afriky)

*On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo (kříže),
abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni.
(1Petr 2,24).*

Moje křížová výprava začala před šesti lety, když jsem opustil své město. Po třinácti dnech na cestě jsme dorazili do pouště a osm dní jsme ji křížovali křížem krážem, potkávali vypálená auta, prázdné kanystry od vody, mrtvá těla lidí, až jsme dorazili do Libye. Ti, kteří ještě museli zaplatit pašerákům za přechod, byli zavřeni a mučeni, dokud nezaplatili. Někteří přišli o život, jiní o hlavu. Slíbili mi, že mě posadí na loď do Evropy, ale plavby byly zrušeny a peníze jsme zpět nedostali. V Libyi zuřila válka a my otupěli vůči násilí, které jsme viděli, a zbloudilým kulkám. Našel jsem si práci jako štukatér, abych si zaplatil další cestu. Nakonec jsem se nalodil na loď s více než 100 lidmi. Pluli jsme několik hodin, než nás zachránila italská loď. Byl jsem plný radosti, poklekli jsme a děkovali Bohu; pak jsme zjistili, že se loď vrací do Libye. Tam nás zavřeli do detenčního centra, nejhoršího místa na světě. Po deseti měsících jsem se vrátil na loď. První noc byly vysoké vlny, čtyři lidé přepadli přes palubu; dva se nám podařilo zachránit. Usnul jsem a doufal, že zemřu. Když jsem se probudil, viděl jsem vedle sebe usmívající se lidi. Tuniský rybář zavolal pomoc, loď zakotvila a nevládní organizace nám daly jídlo, oblečení a přístřeší. Pracoval jsem, abych si zaplatil další plavbu. Bylo to pošetilé; po třech dnech na moři jsem dorazil na Maltu. V centru jsem zůstal šest měsíců a tam jsem ztratil hlavu; každou noc jsem se ptal Boha proč: proč nás lidé jako my považují za nepřátele? Tolik lidí, kteří utíkají před válkou, nese kříž jako já.

Modleme se: *Osvobod' nás, Pane Ježíši!*

Od snadných odsuzování bližních: *Osvobod' nás, Pane Ježíši!*

Od unáhlených soudů: *Osvobod' nás, Pane Ježíši!*

Od kritiky a zbytečných slov: *Osvobod' nás, Pane Ježíši!*

Od ničivých pomluv: *Osvobod' nás, Pane Ježíši!*

III. zastavení

Ježíš padá pod křížem poprvé

(Hlasy míru mladých ze Střední Ameriky)

A přece on nesl naše utrpení, obtížil se našimi bolestmi, ale my jsme ho pokládali za zbitého, od Boha ztrestaného a ztýraného. On však byl proboden pro naše nepravosti, rozdrčen pro naše zločiny, tížily ho tresty pro naši spásu, jeho rány nás uzdravily.
(Izaiáš 53,4-5).

My mladí lidé chceme mír. Často však padáme a tento pád má mnoho jmen: sráží nás lenost, strach, sklíčenost, ale také plané sliby snadného, ale špinavého života plného chamtivosti a korupce. Právě to zvyšuje spirálu obchodu s drogami, násilí, závislostí a vykořisťování lidí, zatímco příliš mnoho rodin stále truchlí nad ztrátou svých dětí; a beztrestnost těch, kdo podvádějí, unášejí a zabíjejí, nebere konce. Jak lze dosáhnout míru? Ježíši, ty jsi padl pod křížem, ale pak jsi vstal z mrtvých, vzal jsi na sebe kříž a spolu s ním jsi nám daroval pokoj. Povzbuzuješ nás, abychom vzali život do vlastních rukou, povzbuzuješ nás k odvaze závazku, jemuž se v našem jazyce říká kompromis. A to znamená říci ne tolika kompromisům, falešným kompromisům, které zabíjejí mír. Těchto kompromisů jsme plní: nechceme násilí, ale na sociálních sítích útočíme na ty, kdo nemyslí jako my; chceme jednotnou společnost, ale nesnažíme se pochopit ty kolem nás; co je horší, zanedbáváme ty, kteří nás potřebují. Pane, vlož nám do srdce touhu pozvednout někoho, kdo je na dně. Stejně jako to děláš ty s námi.

Modleme se: *Pozvedni nás, Pane Ježíši!*

Z našich leností: *Pozvedni nás, Pane Ježíši!*

Z našich pádů: *Pozvedni nás, Pane Ježíši!*

Z našich zármutků: *Pozvedni nás, Pane Ježíši!*

Z úvah, že pomoc druhým se nás netýká: *Pozvedni nás, Pane Ježíši!*

IV. zastavení

Ježíš potkává svou Matku

(Hlasy míru matky z Jižní Ameriky)

*Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil:
„On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení,
kterému se bude odporovat - i tvou vlastní duší pronikne meč
– aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“*
(Lukáš 2,34-35).

V roce 2012 mi exploze výbušného zařízení, nastraženého partyzány, zdevastovala nohu Střepiny mi způsobily desítky zranění na těle. Od té chvíle si pamatuji křik lidí a všude přítomnou krev. Nejvíce mě však vyděsil pohled na mou sedmiměsíční dceru, celou od

krve, s mnoha střepy zabodnutými do jejího malého obličejce. Jaké to asi muselo být pro Marii, když viděla Ježíšovu tvář oteklou a zakrvácenou! Já, oběť tohoto nesmyslného násilí, jsem nejprve cítila hněv a odpor, ale pak jsem pochopila, že pokud šířím nenávist, vytvářím ještě větší násilí. Uvědomila jsem si, že ve mně a kolem mě jsou hlubší rány než ty na mém těle. Uvědomila jsem si, že mnoho obětí potřebuje vědět stejně jako já a mým prostřednictvím, že ani pro ně to neskončilo a že s nenávistí se nedá žít. A tak jsem jim začala pomáhat: studovala jsem, abych se naučila, jak předcházet nehodám způsobeným miliony nášlapných min rozetých po našem území. Děkuji Ježíši a jeho Matce za objev, že utírání slz druhých není promarněný čas, ale nejlepší lék na uzdravení sebe sama.

Modleme se: *Dej, ať tě poznáme, Pane Ježíši!*

Ve znetvořené tváři trpícího: *Dej, ať tě poznáme, Pane Ježíši!*

V maličkých a chudých: *Dej, ať tě poznáme, Pane Ježíši!*

V těch, kdo prosí o projev lásky: *Dej, ať tě poznáme, Pane Ježíši!*

V těch, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost: *Dej, ať tě poznáme, Pane Ježíši!*

V. zastavení

Šimon z Kyrény pomáhá Ježíši nést kříž

(Hlasy míru trojice migrantů, pocházejících z Afriky, Jižní Ázie a Středního Východu)

*Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem.
(Lukáš 23,26).*

[1] Jsem člověk zraněný nenávistí. Jednou prožitá nenávist se nezapomíná, mění vás. Nenávist má strašlivé podoby. Vede člověka k tomu, že použije zbraň nejen k zastřelení druhého, ale i k lámání kostí, zatímco ostatní se na to dívají. Mám v sobě prázdnotu bez lásky, kvůli níž se cítím jako zbytečné břemeno. Najde se pro mě nějaký Kyréňan?

[2] Můj život je na cestě, utekl jsem před bombami, noži, hladem a bolestí. Nacpali mě na nákladáky, schovali do kufrů, hodili na vratké čluny. Přesto moje cesta pokračovala až na bezpečné místo, které nabízí svobodu a příležitosti, kde mohu dávat a přijímat lásku, praktikovat svou víru, kde je skutečná naděje. Najde se i pro mě nějaký Kyréňan?

[3] Často se mě ptají: Kdo jsi? Proč jsi tady? Jaký máš status? Počítáš s tím, že tu zůstaneš? Kam se chystáš odejít? Nejsou to otázky, které mají v úmyslu zraňovat, ale zraňují. Redukují to, čím doufám, že budu, na zaškrtávání políček ve formuláři; musím si vybrat cizinec, oběť, žadatel o azyl, uprchlík, migrant, jiný, ale já bych chtěl napsat člověk, bratr, přítel, věřící, bližní ... Najde se pro mě nějaký Kyréňan?

Modleme se: *Odpusť nám, Pane Ježíši!*

Že jsme tebou pohrdali v nešťastných: *Odpusť nám, Pane Ježíši!*

Že jsme tě přehlíželi v těch, kdo potřebovali pomoc: *Odpusť nám, Pane Ježíši!*

Že jsme tě opustili v bezbranných: *Odpusť nám, Pane Ježíši!*

Že jsme ti nesloužili v trpících: *Odpusť nám, Pane Ježíši!*

VI. zastavení

Veronika osušuje Ježíšovu tvář

(Hlasy míru řeholního kněze z Balkánského poloostrova)

Tu řekne král těm po své pravici: 'Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.'
(Matouš 25,34-36).

Byl jsem čtyřicetiletý farář, když přišla válka: ozbrojení důstojníci vtrhli na faru a odvezli mě do tábora, kde jsem strávil čtyři měsíce. Byly hrozné: zbavení minimálních hygienických podmínek, měli jsme hlad a žízeň, nemohli jsme se mýt ani holit, byli jsme fyzicky týráni, bití a mučení různými předměty. Pětkrát denně mě vyváděli, zejména v noci, nadávali mi a bili mě. Mimo jiné mi zlomili tři žebra a vyhrožovali, že mi vytrhají nehty, posypou mi rány solí a zaživa mě stáhnou z kůže. Jednou bylo tak těžké odolat, že jsem prosil dozorce, aby mě zabil, i když jsem byl přesvědčen, že to stejně udělají. Dozorce mi odpověděl: „Tak snadno nezemřeš, dostaneme za tebe 150 našich“. Tato slova ve mně probudila naději na přežití. Sám, bez Boha, bych však všechno to zlo nevydržel: modlitba, opakovaná v mém srdci, dělala zázraky. A Prozřetelnost přišla v podobě pomoci a jídla prostřednictvím muslimky Fatimy, které se podařilo dostat se ke mně tím, že si prorazila cestu uprostřed nenávisti. Byla pro mě jako Veronika pro Ježíše. Nyní, až do konce svých dnů, vydávám svědectví o válečných hrůzách a volám: Už nikdy válku!

Modleme se: *Shlédni na nás, Pane Ježíši!*

Abychom milovali toho, kdo není milován: *Shlédni na nás, Pane Ježíši!*

Abychom pomohli tomu, kdo zbloudil z cesty: *Shlédni na nás, Pane Ježíši!*

Abychom se starali o ty, kdo jsou obětí násilí: *Shlédni na nás, Pane Ježíši!*

Abychom přijali ty, kdo činí pokání za způsobené zlo: *Shlédni na nás, Pane Ježíši!*

VII. zastavení

Ježíš padá pod křížem podruhé

(Hlasy míru dvojice mladistvých ze Severní Afriky)

Spravedliví mu na to řeknou: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali.'
(Matouš 25,37-40).

[1] Jmenuji se Joseph a je mi 16 let. Do tábora pro vnitřně vysídlené osoby jsem přišel s rodiči v roce 2015 a žiji zde již více než osm let. Kdyby byl mír, zůstal bych ve svém domě, kde jsem se narodil a užil si dětství. Život zde však není dobrý. Bojím se o budoucnost, o sebe i o ostatní chlapce. Proč trpíme v táboře pro vnitřně vysídlené osoby? Kvůli probíhajícím konfliktům v mé zemi, která je sužována válkou po celou dobu své existence. Bez míru nebudeme schopni znovu povstat. Pokaždé je mír slíben, ale my stále padáme pod tíhou války, která je naším křížem. Děkuji Bohu, který nás pozvedá jako otec, a tolika štědrým lidem, které možná nikdy nepoznám a kteří nám svou pomocí umožňují přežít.

[2] Jmenuji se Johnson a od roku 2014 žiji v jiném táboře pro vnitřně vysídlené osoby, v bloku B v sektoru 2. V tomto táboře jsem se narodil v roce 1997. Je mi 14 let a jsem žákem třetí třídy základní školy. Život zde není dobrý, mnoho dětí nechodí do školy, protože tu nejsou učitelé a školy pro všechny, místo je příliš malé a přeplněné, není tu ani místo na hraní fotbalu. Chceme mít klid a vrátit se domů. Mír je dobrý, válka je špatná. To je to, co bych chtěl říct vedoucím představitelům světa. A prosím všechny přátele, aby se modlili za mír.

Modleme se: *Posiluj nás, Pane Ježíši!*

V hodině zkoušky: *Posiluj nás, Pane Ježíši!*

V úsilí o budování mostů bratrství: *Posiluj nás, Pane Ježíši!*

V nesení našeho kříže: *Posiluj nás, Pane Ježíši!*

Při vydávání svědectví evangeliu: *Posiluj nás, Pane Ježíši!*

VIII. zastavení

Ježíš potkává jeruzalémské ženy

(Hlasy míru ze severovýchodní Ázie)

*Za ním šel velký zástup lidu, i ženy, které nad ním naříkaly a plakaly.
(Lukáš 23,27).*

Ježíši, neseš svůj kříž. A myslím, že i moje země nese svůj kříž. Jsme mírumilovný národ, ale tíží nás kříž konfliktů: násilí, vnitřní vysídlování, útoky na modlitebny... Je to těžké břemeno, Ježíši, které neseme na křížové cestě, jež se zdá být nekonečná. Slzy našich matek pláčou nad hladem svých dětí. A stejně jako ony ani já nemám příliš slov k modlitbě, ale mnoho slz, které bych mohl nabídnout. Pane, průvod, který tě doprovázel na Kalvárii, byl strašný, ale v zástupu zbrutalizovaném zlem byly plačící ženy. Ony, matky, které v tobě neviděly odsouzenec, ale syna, ti dodaly sílu. I u nás vyšla ze zástupu žena, která se v duchu stala matkou tolika lidí a která na obranu svého lidu poklekla před sešikovanou silou zbraní. Byla ochotna položit svůj život a pokorně prosila o mír a smíření. Ježíši, nyní stejně jako tehdy se v děsivém zmatku nenávisti rodí tanec míru. A

my křesťané chceme být nástroji míru. Obrat' nás k sobě, Ježíši, a dej nám sílu, neboť ty sám jsi naše síla.

Modleme se: *Obrat' nás, Pane Ježíši!*

Od bezskrupulózního obchodu se zbraněmi: *Obrat' nás, Pane Ježíši!*

Od utrácení peněz za zbrojení namísto jídla: *Obrat' nás, Pane Ježíši!*

Od otroctví peněz, jež vyvolává války a bezpráví: *Obrat' nás, Pane Ježíši!*

Aby se kopí proměnila v srpy: *Obrat' nás, Pane Ježíši!*

IX. zastavení

Ježíš padá pod křížem potřetí

(Hlasy míru zasvěcené osoby ze Střední Afriky)

„Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný.“
(Jan 12,24-25).

5. prosince 2013 v pět hodin ráno mě probudil zvuk zbraní. Do hlavního města vtrhli povstalci. Mnozí utíkali a snažili se ukrýt, ale stačilo, aby jim zkřížila cestu zbloudilá kulka, a zemřeli. Byl to začátek nepopsatelného utrpení: zabíjení, ztráta rodiny, přátel a kolegů. Moje sestra zmizela a už se nikdy nevrátila, což způsobilo velké trauma mému otci, který nás o několik let později po krátké nemoci opustil. Stále jsem plakala. V tom údolí slz a "proč" ... jsem myslel na Ježíše. I on padl pod tíhou násilí, dokud na kříži neřekl: „Bože můj, proč jsi mě opustil?“. K jeho "proč" jsem přidal své "proč" a v mém nitru našla místo odpověď: *Miluj, jako tě miluje Ježíš*. Bylo to světlo uprostřed temnoty. Pochopil jsem, že potřebuji znovu získat sílu milovat. Od té doby, kdykoli je trochu klid, jdu na mši svatou. Abych se dostal na faru, musím ujít dlouhou cestu a přejít nejméně tři záatarasy pro rebely. Ale i když jsem přišel prakticky o všechno, včetně domu, ve kterém jsem vyrostl, mši ode mše ve mně rostla jistota: *všechno pomine, vyjma Boha*. To mě pozvedlo a s několika přáteli jsme začali shromažďovat děti, které si hrály na vojáky, abychom se jim pokusili předat evangelní hodnoty vzájemné pomoci, odpuštění, upřímnosti, aby se sen o míru stal skutečností, protože ony jsou budoucností.

Modleme se: *Uzdrav nás, Pane Ježíši!*

Od strachu, že nejsme milováni: *Uzdrav nás, Pane Ježíši!*

Od strachu, že jsme nepochopení: *Uzdrav nás, Pane Ježíši!*

Od strachu, že jsme zapomenuti: *Uzdrav nás, Pane Ježíši!*

Od strachu, že to nezvládneme: *Uzdrav nás, Pane Ježíši!*

X. zastavení

Ježíš je zbaven šatů

(Hlasy míru mladých z Ukrajiny a Ruska)

(Vojáci) ho přibili na kříž a rozdělili si jeho šaty: losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. Tak se měl splnit výrok Písma: 'Rozdělili si mé šaty a o můj oděv losovali.'
(Marek 15,24; Jan 19,24).

[1] Minulý rok mě a mého mladšího bratra vzali otec s matkou do Itálie, kde naše babička pracuje už více než dvacet let. Z Mariupolu jsme odjeli v noci. Na hranicích zadrželi mého otce vojáci a řekli mu, že musí zůstat na Ukrajině a bojovat. Další dva dny jsme pokračovali autobusem. Po příjezdu do Itálie jsem byl smutný. Cítil jsem se zbavený všeho: úplně nahý. Neuměl jsem jazyk a neměl jsem žádné přátele. Babička se ze všech sil snažila, abych se cítil šťastný, ale jediné, co jsem dělal bylo, že jsem stále opakoval, že chci jít domů. Nakonec se moje rodina rozhodla vrátit na Ukrajinu. Tady je situace stále těžká, na všech stranách je válka, město je zničené. Ale v srdci mám stále tu jistotu, o které mi babička vyprávěla, když jsem plakal: „Uvidíš, že všechno přejde. A s pomocí dobrého Pána se vrátí mír.“ A tak jsem se rozhodl, že se vrátím.

[2] Jsem naopak ruský chlapec... Když to říkám, cítím se skoro provinile, ale zároveň nechápu proč a cítím se dvakrát tak špatně. Zbavený štěstí a snů o budoucnosti. Už dva roky vidím, jak moje babička a matka pláčou. Dopis nám oznámil, že zemřel můj starší bratr; stále si ho pamatuji na jeho 18. narozeniny, usměvavého a zářivého jako slunce, a to vše jen pár týdnů před odjezdem na dlouhou cestu. Všichni nám říkali, že máme být hrdí, ale doma bylo jen tolik utrpení a smutku. Totéž se stalo i tátovi a dědečkovi, také odešli a my o nich už nic nevíme. kdosi z mých spolužáků my vyděšen šeptal do ucha, že je válka. Doma jsem napsal modlitbu: Prosím tě, Pane Ježíši, dej, ať je na celém světě mír a ať můžeme být všichni bratři.

Modleme se: *Očisti nás, Pane Ježíši!*

Od nevrzivosti a zloby: *Očisti nás, Pane Ježíši!*

Od násilných slov a reakcí: *Očisti nás, Pane Ježíši!*

Od postojů, které rozdělují: *Očisti nás, Pane Ježíši!*

Od vyvyšování se, ponižování druhých: *Očisti nás, Pane Ježíši!*

XI. zastavení

Ježíše přibíjejí na kříž

(Hlasy míru mladíka z Blízkého Východu)

Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po pravici, druhého po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili, potřásali hlavou a říkali: „Hleďme, chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět! Zachraň sám sebe a sestup z kříže!“
(Marek 15,27-30).

V roce 2012 vtrhly do naší čtvrti skupiny ozbrojených extremistů, kteří střelbou ze samopalů zabíjeli lidi na balkonech a v bytových domech. Bylo mi devět let. Vzpomínám si na úzkost maminky a tatínka; večer jsme dleli v objetí a na modlitbách, vědomi si nové kruté reality, která byla před námi. Válka byla každým dnem děsivější. Dlouho nebylo světlo ani voda; všude se kopaly studny. Potraviny byly každodenním problémem. V roce 2014, když jsme byli na balkoně, vybuchla před domem bomba, která nás uvrhla dovnitř a zasypala sklem a střepinami. O několik měsíců později zasáhla další bomba ložnici mých rodičů, kteří jako zázrakem unikli a jen neochotně se rozhodli opustit zemi. Začalo další utrpení, protože po dvou pokusech získat víza jsme neměli jinou možnost než nastoupit na loď. S nasazením života jsme zůstali na skalách a čekali na svítání a člun pobřežní stráže. Po záchraně nás místní obyvatelé přivítali s otevřenou náručí a pochopili naši tíživou situaci. Válka byla křížem našich životů. Válka zabíjí naději. V naší zemi je tolik rodin, dětí a starých lidí bez naděje, tím spíše po strašlivých přírodních katastrofách. Ve jménu Ježíše, který otevřel svou náruč na kříži, podejte ruku mému lidu!

Modleme se: *Uzdrav nás, Pane Ježíši!*

Od neschopnosti vést dialog: *Uzdrav nás, Pane Ježíši!*

Od nedůvěry a podezíravosti: *Uzdrav nás, Pane Ježíši!*

Od netrpělivosti a spěchu: *Uzdrav nás, Pane Ježíši!*

Od uzavřenosti a izolace: *Uzdrav nás, Pane Ježíši!*

XII. zastavení

Ježíš umírá, odpouštěje svým katům

(Hlasy míru matky ze Západní Ázie)

Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Jeho šaty si rozdělili losem. Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chránová opona se vpůli roztrhla.

*Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou poručím svého ducha!“
A po těch slovech vydechl naposled.
(Lukáš 23,34.44-46).*

6. srpna 2014 město probudily bomby. Teroristé byli u bran. Tři týdny předtím napadli sousední města a vesnice a krutě s nimi naložili. Proto jsme utekli, ale po několika dnech jsme se vrátili domů. Jednoho rána, když jsme byli zaneprázdnění a děti si hrály před našimi domy, zazněl vzduchem výbuch minometného granátu. Rychle jsem vyběhl ven. Dětské hlasy už slyšet nebylo, zato stále hlasitější byl křik dospělých. Můj syn, jeho bratranec a mladá sousedka, která se chystala na svatbu, byli zasaženi: mrtví. Zabití těch tří andělů nás přimělo k útěku: kdyby jich nebylo a my zůstali ve městě, nevyhnutelně bychom padli do rukou teroristů. Není snadné tuto skutečnost přijmout. Víra mi však pomáhá doufat, protože mi připomíná, že mrtví jsou v Ježíšově náručí. A my, kteří jsme přežili, se snažíme agresorovi odpustit, protože Ježíš odpustil svým katům. V naší smrti

důvěřujeme tobě, Pane života. Chceme tě následovat a vydávat svědectví o tom, že tvá láska je silnější než všechno.

Modleme se: *Nauč nás, Pane Ježíši!*

Milovat, jako jsi miloval nás: *Nauč nás, Pane Ježíši!*

Odpouštět, jako tys odpustil nám: *Nauč nás, Pane Ježíši!*

Učinit první krok k vzájemnému smíření: *Nauč nás, Pane Ježíši!*

Činit dobro, aniž bychom žádali protislužbu: *Nauč nás, Pane Ježíši!*

XIII. zastavení Ježíš sňat z kříže

(Hlasy míru řeholnice z Východní Afriky)

Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? Stojí přece v Písmu: 'Stále jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme pokládáni za ovce určené na porážku.' Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. (Římanům 8.35.37)

Bylo 7. září 2023, den, kdy si v naší zemi připomínáme dohodu, kterou bylo konečně uznáno právo našeho lidu na plnou nezávislost. Náhle se zde stalo něco, co nám zkazilo radost: byla zabita sestra, která v naší zemi vždy působila jako misionářka. Teroristé vnikli do jejího domu a nemilosrdně ji připravili o život. Den vítězství se změnil v porážku: naše srdce zaplavil strach a nejistota. Zkušenost stovek rodin, které byly svědky tragické smrti svých blízkých, se stala skutečností: v náručí nám leželo bezvládné tělo naší sestry. Není snadné být svědkem násilné smrti člena rodiny, přítele, souseda, stejně jako není snadné vidět svůj domov a majetek proměněný v popel a svou budoucnost zahalenou temnotou. Ale takový je život mého lidu, takový je můj život. Jak jsme však byli svědky a jak se učíme ve škole Panny Marie Nazaretské, která vzala mrtvého Ježíše do náruče a kontemplovala ho s vírou prozářenou láskou, nesmíme nikdy přestat nacházet odvahu snít o budoucnosti plné naděje, míru a smíření. Vždyť láska Zmrtvýchvstalého Krista se vlévá do našich srdcí, vždyť On je náš pokoj, On je naše skutečné vítězství. A od jeho lásky nás nikdy nic neodloučí.

Modleme se: *Smiluj se nad námi, Pane Ježíši!*

Dobrý Pastýři, který dávaš život za své stádce: *Smiluj se nad námi, Pane Ježíši!*

Ty, který umíraje na kříži, jsi zničil smrt: *Smiluj se nad námi, Pane Ježíši!*

Ty, jenž z probodeného srdce dávaš vyvěrat životu: *Smiluj se nad námi, Pane Ježíši!*

Ty, jenž z hrobu osvěcuješ dějiny: *Smiluj se nad námi, Pane Ježíši!*

XIV. zastavení Ježíš uložen do hrobu

(Hlasy míru dívek z Jižní Afriky)

Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, ale ze strachu před židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmout Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. Přišel tedy a sňal jeho tělo. Dostavil se tam i Nikodém, ten, který k němu přišel jednou v noci, a měl s sebou směs myrhy a aloe, asi sto liber. Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s těmi vonnými věcmi do (pruhů) plátna, jak mají židé ve zvyku pohřbívat.

(Jan 19.38-40)

Bylo to v pátek večer, když povstalci vtrhli do naší vesnice, vzali rukojmí, deportovali všechny, které našli, a naložili nás tím, co uloupili. Během transportu zabili mnoho mužů kulkami nebo noži. Ženy odvedli do parku. Každý den nás mučili na těle i na duši. Zbavili nás oblečení a důstojnosti, žili jsme nahé, abychom neutekly. Díky milosti se mi jednou, když nás poslali k řece pro vodu, podařilo utéct. Naše provincie je dodnes místem slz a bolesti. Když na náš kontinent přišel papež, položily jsme šaty ozbrojenců pod Ježíšův kříž, který nás dodnes děsí. V Ježíšově jménu jim odpouštíme vše, co nám provedli. Prosíme Pána o milost pokojného a lidského soužití. Víme a věříme, že hrob není místem posledního odpočinku, ale že jsme všichni povoláni k novému životu v nebeském Jeruzalémě.

Modleme se: *Zachovej nás, Pane Ježíši!*

V naději, která nezklame: *Zachovej nás, Pane Ježíši!*

Ve světle, které nehasne: *Zachovej nás, Pane Ježíši!*

V odpuštění, které obnovuje srdce: *Zachovej nás, Pane Ježíši!*

V pokoji, který nás činí blahoslavenými: *Zachovej nás, Pane Ježíši!*

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA - ČTRNÁCTERO DÍKŮ

Pane Ježíši, věčné Slovo Otce, ty ses pro nás stal tichem. A v tichu, které nás vede k tvému hrobu, ti chceme říci ještě jedno slovo, když se zamýšlíme nad křížovou cestou, kterou jsme s tebou prošli: děkujeme ti!

Děkujeme ti, Pane Ježíši, za tichost, která přemáhá aroganci.

Děkujeme ti za odvahu, s níž jsi přijal kříž.

Děkujeme ti za pokoj, který vyvěrá z tvých ran.

Děkujeme ti, že jsi nám dal svou svatou Matku za naši Matku.

Děkujeme ti za lásku, kterou jsi projevil tváří v tvář zradě.

Děkujeme ti, že jsi slzy proměnil v úsměv.

Děkujeme ti, že miluješ všechny, aniž bys kohokoli vylučoval.

Děkujeme ti za naději, kterou vléváš v hodině zkoušky.

Děkujeme ti za milosrdenství, které uzdravuje naše ubohosti.

Děkujeme ti, že ses zbavil všeho, abys nás obohatil.

Děkujeme ti, že jsi proměnil kříž v strom života.

Děkujeme ti za odpuštění, které jsi nabídl svým katanům.

Děkujeme ti, že jsi porazil smrt.

Děkujeme ti, Pane Ježíši, za světlo, které jsi zažehl v našich nocích, a tím, že jsi usmířil každé rozdělení, učinil z nás všechny bratry a sestry, děti téhož Otce, který je na nebesích:

Otče náš ...

BÍLÁ SOBOTA

Velikonoční vigílie

Vrátit se do Galileje a povstat k novému životu

Noc se chýlí ke konci a s rozbřeskem se ženy vydávají k Ježíšovu hrobu. Jdou nejistě, ztracené, se srdcem rozervaným žalem nad smrtí, která jim vzala jejich milovaného. Když však dorazí na ono místo a vidí hrob prázdný, změní směr, otočí svůj krok, vydají se jinam; opustí hrob a běží oznámit učedníkům novou cestu: Ježíš vstal z mrtvých a čeká na ně v Galileji. V životě těchto žen nastaly Velikonoce, které znamenají změnu: ony vlastně přechází od smutné chůze ke hrobu k radostnému běhu k učedníkům, aby jim sdělily nejen to, že Ježíš vstal z mrtvých, ale i to, že je tu cíl, kam je třeba okamžitě jít, totiž Galilea. Tam je čeká setkání se Zmrtvýchvstalým. Znovuzrození učedníků, vzkříšení jejich srdcí prochází Galileou. Vstupme také my na tuto cestu učedníků, která vede od hrobu do Galileje.

Ženy, jak říká evangelium, "šly navštívit hrob" (Mt 28,1). Myslí si, že Ježíš je na místě smrti a že vše navždy skončilo. I nám se někdy stává, že si myslíme, že radost ze setkání s Ježíšem patří minulosti, zatímco v přítomnosti známe hlavně zapečetěné hroby: ty našich zklamání, naší hořkosti a nedůvěry, které říkají "už se nedá nic dělat", "věci se nikdy nezmění", "je lepší žít ze dne na den", protože "o zítřku není nic jistého". I my, pokud jsme byli sevřeni bolestí, zatíženi smutkem, pokořeni hříchem, rozhořčeni nějakým

neúspěchem nebo otravování nějakou starostí, jsme zakusili hořkou chuť únavy a viděli jsme, jak radost v našem srdci pohasíná.

Někdy jsme prostě jen pocítili únavu z každodenního života, unavení z toho, že jsme sami riskovali proti zdi světa, kde se zdá, že vždy vítězí zákony nejchytřejšího a nejsilnějšího. Jindy jsme se cítili bezmocní a sklíčení tváří v tvář síle zla, konfliktům, které rozbíjejí vztahy, logice vypočítavosti a lhostejnosti, která jako by vládla společnosti, rakovině korupce - a je jí tolik -, šíření nespravedlnosti, mrazivému větru války. A možná jsme se také setkali tváří v tvář se smrtí, protože nám vzala sladkou přítomnost našich blízkých nebo protože se nás dotkla v nemoci či neštěstí, a my jsme snadno propadli deziluzi a pramen naděje vyschl. A tak se pro tyto či jiné situace - každý z nás zná ty své - naše cesty zastavují před hroby a my zůstáváme stát bez hnutí, pláčeme a truchlíme, osamocení a bezmocní, abychom si zopakovali své "proč". Onen nekonečný řetězec "proč"...

Namísto toho ženy o Velikonocích nestojí ochromené před hrobem, ale, jak říká evangelium, "se strachem a velkou radostí spěšně opustily hrob a běžely to oznámit jeho učedníkům" (v. 8). Přinášejí zprávu, která navždy změní život a dějiny: Kristus vstal z mrtvých! (srov. v. 6). A zároveň zachovávají a předávají Kristovo přání, jeho pozvání učedníkům: ať jdou do Galileje, protože tam ho uvidí (srov. v. 7). Ale, bratři a sestry, položme si dnes otázku: Co to znamená jít do Galileje? Dvě věci: jednak vyjít z uzavřenosti večeradla a jít do kraje obývaného pohany (srov. Mt 4,15), vyjít z úkrytu a otevřít se poslání, uniknout strachu a jít vstříc budoucnosti. A na druhé straně - a to je velmi krásné - to znamená návrat k počátkům, protože právě v Galileji to všechno začalo. Tam se Kristus poprvé setkal s učedníky a povolal je. Jít do Galileje tedy znamená vrátit se k původní milosti, znamená to znovu nalézt vzpomínku, která obnovuje naději, "vzpomínku na budoucnost", kterou nás poznamenal Zmrtvýchvstalý.

To je tedy to, co dělají Velikonoce Páně: vybízejí nás, abychom šli vpřed, abychom vyšli z pocitu porážky, abychom odvalili kámen z hrobů, v nichž často uzavíráme naději, abychom s důvěrou hleděli do budoucnosti, protože Kristus vstal a změnil směr dějin; ale aby to bylo možné, Velikonoce Páně nás vracejí do minulosti naší milosti, nutí nás vrátit se do Galileje, kde začal náš příběh lásky s Ježíšem, kde zaznělo první volání. Žádá nás totiž, abychom znovu prožili onen okamžik, onu situaci, onu zkušenost, v níž jsme se setkali s Kristem, zakusili jeho lásku a získali nový a zářivý pohled na sebe sama, na skutečnost, na tajemství života. Bratři a sestry, abychom mohli znovu povstat, znovu začít, pokračovat ve své cestě, musíme se vždy vrátit do Galileje, to znamená vrátit se ne k abstraktnímu, teoretickému Ježíši, ale k živé paměti, ke konkrétní a hmatatelné vzpomínce na naše první setkání s ním. Ano, abychom mohli kráčet, musíme vzpomínat; abychom měli naději, musíme žít paměť. A to je výzva: vzpomeňte si a vykročte na cestu! Pokud obnovíte první lásku, úžas a radost ze setkání s Bohem, půjdete dál. Vzpomeňte si a jděte.

Vzpomeňte si na svou Galileu a jděte tam. Je to "místo", kde jsi osobně poznal Ježíše, kde pro tebe nezůstal historickou postavou jako ostatní, ale stal se osobou života: ne vzdáleným Bohem, ale Bohem, který je blízko, který tě zná víc než kdokoli jiný a miluje tě víc než kdokoli jiný. Bratře, sestro, vzpomeňte si na Galileu, na svou Galileu: Každý ví, kde je jeho Galilea, každý z nás zná své vlastní místo vnitřního vzkříšení, to počáteční, to zakládající, to, které změnilo věci. Nesmíme ho zanechat v minulosti, Zmrtvýchvstalý nás zve, abychom tam šli uskutečnit Velikonoce. Vzpomeňte si na svou Galileu, oživte ji dnes.

Vraťte se k tomu prvnímu setkání. Zeptejte se sami sebe, jak to bylo a kdy to bylo, zrekonstruuje souvislosti, čas a místo, prožijte znovu emoce a pocity, prožijte znovu barvy a chutě. Protože víte, že právě když jste zapomněli na tu první lásku, právě když jste zapomněli na to první setkání, začal se vám na srdce usazovat prach. A vy jste zažili smutek a stejně jako učedníci se vám vše zdálo bez perspektivy, s balvanem pečetícím naději. Ale dnes, bratře, sestro, tě síla Velikonoc zve, abys odvalil balvany zklamání a nedůvěry; Bůh, mistr v odvalování náhrobních kamenů hříchu a strachu, chce osvítit tvou svatou vzpomínku, tvou nejkrásnější vzpomínku, aby to první setkání s ním bylo aktuální. Vzpomeň si a jdi: vrať se k Němu, najdi v sobě milost Božího vzkříšení! Vrať se do Galileje, do své Galileje.

Bratři, sestry, následujme Ježíše do Galileje, setkejme se s ním a pokloňme se mu tam, kde očekává každého z nás. Oživme krásu doby, kdy jsme ho po objevení živého prohlásili za Pána svých životů. Vraťme se do Galileje, do Galileje naší první lásky: navraťme se každý do své vlastní Galileje, do Galileje našeho prvního setkání, a povstaňme k novému životu!

NEDELE VELIKONOČNÍ

URBI ET ORBI

Drazí bratři a sestry, Kristus vstal z mrtvých!

Dnes vyznáváme, že on, Pán našeho života, je "vzkříšení a život" světa (srov. J 11,25). Jsou Velikonoce, což znamená "přechod", protože v Ježíši se uskutečnil rozhodující přechod lidstva: přechod od smrti k životu, od hříchu k milosti, od strachu k důvěře, od opuštěnosti ke společenství. V něm, Pánu času a dějin, bych chtěl všem s radostí v srdci říci: Požehnané Velikonoce! Všem!

Kéž jsou pro každého z vás, drazí bratři a sestry, zvláště pro nemocné a chudé, pro starší lidi a pro ty, kdo procházejí zkouškami a únavou, přechodem od soužení k útěše. Nejsme sami: Ježíš, Živý, je s námi navždy. Ať se církve a svět radují, protože dnes už naše naděje nejsou rozbity o zeď smrti, ale Kristus nám otevřel cestu k životu. Ano, bratři a sestry, o Velikonocích se změnil osud světa a dnešní den, který se zároveň shoduje s nejpravděpodobnějším datem Kristova zmrtvýchvstání, se můžeme radovat z toho, že z čiré milosti slavíme nejdůležitější a nejkrásnější den dějin.

Kristus vstal z mrtvých, skutečně vstal, jak se hlásá ve východních církvích. Christòs anesti. To nám říká, že naděje není iluze, je to pravda! A že cesta lidstva od Velikonoc dál, poznamenaná nadějí, postupuje rychleji. První svědkové zmrtvýchvstání nám to ukazují na svém příkladu. Evangelia vyprávějí o tom, s jakým spěchem to o Velikonocích "ženy běžely oznámit učedníkům" (Mt 28,8). A poté, co Marie z Magdaly "běžela k Šimonu Petrovi" (J 20,2), Jan a sám Petr "běželi oba společně" (srov. v. 4), aby se dostali na místo, kde byl Ježíš pohřben. A když pak o velikonočním večeru potkali zmrtvýchvstalého na cestě do Emauz, oba učedníci se "bez meškání vydali na cestu" (L

24,33) a spěchali několik kilometrů do kopce a za tmy, pohnuti nezadržitelnou velikonoční radostí, která jim hořela v srdci (srov. v. 32). Stejná radost, pro kterou Petr na břehu Galilejského jezera při pohledu na zmrtvýchvstalého Ježíše nemohl zůstat s ostatními na lodi, ale okamžitě skočil do vody a brodil se rychle za ním (srov. J 21,7). O Velikonocích se zkrátka cesta zrychluje a stává se během, protože lidstvo vidí cíl své cesty, vidí smysl svého údělu, tedy Ježíše Krista, a je povoláno spěchat vstříc jemu, naději světa.

Pospíchejme také, abychom rostli na cestě vzájemné důvěry: důvěry mezi lidmi, mezi národy a zeměmi. Nechme se překvapit radostnou velikonoční zvěstí, světlem, které ozařuje temnotu a šero, v nichž se svět příliš často ocitá.

Pospěšme si překonat konflikty a rozdělení a otevřeme svá srdce těm, kteří to nejvíce potřebují. Pospíchejme po cestách míru a bratrství. Radujme se z konkrétních znamení naděje, která k nám přicházejí z mnoha zemí, počínaje těmi, které nabízejí pomoc a přijetí lidem prchajícím před válkou a chudobou.

Na cestě je však stále tolik kamenů úrazu, které činí náš spěch ke Zmrtvýchvstalému namáhavým a únavným. K němu se obracíme s prosbou: pomoz nám běžet k Tobě! Pomoz nám otevřít svá srdce!

Pomoz milovanému ukrajinskému lidu na cestě k míru a ruský lid zalij velikonočním světlem. Utěšuj raněné a ty, kdo ve válce ztratili své blízké, a dej, aby se zajatci mohli bezpečně vrátit ke svým rodinám. Otevři srdce celého mezinárodního společenství, aby se zasadilo o ukončení této války a všech konfliktů, které poskvřňují svět krví, počínaje Sýrií, která stále čeká na mír. Podpoř ty, kteří byli postiženi silným zemětřesením v Turecku a v Sýrii. Modleme se za ty, kdo ztratili rodinu a přátele a zůstali bez domova: kéž se jim dostane útěchy od Boha a pomoci od rodiny národů.

V tento den ti, Pane, svěřujeme město Jeruzalém, prvního svědka tvého vzkříšení. Vyjadřuji hluboké obavy nad útoky posledních dnů, které ohrožují nadějně klima důvěry a vzájemného respektu, nezbytné pro obnovení dialogu mezi Izraelci a Palestinci, aby ve Svatém městě a v celém regionu zavládl mír.

Pomoz, Pane, Libanonu, který stále hledá stabilitu a jednotu, aby překonal své rozpory a všichni jeho občané mohli spolupracovat pro společné dobro země.

Nezapomeň na drahý tuniský lid, zejména na mladé lidi a ty, kteří trpí sociálními a ekonomickými problémy, aby neztráceli naději a společně budovali budoucnost míru a bratrství.

Obrat' svůj pohled na Haiti, které již několik let trpí vážnou sociálně-politickou a humanitární krizí, a podpoř úsilí politických aktérů a mezinárodního společenství o nalezení definitivního řešení mnoha problémů, které trápi toto tolik sužované obyvatelstvo.

Upevni mírové a usmiřovací procesy v Etiopii a Jižním Súdánu a zastav násilí v Demokratické republice Kongo.

Podpoř, Pane, křesťanská společenství, která dnes slaví Velikonoce za zvláštních okolností, jako například v Nikaragui a Eritreji, a pamatuj na všechny, kterým je bráněno svobodně a veřejně vyznávat svou víru. Utěš oběti mezinárodního terorismu, zejména v Burkině Faso, Mali, Mosambiku a Nigérii.

Pomoz Myanmaru kráčet cestou míru a dopřej osvícení srdcím odpovědných osob, aby mučení Rohingové našli spravedlnost.

Utěšuj uprchlíky, deportované, politické vězně a migranty, zejména ty nejzranitelnější, stejně jako všechny, kdo trpí hladem, chudobou a zhoubnými důsledky obchodu s drogami, lidmi a všemi formami otroctví. Inspiruj, Bože, vůdce národů, aby žádný muž nebo žena nebyli diskriminováni a aby nebyla pošlapávána jejich důstojnost; aby při plném respektování lidských práv a demokracie byly uzdraveny tyto sociální pohromy, aby bylo vždy usilováno o společné dobro občanů a aby byla zaručena bezpečnost a nezbytné podmínky pro dialog a mírové soužití.

Bratři, sestry, objevme i my znovu touhu po cestě, zrychleme tep naděje, předjíme krásu nebe! Čerpejme dnes energii k cestě vpřed v dobrou, které nezklame. A jestliže, jak napsal jeden dávný církevní otec, "největším hříchem je nevěřit v energii vzkříšení" (sv. Izák z Ninive, Sermones ascetici, I, 5), věřme dnes: "Ano, jsme si jisti: Kristus skutečně vstal z mrtvých" (Sekvence). Věřme v Tebe, Pane Ježíši, věřme, že s Tebou se znovu rodí naděje, cesta pokračuje. Ty, Pane života, povzbuzuj naše cesty a opakuj nám jako učedníkům o velikonočním večeru: "Pokoj vám!" (J 20,19.21). Pokoj vám! Pokoj vám!

„TU ES PETRUS, ET SUPER HANC PETRAM AEDIFICABO ECCLESIAM MEAM“
VELIKONOCE V SRDCI CÍRKVE, rodina Zelenkova v bazilice sv. Petra, Roma 2023.

"Vstal jsem z mrtvých, a jsem stále s tebou"

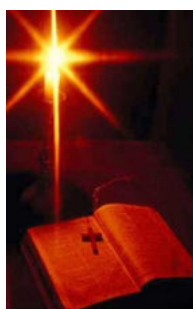
(Vstupní antifona slavnosti Zmrtvýchvstání Páně, srv. Žl 139,18)

DOBA VELIKONOČNÍ S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - 24. DUBNA 2023

Lidé, kteří zůstali na protější břehu moře, si všimli, že tam byl jenom jediný člun a že Ježíš zároveň se svými učedníky na loď nevstoupil, ale že učedníci odjeli sami. Přijely jiné čluny z Tiberiady blízko k místu, kde lidé jedli chléb, nad kterým Pán vzdal díky. Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou (na břehu), nasedali do člunů, přijeli do Kafarnaa a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečeti.“ Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“ (Jan 6,22-29)

Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli. Když prožijeme nějakou nečekanou událost, zanechá v nás hluboký dojem. A přece je zajímavý psychologický pokus. Dá se lidem za úkol, aby své zážitky popsali. Ani jeden popis nebývá totožný s druhým. Na každého zapůsobilo něco jiného. Bývá to podle vnitřní dispozice, kterou už předtím měli. To platí zvláště v případech, kdy se nemluví přesně a dává se jenom znamení. Často je pochopí jen dva, kdo je dal a komu je dal, protože je spojuje společný zájem. Díla Boží mají všechna charakter znamení. Jsou slova, kterými Bůh něco říká lidem. Jaký by to byl rozhovor, kdyby někdo jenom opakoval naše slova, měl radost ze zvuku jejich samohlásek, ale nestaral se o to, co ta slova znamenají, co se jimi řeklo. Podobně se i Židé spokojili s faktem, že se najedli, nezajímal je smysl zázraku. I náš život je plný znamení. Ale je málo těch, kdo se snaží je pochopit.

Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu. Práce o svůj pokrm a obživu vlastní rodiny je nejdůležitější činností převážně většiny všech lidí. Ježíš ovšem nemíní zlehčovat zásluhy těch, kdo se tak namáhají. Ale u všeho viditelného odkrývá tajemství, které je za ním skryto. Každé dobré dílo má svůj rytmus, který se nesmí zastavit. Práce o denní chleba se má stát prací o věčné hodnoty. Obojí se dá dobře spojit.

Kdo má před očima duchovní růst a bohatství, nezanedbává své denní povinnosti v tomto životě. Dává jim naopak náplň. Jeden umělec fotografoval sošky v katedrále v Chartres. Jsou neuvěřitelně propracované, a přece umístěné tak, že je tam po staletí nikdo dobře neviděl. Teprve moderní prostředky nám umožňují je obdivovat. A přece ti umělci pracovali s takovou láskou a věrně. Byli si vědomi, že jejich dílo bude pozorovat a obdivovat sám Bůh, proto bude věčné.

Ten vám dá Syn člověka, neboť do něho vtiskl Otec - Bůh - svou pečeť. V byzantské liturgii se užívá ke mši kvašeného chleba. Když se peče, vtiskuje se do něho pečeť se jménem Kristovým. Na počátku liturgie se tento chléb, tzv. prosfora, ořezává a střední části s pečetí se říká Beránek. Pečeť se vtiskuje do tvárné hmoty, především do vosku, podoba a forma, kterou smí užívat jen její majitel. Zapečetěný dopis nám zaručuje, že máme v ruce list, který nám posílá jeho pisatel. Život Kristův je život, který nám dává Bůh. Symbol pečetí to potvrzuje. Není proto divné, že si světci bývali vědomi velké síly, kterou dostávají přijímáním eucharistie. Vždyť je to sám Boží život. Považovali ji za zvlášť účinnou zbraň proti zlým sklonům. Boží život je jak očišťující oheň, aby duše zazářila jak čisté zlato.

Zástupy hledají mistra jen proto, že se zadarmo najedli. Ježíš však tímto prorockým znamením jasně ukazuje, že lidé mají usilovat o pokrm pro duši, toužit po duchovních hodnotách. Jedno je k tomu zapotřebí - uvěřit v Krista. Nejen přijímat, ale hlavně dávat, stát se svědkem Kristovým, znamená - stejně jako Štěpán - mít odvahu i přesto, že se setkáváme s nepochopením, nedoceněním, možná i s odporem a nenávisť nebo nepřátelstvím.

ÚTERÝ - 25. DUBNA 2023 - SV. MAREK, EVANGELISTA

Když se Ježíš naposled zjevil jedenácti apoštolům, řekl jim: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: ve jménu mém budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady (do ruky), a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se." Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici. Učedníci pak vyšli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znameními, která je provázela. Když se Ježíš naposled zjevil jedenácti apoštolům, řekl jim: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: ve jménu mém budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady (do ruky), a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se." Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici. Učedníci pak vyšli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znameními, která je provázela. (Marek 16,15-20)

STŘEDA PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 26. DUBNA 2023

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem chléb života! Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. Ale řekl jsem vám: Viděli jste mě, a přece nevěříte. Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a kdo ke mně přijde, toho jistě neodmítnu, protože jsem sestoupil z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal. A to je vůle toho, který mě poslal: abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,35-40)

Já jsem chléb života. Dary utužují přátelství mezi lidmi. Proto si při různých příležitostech posílají dárky. Nemusejí to být velké věci. To, co dostaneme k svátku od přítele, jsme si mohli sami snadno koupit. Ale nemělo by to tu hodnotu, kterou má dar. Skrze něj jako by přítel mluvil: Bylo to moje, ale to, co je moje, patří i tobě, vždyť jsme spojeni. Mají-li hodnotu dárky mrtvé, tranzistor, kniha, hodinky, jak velký dar dává dítěti matka, která mu předává svůj vlastní život. Ten svazek už nikdo nemůže zrušit. Kristus, který nám v eucharistii dává své tělo a svou krev, nám dává svůj vlastní život. Jsme s ním tedy spojeni nejužším poutem, jaké je vůbec možné. Na zemi je nejsilnější spojení v rodině. I ty se bohužel rozpadají.

Eucharistií vstupujeme do rodiny Boží, která je věčná.

Kdo přichází ke mně, nebude už nikdy hladovět. Hlad je zajímavý přírodní jev. Na jedné straně je známkou zdraví. Nemocní ztrácejí chuť k jídlu. Na druhé straně se však může hladem umřít, když organismus nemůže doplnit životní síly, které mu chybí. Dostaví se hlad kratší nebo delší dobu po nasycení. To dosvědčuje, že žádné jídlo na zemi není dostačující, aby udrželo při životě natrvalo. Jen sebe sama připodobňuje Kristus ke chlebu, po kterém se už nelační, tj. který pro věčný život nepotřebuje už nic dalšího. Vyskytují se v dějinách církve častěji omilostněné osoby, které se udržovaly při životě jen denním sv. přijímáním. Je to jakoby symbolické potvrzení pravdy víry, že eucharistie je Kristus, který dává věčný život, a že kdo má jej, už nepotřebuje nic jiného.

Kdo věří ve mne, nebude už nikdy žíznit. Žízeň má stejné fyziologické základy jako hlad. Častěji se však cítí. Proto se obrazně přenáší výraz žízně na každou touhu. Říkáme, že někdo žízní po poznání, po zábavě, po lásce atd. Lidské touhy jsou nejrozmanitějších druhů. Starobylý a pěkný výraz je: žíznit po pravdě. Ta tu ovšem neznamená jen abstraktní poznání, logické a matematické formule, ale vyrovnaný styk se skutečností. Nikdy nebudeme spokojeni, pokud cítíme, že je mezi námi a realitou, ve které žijeme, nějaký rozpor, že neodpovídají tomu, co od nich očekáváme. Ten zážitek nás nutí, abychom měnili místo, práci, styky s lidmi a bohužel i rodinné svazky. Důvod je vždy stejný: zklamání, nenacházíme, co jsme čekali. Co nám tu pomůže víra? Ta nás učí najít ve všem Krista. Ten pak, kdo našel, nepotřebuje hledat dál, protože se setkal se vší pravdou.

ČTVRTEK PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 27. DUBNA 2023

Ježíš řekl zástupům: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: ‘Všichni budou vyučeni od Boha.’ Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli.

Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ (Jan 6,44-51)

Stojí psáno v Prorocích: ‘Všichni budou vyučeni od Boha.’

Izaiáš (Iz 54,13), Jeremiáš (Jer 31,33) předpověděli, že se dostane v mesiášské době všem Božího poučení. Už ta doba minula? Jeden francouzský kněz píše ve svém deníku: "Na počátku své činnosti jsem si myslel, že musím lidi hledat a že o Bohu nevědí nic, než co jim řeknu. Dnes vím, že je tomu úplně jinak. Kristus posílá ke mně ty, které už předtím navštívil on sám. Obyčejně mi pak říkají: Přichází mně na mysl stále a stále tato myšlenka. Odkud se bere?" Tu zkušenost už dávno, v době Otců Církve, popsali duchovní autoři. Bylo jim nápadné, že taková myšlenka přichází úplně znenadání, neví se proč, a přitom duši rozjasní, dá jí zvláštní pokoj a současně chuť něco velkého udělat. Žalm 95,7nn, proto napomíná: "Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce!" Ten žalm se modlí jako ranní modlitba. Předpokládá se tedy, že tyto Boží inspirace jsou časté, denní.

Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Mnoho tzv. konvertitů, lidí, kteří se obrátili ke křesťanství, k církvi, popsali svůj duševní stav při tomto přechodu. Nebývá jim těžké uznat, že existuje Bůh a že se jeho hlas ozývá ve svědomí. Ale zdá se jim nemyslitelné, že by měli Boha potkat v denním životě, v lidech, v institucích církve. Jinými slovy, teď z víry v Boha přejít k dalšímu stupni: k zážitku, že existuje Bůh vtělený, Bůh, který sestoupil mezi svůj lid, a to je Ježíš Kristus. A přece i tento přechod se jednoho dne dostaví. Jeden ruský poutník jej popisuje takto: „Otevřely se mně oči, viděl jsem Ježíše ve všem. Chtělo se mi stále líbat zem, objímat květy. Kohokoliv jsem potkal a cokoliv jsem pozoroval, ve mně vzbudilo touhu říci: Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“

Kdo věří, má život věčný. Jak se k takovému poznání Boha a Krista dojde? Rozhodně ne pouhou rozumovou úvahou, přirozenými silami. Je to Boží osvícení. Kdo je přijme, má víru. V křestním obřadu bývaly tyto otázky: „Co žádáš?“ – „Víru.“ – „Co ti dá víra?“ – „Život věčný.“ V tomto jednoduchém dotazníku je skryto vícero hlubokých teologických pravd. Život sice probíhá v čase. Ale čas jej nenaplní. Ceníme si život podle toho, s kým jsme se setkali a jaká byla mezi námi důvěra. Ve víře k nám mluví Bůh. My mu odpovídáme tím, že jeho slova přijímáme, že máme pevnou důvěru v něho samého. Setkali jsme se tedy v životě s Bohem. Jiná setkání jsou dočasná. Lidé nás opouštějí a umírají. Bůh však je věčný. Kdo se s ním setkal ve víře, přišel tedy do věčného života.

Anglický cestovatel Robert Scott, který žil na přelomu 19. a 20. století se vypravil se svými přáteli na jižní pól. Výprava byla dobře zabezpečena. Jakmile se dostali k věčnému ledu, museli vystoupit z lodi, schovat si zásoby jídla na zpáteční cestu a jít pěšky k vytčenému cíli. Cíle dosáhli, ovšem na zpáteční cestě ztratili orientaci, potraviny nenašli a nakonec vysílení a hladoví všichni zemřeli. Ironie osudu však byla v tom, že když je pak našli umrzlé, leželi velmi blízko schovaných potravin. Byli blízko zásob a přesto zahynuli. My také máme Krista - chléb života - na dosah ruky. Je to chléb věčného života - na dosah ruky; máme ho tak blízko sebe a přesto mnozí umírají duchovně, protože jsou vysílení a hladoví.

Svaté přijímání nemá být jen sváteční záležitostí. Máme přijímat co nejčastěji, tedy pokaždé, když jsme na mši svaté. Pán Ježíš v eucharistii není jen pro lidi dokonalé, bez hříchu, - takoví konečně ani neexistují, ale právě naopak říká: "nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšníky. Proto i my přijímáme, abychom byli lepší. Pouze těžký hřích nám brání účasti na hostině Kristova Těla a Krve. Hodně lidí má pochybnosti, zda-li se takového hříchu dopustili - nebojme se, řešme to ve zpovědnici, zeptejme se na to kněze, abychom se zbytečně nepřipravovali o ovoce mše svaté - sv. přijímání. Myslím, že kdyby přišel do našeho společenství nějaký církevní učitel ze starověku a viděl, klik lidí v neděli nejde ke svatému přijímání, asi by se podivil, a řekl by: Nevěřím, že by ti lidé, kteří ke stolu Páně nepřistoupili, jsou vrazi, zloději, cizoložníci či odpadlíci od víry. Kéž je i pro nás eucharistie pokrmem na cestu za Kristem, cestu, která vede do věčnosti.

PÁTEK PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 28. DUBNA 2023

Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“ Tak mluvil, když učil v synagoze v Kafarnau. (Jan 6,52-59)

Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo? Známe vícero eucharistických zázraků, při nichž např. hostie krvácela, nebo se v ní objevila podoba živého Krista. V Lancianu v Itálii, může každý vidět v relikviáři sraženou krev, která se tam uchovává po staletí, má formu živého těla, a i moderní vědecké analýzy potvrzují, že je to jev přirozeně nevysvětlitelný. V katedrále v Orvietu se uchovává krví potřísněný korporál, pozůstatek divu, který svými pochybnostmi přivodil pražský kněz Petr. Ale přesto není radno brát výraz "Kristovo tělo" tuze somatologicky, jen jako hmotnou část

naší osoby, zvláště ne jako oddělenou od duše. V Bibli má slovo "tělo" širší význam. I ve Starém zákoně Bůh "přijímá tělo", když se zjevuje, když se stává viditelným, když vstupuje do světa. V eucharistii Kristus vstupuje mezi nás na oltáři, chléb se stává jeho tělem, to znamená, je tu skutečně, a to celý, s duší i s tělem, s lidstvím i božstvím.

Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. I výraz „pít krev“ nezní v uších moderních lidí líbivě. Máme ke krvi odpor, někteří omdlévají, když krev vidí. Daleko neutrálněji ovšem zní, když řekneme o příbuzných, že jsou stejné krve. Staré národy si někdy představovaly, že duše sídlí v krvi. Došlo se k tomu asi obyčejnou zkušeností: Když člověk vykrváčí, umírá. Sv. Ignác z Antiochie tedy užívá slovního obratu: jíst eucharistický chléb a pít víno znamená mít účast na těle a duši Kristově. Je to však jenom slovní obrat, protože obojí je neoddělitelné. Moderním lidem se zamlouvá výraz „být s Ježíšem stejné krve“. Svatým přijímáním se s ním skutečně stáváme příbuznými ve věčném životě. Proto je Bůh náš skutečný Otec, Panna Marie naše opravdová matka, ostatní lidé jsou naši bratři. Vždyť v nás koluje stejná krev!

To je chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. O maně na poušti čteme, že padala shůry (Ex 16), že to byl tedy chléb z nebe. Eucharistické dary jsou naopak plod země a plod lidské práce. Ale stává se tu něco podobného, jako při stvoření člověka. Jeho tělo vzal Bůh „z hlíny země“ (Gn 2,7), ale život mu „vdechl“ sám. Ježíš jako Syn člověka pochází z Davidova rodu, z lidského pokolení, ale jako Syn Boží sestoupil z nebe. I při eucharistii je tedy chléb z našich polí, ale Kristus, který v něm přichází k nám, je z nebe. Je starý zvyk zobrazovat okolo svatostánku anděly. O andělech se mluví v liturgických textech. Podle biblického pojetí se objevují andělé tam, kde je Bůh zvláštním způsobem přítomen. Tam je tedy i nebe na zemi.

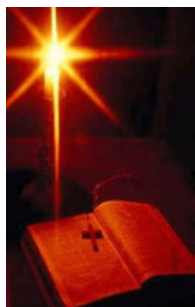

SOBOTA - 29. DUBNA 2023 - SVÁTEK - SV. KATEŘINA SIENSKÁ

Ježíš se ujal slova a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je ma-ličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojdte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíže-ni, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše od-počinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“ (Matouš 11,25-30)

FARNÍ INFORMÁTOR, XXX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 1. KVĚTNA 2023

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“ Ježíš jim pověděl toto přirovnání, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci. Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovčím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.“ (Jan 10,1-10)

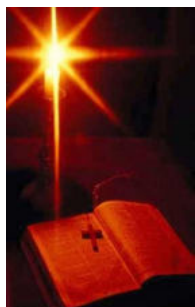

Já jsem dveře k ovčím. V gotických katedrálách bývá nad hlavními dveřmi reliéf Krista. Je to ilustrace k tomuto textu evangelia. A přece tato pravda neodpovídá mentalitě mnoha lidí. Ti spíš přijmou tolerantní mínění vyslovené v Lessingově poezii Moudrý Nathan. Bohatý Žid měl odpovědět muslimskému kalifovi, která víra je pravá: muslimská, křesťanská či židovská. V odpovědi měl být zaskočen a dostat velkou pokutu. On se z toho vytočil vypravováním, že jeden otec měl drahocenný prsten, ale tři syny. Dal udělat dva jiné prsteny falešné, ale každému synovi řekl, že ten pravý dostal on. Naučení? Každý se spasí podle své víry v Mojžíše, Mohameda nebo Krista. My křesťané nechceme být méně snášenliví, ale přesto věříme, že cesta k Bohu vede jenom a výlučně skrze Krista. Uznáváme však, že jsou s ním tajemně spojeni i ti, kdo ho neznají, a on chce spasit i je, když konají dobré.

Já své ovce volám jménem. I u nás je zvykem dávat domácím zvířatům jména. Stávají se tak našimi vlastními, patří do našeho domu a skoro jakoby k rodině. Hebrejský výraz „dávat jméno“ vyjadřuje víc. Je to výraz svrchovanosti. Podle Genese Bůh přivedl stvořené živočichy k Adamovi, aby jim dal jména, je totiž jejich pánem, mají mu sloužit (Gn 2,19). Ale lidem Bůh často změnil jméno, jako např. Abrahámovi (Gn 17,3), Šimonu Petrovi (Jan 1,42). Jménem se totiž určovalo poslání, které kdo dostal. Na Jávě byl ještě donedávna zvyk měnit jméno, když někdo zvolil nové povolání. Dodnes mění jméno řeholníci při vstupu do kláštera. Právě-li Kristus, že všechny své ovce volá jménem, znamená to, že dává každému jeho vlastní neopakovatelné poslání. Každý je v mozaice Božího království kamínkem, který nesmí vypadnout, protože by porušil celý obraz.

Zloděj přichází, aby kradl, zabíjel a působil zkázu. U kočovníků, jejichž majetkem je stádo, se krádeže vyskytovaly hlavně na dobytku. Říkají, že i dnes, tam kde jsou stáda ovcí, se ovce poměrně lehko kradou. Zloději otráví hlídací psy, zvířata naloží na vozy a ujedou. V duchovním životě představují jako zloděje zlého ducha. Nemá totiž vůbec nic svého. Všecko, co existuje, stvořil Bůh. Dábel si to falešně připisuje. Kolik ukradne Bohu duší? Těžko dovedeme říci. Ale ze zkušenosti víme, kolik krásných životních okamžiků nám zlý duch ukradne. Mohli jsme udělat tolik dobrého, a zatím jsme čas promarnili jako marnotratní synové (srv. Lk 15). Obchodníci říkají, že čas jsou peníze. Nedají se proto snadno o něj připravit. Pro nás je čas možnost k dobru. A přece se nám někdo stále snaží

jej ukrást zbytečnými zájmy a problémy. Nezbyvá, než dávat stále pozor, aby všechno, co k nám přichází, šlo do srdce pravými dveřmi, a těmi je Kristus.

ÚTERÝ PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 2. KVĚTNA 2023

V Jeruzalémě se konala slavnost posvěcení chrámu. Bylo to v zimě. Ježíš chodil v chrámě v Šalomounově podloubí. Židé se kolem něho shlukli a řekli mu: „Jak dlouho nás chceš držet v napětí? Jsi-li ty Mesiáš, řekni nám to otevřeně!“ Ježíš jim odpověděl: „Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které konám ve jménu svého Otce, vydávají o mně svědectví. Ale vy nevěříte, protože nepatříte k mým ovčím. Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvá z rukou. Můj Otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“ (Jan 10,22-30)

Jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně. Ježíšovo vystoupení, jeho činnost, nutně vedly k položení otázky, jež zazněla v dnešním evangeliu. Celé dějiny Izraele jsou totiž mesiášské, plné očekávání, v duchu Božích příslibů. Doba Ježíšova pak byla politicky i sociálně napjatá. Mezi lidem rostlo snadno přesvědčení, že se musí slíbený Mesiáš objevit právě nyní. V jaké formě? Všeobecně řečeno má být osvoboditel. Ale jaký? Politický? Sociální? Národnostní? Dříve, než se Ježíš za Mesiáše prohlásí, musí upřesnit jeho pojem. Čím má být? Jeho vyjasnění nezněla v uších davu líbivě. Vyznává, že je Syn Otce. Asi posluchači pokrčili rameny. Čekali něco jiného. A přece právě tento titul naplňuje dějiny Izraele. Jsou celé mesiášské. Bůh totiž považoval syny Abrahámovy za národ, který si zvláště vyvolil, aby jim byl jako Otec. V jakém smyslu se tomu má rozumět? Na počátku to zní jenom obrazně, metaforicky. Ale stává se ten výraz stále a stále hlubším, až se nakonec objeví Mesiáš jako pravý Syn nebeského Otce. A jaký smysl to má pro nás? V krátkosti se dějiny Izraele uskutečňují i v našem životě, naplní se, až i my pochopíme, že jsme synové Otce.

Skutky, které konám, vydávají o mně svědectví. Rozumní lidé nevěří snadno slovům, zvláště, když někdo ujišťuje o velkých věcech. Chtějí vidět skutky. Jaké skutky se očekávají od Mesiáše? Ti, kteří čekali hmotné zlepšení, byli ovšem nadšeni, když Ježíš zástupy zázračně nasytil (srv. Mt 15, 32-39). Ale byli napomenuti, že to není to pravé. Řeči o politickém osvobození se Ježíš zásadně vyhýbal. Řekl-li, že je Syn Otce, že on a Otec jsou jedno (Jan 10,30), dokazuje to tím, že koná skutky Otce. I my musíme často dělat skutky, které nejsou naše, ale někoho jiného. Nejlépe je to vidět v totalitních režimech. Tam například dá strana rozkaz a prostředky k uskutečnění, jednotlivec nesmí odporovat. Jeho skutky vydávají svědectví straně, ne jemu. Jaký je rozdíl mezi takovou poslušností a poslušností Bohu? Ta první ponižuje, dělá z člověka otroka, nástroj. Poslušnost Bohu naopak osvobozuje. Kdo dělá skutky Boží, stává se víc člověkem a přitom Božím synem.

Moje ovce uposlechnou mého hlasu. Já jim dávám věčný život. Skutky jsou naše, nejsou moje „já“. Socha není sochař. Může se prodat, odvézt jinam, on však zůstane na místě. A přece to rozdělení mezi umělcem a jeho dílem není úplné. On se stal sochařem právě proto, že udělal sochu. Kdyby namaloval obraz, byl by malířem. Hudbou se člověk stává hudebníkem, prací s obleky krejčím. Ten, kdo dělá přitom vůli nebeského Otce, stává se Božím. Skrze skutky také člověk překonává svůj osobní věk. Platón umřel před víc než dvěma tisíci lety, ale žije dodnes ve svých spisech, které se vydávají, předkládají, studují. O velkých umělcích říkáme, že se ve svých dílech zvěčnili. Je to pravda, ale jenom v jistém, obrazném slova smyslu. Ten, kdo se konáním Boží vůle stal Božím synem, stal se věčným v plném a pravém slova smyslu, má život věčný, protože je spojen s dílem Krista, věčného Syna věčného Otce.

STŘEDA - 3. KVĚTNA 2023 - SVÁTEK - SV. FILIP A JAKUB, APOŠŤ.

Ježíš řekl Tomášovi: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce – a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: ‘Ukaž nám Otce’? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci. A za cokoli budete prosit ve jménu mém, to všechno udělám, aby Otec byl oslaven v Synovi. Budete-li mě o něco prosit ve jménu mém, já to udělám.“ (Jan 14,6-14)

ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 4. KVĚTNA 2023

Když Ježíš umyl učedníkům nohy, řekl jim: „Amen, amen, pravím vám: Služebník není víc než jeho pán, posel není víc než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže podle toho jednáte. Neříkám to o vás o všech. Já vím, které jsem si vyvolil. Ale ať se naplní výrok Písma: ‘Ten, kdo jí můj chléb, zvedl proti mně patu.’ Už teď vám to říkám, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane, že já to jsem. Amen, amen, pravím vám: Kdo přijímá toho, koho já posílám, přijímá mne; kdo však přijímá mne, přijímá toho, který mě poslal.“ (Jan 13,16-20)

Služebník není víc než pán. Termín "služba Bohu" není dnes moderní. Změnil se totiž pracovní poměr. Číšník v restauraci nebo obchodník, který zákazníka obslouží je možná větší pán, než ten, kdo tu službu přijímá. Nabízí prostě svou práci, ale necítí se poddaným. Ateisté po ruské revoluci vytýkali církvi, že se její slovník nezměnil a že tedy zdůrazňováním služby Bohu utvrzuje v lidech staré přežitě pojmy. Kdybychom brali

takové námitky příliš doslova, museli bychom změnit mnoho biblických pojmů. proč se např. modlit "Hospodin je můj pastýř" (Žl 23,1), když už dnes pastýře nevidíme. Proč by měl Bůh kralovat, když dnešní zbytek králů už nemá královskou moc? Výrazy o Bohu jsou všechny metaforické. Obrazy pak vznikají ve svém typickém prostředí. Slovo služebník, vzato ve smyslu tehdejších, vyjadřuje naši závislost na Bohu. To ovšem nemůže nikdo popřít. Je však důležité si uvědomit, jak se ta závislost konkrétně projevuje.

V čem je pán větší než služebník? V profánní společnosti je pán větší, protože nemusí pracovat, nechává námahu sluhům. Kristus je naopak větší, protože převážnou část práce vzal na sebe. Je pochopitelně také větší jeho odměna. Vystoupil k Otci do slávy. Ty, kteří s ním pracovali, bere s sebou, dává jim podíl. To však je jeho odměna na věčnosti. Zde na zemi ho stíhalo neporozumění, pronásledování, smrt. Bude tedy stejná pozemská „odplata“ stíhat i ty, kdo jsou s ním. Hlavně na tento prvek chce dát Ježíš důraz přirovnáním pána a sluhy. Patří k sobě, spojili se jejich osudy. Služebníci, kteří to pochopili, od té chvíle svého pána co nejvíc napodobí, v jeho životě vidí ideální obraz osudů svých i proroctví do budoucna. Lidé rádi chodí k věštcům, aby se dozvěděli, co je čeká. Dívejme se na život Kristův. Tam se dozvíme, jak bude s námi.

Služba Bohu. Výraz „služba Bohu“ byl velice v oblibě v barokní době. Proto se např. tak často vyskytuje u sv. Ignáce z Loyoly. Tenkrát totiž mnoho mladých lidí chodilo do světa, aby si našli dobrou službu. Čím vyšší pán ho vzal, tím nadějnější kariéru mladík začal. V té době byla také velice oblíbená legenda o sv. Kryštofu, který nosil přes vodu lidi, až nakonec přenesl samého Krista. (*Christophoros* znamená: nesoucí Krista.) Podle této legendy se mu Kristus zjevil jako malé dítě a prosil o přenesení. Břímě bylo tedy lehoučké. Ale najednou jej chlapec začal tížit, Kryštof klesal pod vodu. V tom okamžiku se mu Kristus dal poznat a pokřtil jej. Ze služby lidem tedy přešel ke službě Kristu. I když ho tížila, udělala ho světcem. Legendy mají výhodu, že vyjádří pravdu obrazem, a proto byly u prostých lidí oblíbeny.

PÁTEK PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 5. KVĚTNA 2023

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14,1-6)

Já jsem cesta. Často se přirovnává život k cestě. Tím snazší bylo toto přirovnání pro semity, kteří byli nomádi a kteří se každou chvíli dávali na novou cestu. Zkušený šejk, vůdce karavany byl v tomto případě důležitou osobou a bylo potřeba se na něho úplně spolehnout. Kdo by se mohl později oddělit? Typické téma Starého zákona je, že Bůh vede

svůj lid na cestě jeho dějin, buď on sám nebo skrze svého anděla, nebo své zástupce na zemi. Vzpomínka na léta prožitá s Bohem na cestě z Egypta dala vznik tzv. svátku stánků. I v Novém zákoně je téma cesty živé od počátku. Jan Křtitel ohlašuje nový Exodus: "Připravte cesty Páně!" (Lk 3,4) Ježíš je nový Mojžíš. Ale svůj úkol naznačuje důraznějšími slovy. Neříká, že jenom vede po nových cestách, ale že je zosobněná cesta: "Já jsem cesta". Jak tomu máme rozumět? Vede nás k Otci skrze své lidství, svým příkladem a celou svou osobou. Není žádný jiný způsob, jak dojít k Bohu, jenom skrze něho.

Cesta a vůdce. V moderní době mají cesty velkou důležitost. Industrializace, obchod, blahobyt společnosti je bez nich nemyslitelný. Proto se plánuje jejich síť. Máme mapy, na kterých jsou přesně vyznačeny všechny výjezdy a spoje. Kdo se vydává na neznámou cestu, studuje předem plán své pouti a jeho detaily. Tato vnější okolnost působí i na naši mentalitu, utváří náš postoj k životu. Považujeme za rozumné, aby si mladý člověk, který se rozhoduje v životě, načrtl pevně program své budoucí cesty. Nejdříve se připravím jistým studiem, potom začnu s tou a tou prací, potom upravím své poměry rodinné atd. Takové plánování je ovšem velmi rozumné. Bohužel nebo bohudík nikdy v životě přesně nevyjde.

Máme dojem, jako by si s námi Boží prozřetelnost hrála. Normálně se nám nesplní právě to, nač jsme se nejvíc těšili. Ale plyne z toho velké naučení pro život. Naše cesta není mrtvá krajina se sítí autostrád, naše cesta je živý Kristus. S živou osobou neplánujeme, ale důvěřujeme jí a stále s ní rozmlouváme. Jen tak se stane, že nás nevypočitatelnosti z denního života nezklamou, ale stávají se radostným překvapením, které nám připravil přítel.

Společník cesty. Stalo se na jedné z výprav do oblastí pólu. Karavana vědců ztratila cestu. Měli strach, aby někoho neztratili, proto se přepočítávali. Ale stalo se cosi divného. Stále napočítávali o jednoho víc, než jich skutečně bylo. Nevíme, jak to vysvětlit. Ale zajímavou analogii čteme v Písmu. Král Nabuchodonosor dal hodit tři mladé muže do ohnivého prostoru, ale pak napočítal, že jsou tam čtyři, „vzhled čtvrtého je podobný Božímu synu“ (Dan 3,25). V mystickém smyslu tyto zprávy odpovídají zážitkům v našem vlastním životě. V okamžicích, kdy se cítíme opuštěni, kdy jsme ztratili cestu, hledíme spočítat své vlastní síly a s překvapením zjistíme, že jde někdo s námi, že nejsme sami. Je tak blízko, že se s námi sjednotí. Proto mohl říci sv. Pavel: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus (Gal 2,20). Odvodil z toho také praktický závěr. Přesto, že prožíval silně vědomí své vlastní slabosti, nakonec prohlásil: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu“ (Fil 4,13).

SOBOTA PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 6. KVĚTNA 2023

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: 'Ukaž nám Otce'?

Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci. A za cokoli budete prosit ve jménu mém, to všechno udělám, aby Otec byl oslaven v Synovi. Budete-li mě o něco prosit ve jménu mém, já to udělám.“ (Jan 14,17-14)

Kdo viděl mne, viděl Otce. V době před sedmým všeobecným nicejským koncilem (r.787) byly velké rozepry s tzv. ikonoklasty, obrazoborci. Otázka zněla: Je dovoleno uctívat v chrámech i mimo chrám obrazy Krista, Panny Marie a svatých, když Písmo svaté Starého zákona to výslovně zakazuje? Stojí tam: „Dávejte si pozor, abyste si neudělali tesianou sochu, zpodobení čehokoli...“ (Dt 4,23). Odpověď církevních Otců byla celkem jednoznačná. Pochopitelně se nesmíme klanět kamenu, dřevu, barvám. Byla by to modloslužba. Ale křesťan to nedělá. Vidí za obrazem toho, koho socha nebo malba představuje. Vždyť nejdokonalejší Boží obraz je sám Kristus, který si přeje, abychom v něm viděli Otce. Neviditelný Bůh se v něm stal viditelným. Ale Boha Otce máme vidět i v Panně Marii i ve všech svatých. Svět se tak stává průzračným, čistým, krásným.

Já jsem v Otci a Otec je ve mně. Zastánci svatých obrazů přirovnávají obrazy v nové době ke sklu v okně. Když je čisté, nevidíme sklo, ale zahradu, která je před oknem. Sklo vnímáme, jenom když je zamlžené a překáží průzračnosti. Průzračným oknem ze země do nebe je Kristus. Bůh je v něm a on otvírá pohled k Bohu Otci. Okno je ovšem nástroj mrtvý. Bůh Otec, který je zdroj života, používá obrazů živých, lidských. Vidíme toto tajemství uskutečněné např. i v Písmu svatém. Jeho pravým autorem je Duch svatý, jsou to knihy inspirované. Ale Duch svatý použil pera živého: Mojžíše, Jeremiáše, Matouše, Pavla atd. On byl v nich, když psali, a oni byli jedno s ním. Proto je Písmo dílo Boží i lidské současně. Ale v jistém stupni se chce Bůh sjednotit i se vším, co konáme my, aby to bylo dílo společné.

Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Kdysi byly v teologii vášnivé diskuze o tom, jak si představit spolupráci Boží a lidskou. Vždyť každé dobré dílo se přičítá Boží milosti a přitom je to i dílo naše. Všichni se shodli snadno v tom, že si to nesmíme představovat podle příkladu vozu, který táhnou dva koně. Pak by byl skutek napůl náš a napůl Boží. Ve skutečnosti je celý náš a celý Boží, jako je Kristus Bůh a člověk současně. Apoštolové ho viděli, jak chodil s nimi, kázal, uzdravoval, snášel námahy. Byl to on, Ježíš z Nazaretu. Ale při tom je zasvěcuje do tajemství, že to je i Otec, který byl v tom všem. Toto tajemství prolínání Božího a lidského se rozšíří. Apoštolové půjdou do světa, budou se namáhat, ale bude v nich Duch svatý a tím Kristus a Otec. A nakonec práce celé církve a všech křesťanů má být dílo lidské a Boží současně. proto dojde jistě k svému cíli.

P. Antonín ŠTEFEK,

FARÁŘ SVATOMICHALSKÝ, KANOVNÍK METROPOLITNÍ KAPITULY U SV. VÁCLAVA V OLOMOUCI

26. dubna 1963

60

26. dubna 2023

P. ANTONÍN ŠTEFEK (vlevo) při Eucharistii s Tomášem kardinálem Špidlíkem S.J., čestným občanem Pustiměře, chrám sv. Benedikta v Pustiměři, 7. srpna 2005.

V Pamětní knize pustiměřské farnosti čteme, že "V čas konsekrace kázal před kostelem Dr. Antonín Stojan, říšský a zemský poslanec a farář z Dražovic. Po konsekraci sloužil nejdst. p. velepastýř na konsekrovaném oltáři tichou mši sv.. po níž vystoupil na kazatelnu a dojemně kázal." Na tutéž kazatelnu vystoupil v den 100. výročí konsekrace, 27. dubna 2002, vyškovský děkan, rodák z Příbora, působiště tatička Stojana - P. Antonín Štefek. Oči všech byly upřeny na něho - a právem. Už jeho první slova ukázala, že neosiřela brázda soluňských bratří, neutichl hlas cyrilometodějského apoštola, služebníka Božího, arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, který zde před sto lety promlouval a jehož beatifikační proces právě probíhá; že i na prahu nového tisíciletí padají na úrodnou půdu slova apoštola národů, sv. Pavla: "hlásej slovo, ať je to vhod či nevhod..." (2Tim 4,2ss). Hlavní myšlenky jeho promluvy se tak stávají výzvou nadále kráčet po cestě, kterou je Kristus, a kterou nám ukazují tak vznešení svědkové.

ECCLESIA DE EUCHARISTIA VIVIT

KAZÁNÍ P. ANTONÍNA ŠTEFKA O 100 VÝROČÍ POSVĚCENÍ CHRÁMU SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI, 27. 4. 2002

"Slyšte Slovo, vyšlé od Boha" - denně slyšíme spoustu slov, a proto je nebereme vážně. Je velkým omylem postmoderního člověka - jak bývá současný 'moderní' člověk nazýván - že svůj názor, postoj, staví jako objektivní měřítko pravdy. Proto nedokáže pochopit druhého. Skutečná pravda však není ani ve mně ani v tobě, ale nad námi.

Papež Jan Pavel II. píše ve svém poselství - encyklice o základech morálního učení Církve 'Veritatis splendor' o jasu pravdy vyšlé od Boha, která osvěcuje rozum, aby člověk byl schopen poznávat a milovat. Jen pravda a slovo vyšlé od Boha může člověka učinit opravdu šťastným.

Proto i zdejší předkové postavili tento dům Boží - kostel sv. Benedikta, aby měli místo, kde se s Bohem mohou setkávat, kde se nebe dotýká země, kde mohou slyšet slovo Boží.

Nebojme se otevřít tomuto poselství pravdy, jako onen celník Zacheus z dnešního evangelia. Mnoho zvědavých pohlíželo na Ježíše, ale Zacheus toužil po změně svého života. Ježíš viděl, že má srdce otevřené, proto - tak říkajíc - si dokázal ušpinit své ruce, aby Zachea přivedl na správnou cestu. Na nás tedy záleží, zda chceme slyšet Slovo vyšlé od Boha, zda vyhledáváme setkání s Ním, který uzdravuje duši člověka.

Právě kostel je místem, kde se člověk zcela zvláštním způsobem s Bohem setkává. Nejprve ve křtu, kdy se stává Božím přítelem - dítětem; pak ve svátosti Božího milosrdenství, kdy Bůh dává člověku možnost začít znovu. Dále ho posiluje ve svátostné hostině - ve svatém přijímání; také nemocným dává zakoušet svou svátostnou milost ve sv. pomazání nemocných a novomanželům žehná na jejich společné cestě životem.

Co pro mne kostel znamená? Je to krásné muzeum, kde si přicházím prohlédnout pěkné kulturní památky?

V době mého středoškolského studia byl přistižen v kostele v Ostravě předseda SSM.

Byl pak předvolán vedením školy, aby zdůvodnil, jak je to možné, že chodí do kostela? On prohlásil, že je nevěřící, ale rád si do kostela zajde, poněvadž tam nachází zvláštní klid, pokoj a ztišení. Prostě se tam cítí dobře. A dodal, že doma je pravý opak - rodiče se stále hádají, pořád hraje hudba nebo televizor.

Ano, z našich kostelů vyzařuje zvláštní atmosféra Boží lásky a dobroty - Boží přítomnosti, jak jsme to slyšeli v prvním čtení z knihy Zjevení sv. Jana: 'Hle - Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; a oni budou jeho lidem, a on - Bůh s nimi - bude jejich Bohem. Hle - všechno tvořím nové!'

Proto vaši předkové postavili před sto lety nový kostel sv. Benedikta, aby byl skutečně pramenem požehnání pro ně i jejich potomky a další generace.

Není tedy důvod ke smutku, ale veliké naději, pokud kostel není pouhým zděným chrámem z kamene, cihel a malty, nýbrž živým Božím chrámem těch, kdo do něj vcházejí, aby odcházeli

do svého dalšího života proměnění skrze setkání s Ním.

Následující verše jsou vizí šťastné budoucnosti, půjdeme-li po cestách našich předků, kteří vkládali všechnu svou důvěru do rukou Božích - jako sv. Benedikt, sv. Václav, sv. Vojtěch a další:

Zdvihněte hlavy, svatí jdou s námi! Znamení veliké prokmitá v tmách.

Hle nebe otevřené, holubice blíží se shůry, bílé vlá.

To ruce rozpjaté nás objímají, zdrav buď svatý kříži!

Hrot zlatý nevidíte! Srdce prokláté se znovu otevírá,
vyprahlou zemi skropí. Hle, prapor Vojtěchův na Václavově kopí!

Zdvihněte hlavy, přemozte malátnost, beznaději, strach.

Svatí jdou s námi! Jdou s námi.

Amen.

Eucharistie s Giovannim Coppou, Apoštolským nunciem a pozdějším kardinálem, čestným občanem Drysic, kostel Narození Panny Marie v Drysicích, 16. června 2001.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.

Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

STOJANŮV KVĚTEN

MÁJOVÁ ZAMYŠLENÍ U PŘÍLEŽITOSTI 100. VÝROČÍ ÚMRTÍ
DR. ANTONÍNA CYRILA STOJANA, OLOMOUCKÉHO ARCIBISKUPA (1923-2023)

1. květen

*Zdrávas, Maria! Anděl Páně z nebe
poselství spásy všemu světu nese
a všechno tvorstvo pozdravuje tebe,
Rodičko Boží, v přeradostném plese.
Ó hvězdo jitřní světa zatmělého,
oroduj za nás vždy u Syna svého.*

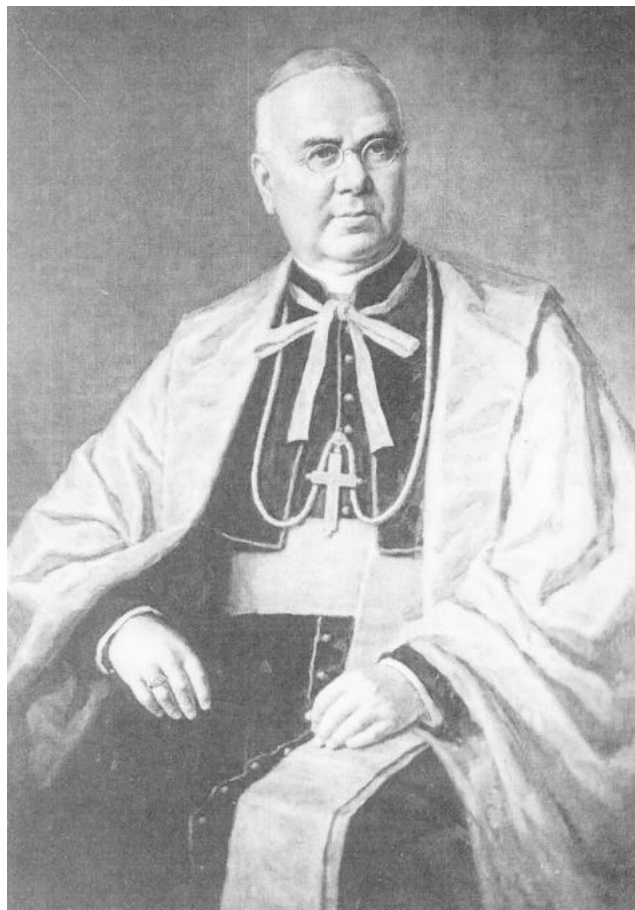
Tato a nesčetné další písně budou v našich kostelích zaznívat ke cti Panny, Matky a Královny Marie po celý květen. Růženec a loreťanské litanie, tyto duchovní věnce z nejkrásnějšího kvítí denně budeme klást k nohám Rodičky Boží.

Letos chceme s Boží pomocí promlouvat na zvláštní téma. Budeme si vyprávět o muži, který od útlého mládí až do posledního dechu Matku Boží vroucně uctíval, který k Ní přiváděl nespočetná procesí, který Jí na Svatém Hostýně znovu vybudoval nejmilejší moravskou poutní svatyni a který Jí tam připravil nejskvělejší hold – slavnou korunovací Hostýnské madony v roce 1912. – Budeme vyprávět o životě a díle služebníka Božího arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, který žije v srdcích zbožného lidu pod milým názvem „TATÍČEK STOJAN“.

Dnes již nežije nikdo, kdo by ho osobně znal. Mladší generace o něm ví málo nebo nic. Proto nám bude prospěšné, abychom zblízka poznali jednoho z největších synů cyrilometodějské Moravy.

Dnes uslyšíme kratince jeho životopisná data. V dalších májových promluvách pak kapitoly z jeho života.

1. Narodil se dne 22. května 1851 v hanácké vesničce Beňov u Přerova.
2. Latinské školy navštěvoval u otců piaristů ve Staré Vodě u Města Libavé, v Příboře a v Kroměříži, kde r. 1872 maturoval.
3. Čtyři léta bohosloví studoval v Olomouci, kde ho roku 1876 vysvětil na kněze arcibiskup Fürstenberg.

4. Jako novokněz nastoupil do Štítů (tehdy Šilperka) na severní Moravě. Potom byl 11 let kaplanem v Příboře (1876–1877).

5. Na jeden rok se vrátil na severní Moravu do Svěbohova (1887–1888) a pak byl dvacet let farářem v Dražovicích u Vyškova. R. 1897 jako dražovický farář se stal poslancem a byl jím až do své smrti r. 1923, tedy 26 let.

6. V letech 1908 až 1917 byl proboštem kapituly u sv. Mořice v Kroměříži. Od r. 1917 do r. 1921 byl sídelním kanovníkem metropolitní kapituly v Olomouci.

7. Po odstoupení kardinála Lva Skrbenského od 1. října 1920 spravoval olomouckou arcidiecézi jako kapitulní vikář. Dne 10. března 1921 ho jmenoval papež Benedikt XV. olomouckým arcibiskupem. Zemřel jako moravský metropolita dne 29. září 1923 v Olomouci a byl pohřben v královské kapli velehradské baziliky.

Tolik úvodem v několika větách o jeho životě.

Když učený břevnovský mnich Kristián psal koncem 10. století „Život a umučení sv. Václava a jeho babičky sv. Ludmily“, povzdechl si v úvodu takto: „Kdyby těla tak vynikajících svatých a tak hodných svědků Kristových, oplývající divy znamenitých zázraků, chovali v zemích Lotharovců a Karlovců anebo jiných křesťanských národů, byli by již dávno tyto události, abych tak řekl, zlatým písmem vylíčili. A byli by je oslavili zpěvem responsorií a antifon a výmluvnými kázáními a stavbou mnoha klášterů... Kdežto my chováme se k nim jaksi nedůstojně. A ačkoliv den co den vidíme, my nehodní, divy jimi způsobené, jakoby v nedůvěře setrváváme a jim sloužit zapomínáme. Jen tolik budiž pověděno o naší netečnosti.“

Tato kritika by neměla platit i o nás. Od smrti arcibiskupa Stojana uplyne brzy již sto let. Jeho památka však nebledne, o čemž svědčí i následující data sledující průběh jeho beatifikačního procesu. Přípravné práce ke Stojanovu blahořečení zahájil již v roce 1948 olomoucký arcibiskup Josef Karel Matocha. Diecézní proces byl otevřen 14. července 1965 a ukončen na 67. zasedání vyšetřující komise dne 10. října 1985. O necelé dva roky později byla akta diecézního procesu odevzdána Kongregaci pro svatořečení v Římě. V únoru r. 1996 byla správnost procesu kongregací potvrzena a papež potvrdil dekret o hrdinských ctnostech služebníka Božího A. C. Stojana. V roce 2016 pak papež František uznal jeho heroické ctnosti.

Po celý měsíc květen budeme rozjímat o kráse Stojanovy duše a velikosti jeho apoštolské práce. Vždyť on „opravil za svého života dům, za svých dnů opevnil chrám. Jako oheň a kadidlo v kadidelnici...“ (Sir 50,1.9)

K ZAMYŠLENÍ:

1. Nedávná doba i naše země mají svaté kněze a velké apoštoly. Dobře je poznejme.
2. Stojan je velký ctitel sv. Cyrila a Metoděje, ale ještě větší apoštol mariánské úcty.
3. Hrdiny víry nejenom obdivujeme, ale i následujeme.

2. květen

POJĎME DO BEŇOVA!

Nastoupíme-li v Přerově u nádraží do autobusu (linka Přerov – Moštěnice – Líšná), za čtvrt hodiny jsme malé hanácké vesničce, Beňově. Prostranná návěs s řadami selských stavení, kostel a přízemní fara. Kousek pod ní stávala jako nazaretský domek stará hanácká chaloupka s dvorkem a stodůlkou. Před chaloupkou dva lesní stromy a záhon květin. Tři okna chaloupky hleděla k jihu na travnatou návěs. Mezi nimi bývala zasazena mramorová deska s reliéfem a na ní krátký nápis: „Zde se narodil 22. 5. 1851 arcibiskup Antonín Cyril Stojan, nezapomenutelný lidumil. Svému zakladateli Jednota duchovenstva. Svému rodáku obec Beňov.“ To všechno je však minulostí. V roce 1985 byl totiž s přičiněním tehdejších komunistických úřadů Stojanův rodný dům

zbourán. Na jeho místě se dnes nachází Stojanův pomník, který byl přičiněním tehdejšího beňovského duchovního správce P. Cyrila Jurošky postaven již krátce po demolici domu, na Velikonoce 1986.

Dřevěnou brankou od silnice se dříve vcházelo na dvorek, do předsíně a dveřmi vpravo do světničky s dřevěným stropem. Ve světnici býval starý nábytek, na stěně upomínky na zdejšího významného rodáka. Právě zde se 22. května 1851 narodil chudému domkaři, obuvníkovvi a kostelníkovi Františku Stojanovi a jeho manželce Josefě, rozené Kubíčkové, syn Antonín. Bylo to páté z osmi dětí. Hned na druhý den ho zavezli do kostela P. Marie Nanebevzaté v Horní Moštěnici a na křtu svatém mu dali jméno Antonín Paduánský.

Beňov měl v té době asi 700 obyvatel, všichni katolíci. Beňovští farníci si v r. 1855 postavili kostel a r. 1870 byl Beňov z Horní Moštěnice vyfařen. Dostal vzorného duchovního správce P. Vincence Roubala. Za jeho vedení do r. 1890 vyšlo z Beňova šest novokněží.

Stojanovi rodiče byli příkladně zbožní a pracovití. Denně se s dětmi poctivě ráno a večer vkleče modlili. Děti říkaly své matce po hanácku „maměnko“. Ona nábožnému chlapci pořídila oltářík. Antonín byl ve škole vždycky první a od mládí toužil po kněžství. Všechny členy Stojanovy rodiny přežila jeho sestra Františka, provdaná Bergerová, která odchovala církvi také syna – kněze. Dožila se 84 let a zemřela r. 1933 v Moravském Berouně.

Když psal v roce 1932 prof. Dr. František Cinek Stojanův životopis, sdělila mu o mládí svého bratra a o rodině Stojanově nejcennější zprávy. S nevýslovnou láskou vzpomínala na svého vzácného bratra arcibiskupa.

Na beňovském hřbitově je rozměrný hrob s bílým mramorovým křížem, kde odpočívají Stojanovi rodiče a několik členů Stojanovy rodiny, které vázalo pouto rodinné lásky.

Ze silnice za Beňovem je krásný pohled k Svatému Hostýnu, který v 19. století prožíval své duchovní vzkříšení. K této posvátné hoře chlapec Antonín Stojan od dětství s rodiči putoval, podobně jako dvanáctiletý Ježíš z Nazareta do Jeruzaléma.

Veliké Boží požehnání spočívá na domech a rodinách, kde kvetou víra, naděje a láska.

K ZAMYŠLENÍ:

1. Beňov měl pověst jako spořádaná, obětavá, hluboce zbožná obec. Jak je to s naší farností?
2. Láska a obětavost pro náš farní kostel.
3. Zvláštní Boží požehnání spočívá na početných rodinách.

3. květen

DESET LET STUDENTEM (R. 1862–1872)

Teplo a kouzlo otcovského domu pro chlapce Antonína netrvalo dlouho. Když toužil sloužit Bohu jako kněz, musel napřed na německé a latinské školy. Dopomohl mu k tomu šetrný strýc Fabián. Chudí rodiče neměli na to dost prostředků. Kam ale chlapce na studia poslat? Dobře byly známy tehdy školy otců piaristů v Kroměříži, v Lipníku nad Bečvou, ve Staré Vodě, v Příboře a jinde. Stojanovi rodiče jistě znali slavné poutě na Starou Vodu u Budišova, kam každoročně putovala do piaristického kostela sv. Anny početná procesí z Kroměříže i z Přerova. Do Staré Vody na hlavní školu k piaristům posílali rodiče chlapce z Hané, aby se tam naučili němčině a mohli pak pokračovat na školách latinských.

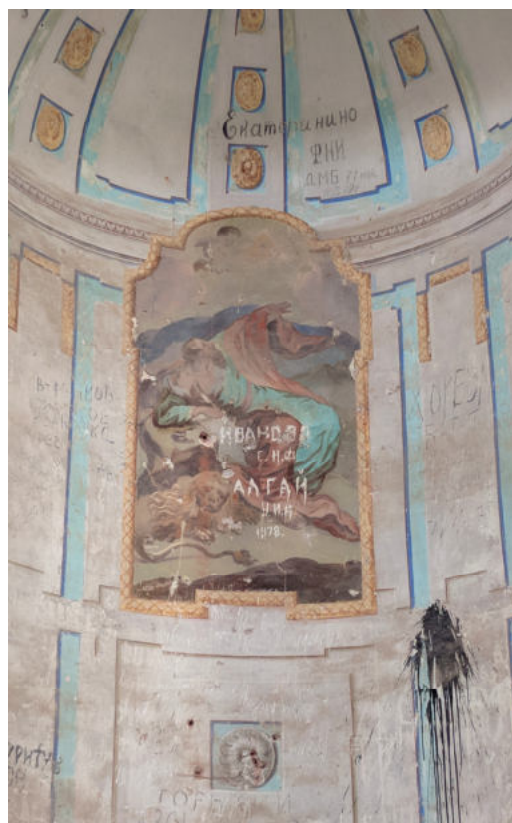

A tak se jedenáctiletý synek Antonín Stojan rozloučil s maminkou a tatínkem a zavezli ho do klášterní školy ve Staré Vodě u Města Libavé. Tento lesnatý kraj byl tehdy čistě německý. Zazníval však českým zpěvem, když tam po ukončených žních putovala početná procesí z hanáckých nížin.

Řád zbožných škol piaristů založil v Římě koncem 16. století španělský kněz sv. Josef

Kalasanský a jeho řád vykonal i u nás úctyhodné dílo. Piaristé vzdělali a vychovali v našich zemích v 17. a 18. století celé generace studentů. Úcta k Matce Boží, láska k hudbě a zpěvu byla radostí jejich žáků. Antonín Stojan jako dobrý zpěvák byl přijat mezi studenty fundatisty, a tak se ocitl na kůru malebné barokní svatyně na Staré Vodě.

Na starovodské německé hlavní škole studoval Stojan v letech 1862–1864. Pak byl přijat na nižší gymnázium v Příboře. Starobylé městečko Příbor, kde kdysi našla s dětmi útočiště matka blahoslaveného Jana Sarkandra, dalo Stojanovi nižší latinské vzdělání v letech 1864 až 1868. Stojan tam našel nový domov v rodině měšťana Rajmunda Buzka. Vyšší gymnázium navštěvoval Stojan už na rodné Hané, v Kroměříži, kde r. 1872 s vyznamenáním maturoval. Tak úspěšně skončilo studentovo desetileté putování Moravou za vzděláním. Zde je třeba vděčně vzpomenout tolika obětavých duší, které chudému, ale nadanému venkovskému chlapci studia umožnily: krajně obětaví rodiče, sourozenci, strýc Fabián a teta Markéta

Interiér poutního kostela sv. Anny ve Staré Vodě zdevastovaný pobýtem sovětských vojsk po roce 1968. Ruské nápisy působí jako varovný památník na dobu okupace!

Matušková, u které student o prázdninách bydlíval. Nebýt jich, nebylo by ani arcibiskupa Stojana.

Obětavost rodiny a dobrodinců zavazovala studenta k houževnatosti a vděčnosti. Stojanova příbořská pamětnice, paní Šitavancová, o něm dosvědčuje: „První čas byl přetížen prací. Neměl volné chvílky. Když bylo po škole, musel nejdříve obejít své spolužáky, které vyučoval. Sám studoval teprve večer. Ale byl do práce jako oheň.“ Stojanův kroměřížský spolužák, evangelík Antonín Daněk, vzpomíná na gymnazistu Stojana jako na vzor horlivosti, národního uvědomění a neskonale dobré srdce: „Stojan byl Slovanem nejčistšího zrna, a to po celý život od mládí do smrti. To dokazuje mimo jiné zvláště jeho slovanská skromnost, ušlechtilost a dobrota... Byl veliký kněz, veliký Čech, velký vlastenec, Slovan a Boží dobrák.“

Vděk patří také profesorům piaristického řádu, kteří deset let Stojana vzdělávali a vychovávali. Do českých dějin se zlatým písmem zapsali znamenití piaristé: Gelasius Dobner, největší dějepisec 18. století, a Mikuláš Adaukt Voigt. Kroměřížští gymnazisté zvláště ctíli P. Mathiu, který kdysi Stojana mimořádně pochválil a předpovídal mu velikou budoucnost.

Stojan byl svým dobrodincům upřímně vděčný. Manželům Buzkovým, u kterých jako student v Příboře bydlel, říkával „tatínku a maminko“. A když se jako novokněz stal v Příboře kaplanem, pouto přátelství se ještě více upevnilo.

Také nikdy nepohasla Stojanova láska k rodné vesnici a chaloupce. Nechť o tom svědčí den, kdy jako arcibiskup přijel do rodného Beňova. Bylo to 10. července 1921. Pan arcibiskup Stojan přijel vlakem do Horní Moštěnice, odkud se s průvodem ubíral k Beňovu.

Jedna z mnoha vzpomínek: „U kapličky před dědinou kázal zastavit a pomodlit se. Beňovští čekali u slavobrány, kterou významně postavili svému slavnému rodáku u rodné chaloupky arcibiskupovy. Vítili jej kněží, zastupitelstvo obce, spolky, malý Hanáček, kterému při proslovu tekly slzy. Panu arcibiskupovi ovšem také. Hnul se průvod ke kostelu. Ale pan arcibiskup zabočil přes silniční příkop a vešel do chaloupky, ve které se narodil. Když vešel nízkými dveřmi do nízké jizby, rozhlédl se kolem, sepal ruce a hlasitě plakal. A my s ním. Za hodnou chvíli povstal, požehnal domek, požehnal děti a domácí, podělil všechny růženci a šli jsme do kostela... Tam vystoupil na kazatelnu a pravil: „Mívám ve zvyku, že kamkoliv přijdu, děkuji za milé uvítání. Dnes mně však, rodáci moji milí, odpusťte, že jen krátce k vám volám: ‚Pán Bůh zaplať! Srdce moje je dnes přeplněno city, že mně není možno mluvit...‘ Po bohoslužbách šel na hrob svých rodičů, kde poklekl a dlouho se modlil za svého tatíčka a maminku...“

K ZAMYŠLENÍ:

1. Máte doma studenta? O jeho vzdělání pečují druzí, o jeho výchovu však vy, rodiče.
2. Rodiče, mluvíte s vašimi dětmi o tom, čím by chtěly být, jaké školy by chtěly studovat? Nezapomínejte, že v naší arcidiecézi máme také bohatou nabídku církevních škol.
3. Děti, chlapi, děvčata! Dovedete ocenit obětavost rodičů pro vás? Děláte jim radost, anebo s vámi mají spíše jen samé starosti?

4. květen

STOJAN BOHOSLOVEC

(R. 1872–1876)

Dne 18. července 1872 složil Antonín Stojan na piaristickém gymnáziu v Kroměříži s vyznamenáním maturitu. Hned se hlásil do olomouckého kněžského semináře, do něhož byl již v srpnu přijat. Tak zaměnil památnou Kroměříž za historicky nejvýznamnější moravské město Olomouc. Olomouc – město kostelů – stará pevnost – sídlo moravských biskupů – sídlo první moravské univerzity, ze které však tehdy zbyla jen teologická fakulta. Arcibiskupem byl v té době Bedřich Fürstenberg, budovatel dómu sv. Václava, od r. 1879 kardinál.

Bohoslovec Antonín Cyril Stojan oblékl černý talár a přijal postřížiny čili tonzuru. Po čtyři léta se v posluchárnách bohovědné fakulty, v seminární kapli sv. Alexeje a ve studovných arcibiskupského kněžského semináře připravoval na svoji budoucí kněžskou dráhu. V prvním ročníku bylo tehdy 50 bohoslovců.

Bohoslovce a mladou kněžskou generaci obou moravských diecézí ovlivňovalo od r. 1863 cyrilometodějství a Velehrad. Svatý Cyril a Metoděj byli ideálem svatosti, učenosti a pastorační práce mezi lidmi. Dr. František Sušil, profesor Nového zákona v brněnském semináři, básník, překladatel spisů církevních otců, sběratel moravských národních písní, se stal duchovním vůdcem mladých moravských kněží. Jeho verše: „Církev a vlast, ty v mojích milují sestersky se nadrech, každá má srdce půl, každé má srdce celé“ – to byl duchovní program mladých cyrilometodějských nadšenců v brněnském i olomouckém semináři. Zakládali časopisy a knihy, psali, básnili, organizovali, šířili osvětu. Soluňští bratři byli jim vzory, profesor Sušil duchovním rádcem, Velehrad pramenem živé vody a ohniskem. R. 1835 si olomoučtí bohoslovci založili v semináři „Slovanskou knihovnu“, která byla vůbec první knihovnou svého druhu v Olomouci. Ve farnostech zakládali a obdarovávali ne snad jen desítky, ale stovky knihoven.

Do mladého cyrilometodějského ovzduší v olomouckém semináři vešel r. 1872 Antonín Cyril Stojan. Kronikář Odboru pro zakládání knihoven r. 1872 až 1875 o něm napsal: „V olomouckém semináři se objevil mezi četnými posluchači výhradně studiu se věnujícími jiných vyspělý, tichý, širšímu rozhledu ve vzdělání přející a zvláštní podnikavostí vynikající – Antonín Stojan.“

Roku 1875 věnovali olomoučtí bohoslovci velehradskému farnímu úřadu 127 knih, a tak se stali zakladateli velehradské lidové knihovny. Velehradský farář Josef Vykydal zaznamenal do tamní pamětní knihy tento krásný čin bohoslovců, kteří mají v čele „mladého, ale nadmíru přičinlivého kolegu, ctihodného pana Antonína Stojana“. Stojan bohoslovec se stal duší a vůdcem všech podniků, které olomoučtí bohoslovci organizovali. A jejich cesty vedly z Olomouce na Velehrad přes Beňov.

Čtyřletá cesta k oltáři však nebyla bez překážek. Podle tehdejších vojenských předpisů museli bohoslovci 1. ročníku konat branný výcvik. A tak střídavě oblékali kleriku nebo vojenský kabát. Hned byli na dómě, hned zase v kasárnách. Z této Stojanovy služby se dochoval vtipný příběh: Jako voják byl Stojan na menších manévrech. V horkém dnu táhla

jeho setnina utrmáčená a hladová hanáckou vesnicí. Žízeň byla veliká. Piva nebylo a vodu nechtěli vojáci pít. Stojan se nabídl a šel hledat občerstvení do nejbližšího statku. „Máme hlad a žízeň, prodejte nám chleba a mléka!“ Mladá selka, sama doma, chová nemluvně v náručí a omlouvala se: „Nemohu shánět v domě, kdo by mně opatroval dítě?“ „Tak dejte mi to dítě, já je zatím pochovám,“ praví dobromyslný voják. Selka svolila a hledá občerstvení. Stojan se jí ptá, jestli to chlapec nebo děvče. Uslyšel, že děvče, a řekl s úsměvem: „Až doroste a bude se vdávat, přijdu ji sezdat.“ Selka se směje, jak on, voják, může sezdat? Tu jí sděluje, že je bohoslovec. Selka na slib nezapomněla. Když se jí po letech dospělá dcera vdávala, požádala P. Stojana o splnění slibu. Dojel a sezdal ji. To je obrázek Stojana dobrotivého a veselého srdce. Vždyť svatý smutný – je smutný svatý!

5. květen

„BUĎ MŮJ ŽIVOT JEDNA BOŽÍ CHVÁLA“ (Stojan vysvěcen na kněze 5. července 1876)

Čtyři léta v bohosloví agilnímu Stojanovi rychle uběhla. Vyvrcholila kněžským svěcením na svátek slovanských apoštolů sv. Cyrila a Metoděje 5. července 1876 v olomoucké katedrále. O tomto dni, pro kněze nejposvátnějším, čteme ve Stojanově duchovním deníku, který počíná 5. červencem 1876 a končí 25. října 1877. Je to nejdrahocennější Stojanova autobiografická památka. Stojanovým světitelem byl sám moravský metropolita arcibiskup Bedřich Fürstenberg. Poslyšte, co Stojan o své ordinaci zapsal:

Slavnost sv. Cyrila a Metoděje (5. 7. 1876)

O deváté hodině započala ordinace, leže na zemi dle vedení veledůstojného pána Blažka, našeho spirituála, obnovil jsem ona předsevzetí, jimiž úplně jsem se zříkal světa a což jeho jest a zcela Bohu se obětoval. Opět a opět jsem opakoval: „Buď můj život jedna Boží chvála, slastí Kristus, chotí Církev, tužbou ctnosti Krása a mzdou lidu spása.“ Ježíše Krista skrytého ve svátosti úpěnlivě jsem vzýval, v duchu u nohou jeho v loretánské kapli jsem ležel a ho vroucně, vroucně prosil. – Vzýval jsem Máti Boží, svaté apoštoly naše Cyrila a Metoděje, blahoslaveného Jana Sarkandra, okolo jeho kaple jda, „dejž, ať jsem knězem takovým, jakým jsi byl ty“. Přijav Ježíše Krista, prosil jsem ho, aby mne již neopouštěl. A kdo dovede všechny ty zbožné a převroucí vzdechy a prosby opětovat, které před trůn Boží velebnosti jsme předkládali! A jak v těch chvílích teprve jsem poznal snahy našich apoštolů sv. Cyrila a Metoda. Tenkrát jsem seznal a poznal, co od nás žádají a jakou dráhu jest nám nastoupit.

„Ježíši, Maria, Josefe, stůjte při mně v posledním boji! Ježíši, Maria, Josefe, s vámi ať v pokoji dojde má duše. – Nic jsem sobě nevymínil, ale vše Bohu odevzdal. Hospodine, pomiluj nás.“

Po ordinaci došli jsme do arcibiskupské residence, kde nám nejdůstojnější arcibiskup přelaskavě mluvil: Vstoupit máme do šlépějí sv. Cyrila a Metoděje. Odporučoval nám,

abychom se do politiky mnoho nepletli, ale stali se jmenovitě výbornými katechety. Poté nešpory a kompletář v dómě, já byl hebdomadářem (předříkával); jako při všem jsem býval poslední, když se jednalo o to někam dojít, do refektáře, do školy, tak i nyní skončil jsem vše, adoraci, čtení při stole, večerní i ranní modlitbu a hebdomadářství při hodinkách. Požehnání naposledy od veledůstojného pána spirituála Blažka, šli jsme naposledy poobědvat... Po obědě jsme byli u veledůstojného pána superiora se představit a já řečnil (děkoval a odprošoval).

Z Beňova náramně mnoho se přišlo podívat na obřady, došel sem můj otec, matka, bratr, sestra a mnoho jiných. Maměnka přinesly koš pečiva, což já dal rozdat na všechny stoly, všem bohoslovcům. Doručena mi adresa (blahopřání) 3. ročníku. Ukázal jsem vše Beňovským. Blahopřání P. Blaschkeho a rozloučil jsem se se svými přestavenými... Uvedl jsem ještě rozmanité drobnosti do pořádku, rozloučil jsem se se všemi místy seminářskými, kde jsem prodléval, jmenovitě, ale s kaplemi a knihovnou, s bohoslovci 3. ročníku, jichž jsem byl dohlížitelem, uděliv jim požehnání. Odešel jsem, doprovázen sestrou a bratrem a v duchu semináři žehnaje, ze semináře. Před seminářem čekali na mě rodičové. Na cestě zastavil jsem se v kapli blah. Jana Sarkandra. Svě přátele jsem poslal napřed, a sám v kapli blahoslavence jsem ho požádal o vše dobré. Pozastavil jsem se na chvíli u Antonína, dómského kostelníka, a u bratra našeho p. faráře Roubala, načež jsem odejel po železnici do Přerova a odtud na voze domů. Po cestě jsem se modlil hodinky a jiné modlitby. U rodné chýše se vůz zastavil, já však bez prodlení si vyžádal klíč a šel jsem do našeho kostelíčka. A nyní do té chýše, kdy jsem byl zrozen, jsem vstoupil jakožto kněz. Světnice již byla přichystaná, tatíček mne přijali slovy pohnutlivými, již mi z paměti vymizela. To však vím, že mi vynutila slzy.

Po vroucí večerní modlitbě odebral jsem se ke kmotře Markytě, která mne vždy o prázdninách uhostívala. S Bohem započal jsem ten den. Přivstal jsem si okolo čtvrté hodiny a již jsem byl v kapli a s Bohem jsem jej skončil.

Památným provždy zůstane mi ten den, on kdysi bude rozhodným, ten den byl prvním dnem nového života. Budou-li však všechny dny mého života takovými, jakým byl tento, tu nebude se mi strachovat. Bože, Ty můj a já tvůj. –

Tak začal novokněz P. Antonín Cyril Stojan naplňovat své životní heslo „Bud' můj život jedna Boží chvála...“

K ZAMYŠLENÍ:

1. Co působí svátost kněžství?
2. Kněz – druhý Kristus.
3. Světitel: biskup – nástupce apoštolů; nekatolické církve bez biskupů, bez svěcení kněží, bez Eucharistie ...

6. květen

„KÉŽ TVŮJ OLTÁŘ NIKDY NEUHASNE“ (Stojanova primice dne 9. 7. 1876)

Postaví-li farníci kostel, je to veliké a záslužné dílo. Vychová-li však farnost novokněze, je to zásluha před Bohem ještě větší. Vždyť bez kněze slovo Boží umlkne, věčné světlo uhasne, přestane tajemná Kristova přítomnost v Nejsvětější svátosti, chrám se vyprázdní a zpustne. – Farníci beňovští si v r. 1855 postavili kostel a do r. 1890 slavilo v něm své primice šest rodáků. A mezi nimi byla slavná a Bohu milá primice P. Antonína Stojana, v neděli dne 9. července 1876. Poslyšte opět slova samotného primicianta z jeho duchovního deníku:

„Své prvotiny jsem měl slavit 9. července 1876, proč mi bylo se připravit ke dni tak důležitému. Umínil jsem sobě, že až ke dni budu konat exercicie, došel jsem (6. července) do kostela, kdež byly

slouženy dvě mše svaté od faráře a vededůstojného pána Uherka. Tento mně podal, já navzájem mu udělil kněžské požehnání, kteréž i jiným cizím jsem udělil, byv zvláště o to požádán. Maměnka též přistoupila i otec a bratr, avšak nepožehnal jsem jich: Pro vás, jiné požehnání jsem uchoval... Ostatek dne jsem strávil ve zbožnosti. Pozval jsem kmotry, učitele, Martínkovu a kmotru na svou svatbu; pak jsem nařídil domácím, aby mi dali pokoj se vším, ničím mne neobtěžovali a též jídlo mi ke kmotře donesli.“

Tak se po dva dny v usebranosti duchovních cvičení primiciant chystal na svou první mši svatou. Přišla neděle 9. července 1876, svátek sv. Pavlína.

„O tom nejdůležitějším dni si mám napsat, abych – čta to po roce – opět živě byl upamatován na den nejblaženější celého svého života. Ano, byl to můj nejblaženější den, ač s jakousi bázní započal. Vykonav tu nejvroucnější ranní modlitbu, odebral jsem se do kostela na ranní služby Boží. Co jsem se modlil, ovšem již nevím, že však jsem se převroucně modlil, to vím. Po těchto službách Božích jsem požádal vededůstojného pána Huberta Ettla (kapucína), aby mě ještě vyzpovídal. Já tak mnohým jsem byl zúzkostněn, ač den před tím jsem se zpovídal. Ještě té chvíle na mne nepřítel člověčenstva a spásy dorážel. Poté jsem se odebral ke kmotře a nyní jsem započal přípravu ke mši svaté... Ó, jak vroucně jsem se modlil před obrazem Božského Srdce Páně. Modlil jsem se, jako snad

nikdy předtím. Ó, požehnaný okamžiku! Ó, kdyby každá příprava byla takovou! Po půl deváté hodině jsem došel do rodné chýšky. Tato byla okrášlená a nad vchodem se stkvěl obraz posvátného Velehradu, což mne rovněž došlo. V jizbě již rodičové byli připraveni s jinými příbuznými. Stůl stál připraven, na něm kříž za sklem, po obou stranách hořely svíčky a za křížem visel na stěně překrásný obraz Božského Srdce Páně. Já pokleknul a připravoval se... Zazněla střelba a zvon. V chýši naší, chaloupce, tak mnoho lidí a přece hrobové ticho. Povstanu a dívám se tak na obraz Božského Srdce Páně, tu již vidím překrásný, velký průvod, jenž pro mne docházel. Ta tichost, ta důstojnost toho okamžiku, ta mi vynutila slzy a já dívaje se na Ježíše Krista pronášel jsem přání, aby i v hodinu smrti mi tak bylo... Když kněží měli vstupovat do světnice, tu já jsem popošel naproti. Otec a matka usedli, já stál před nimi a veledůstojný pán Vincenc Roubal dav pozdravení započal svou dojemnou řeč, kterou všechny pohnul k pláči. ‚Před 25ti lety se vám zde, rodičové, narodil chlapeček...‘ Já pokleknul a nyní naposledy mne žehnaly ony ruce, které mi tak často žehnávaly, ano zvláštní útěchou mi povždy bylo, když odcházejí ze svátků nebo prázdnin, od rodičů jsem byl žehnán. S okem zaroseným děkoval jsem za vše mi prokázané dobro od mého narození až do této chvíle, políbil rodičům ruce, bratrovi, sestřím a příbuzným podal. Vše plakalo a já též. Poté zapěl náš p. farář ‚Bože, chválíme Tebe‘ a já oblékal kněžské šaty, načež v slavném procesí Boha chválíce a velebíce mne vedli do kostela. Na kostele a domech prapory. Kázání bylo před kostelem pro velký nával lidí. Nebe se vyjasnilo, a jako by nám přálo, povleklo se povlakem a tak umírnilo sluneční vedro. Kázání bylo výborné, všem se nesmírně líbilo... Po kázání jsem měl Asperges a Veni Sancte Spiritus. A tak započal jsem první mši. Ó té vroucnosti, ó té zbožnosti! Při Memento vzpomínka při mši sv. – ó, tu jsem přednášel prosby, dlouhé byly, dlouhé! Poprvé jsem byl Kristoforem, nositelem Krista. Ó splňte se prosby, které jsem přednášel Ježíši Kristu...! Zpívaná byla píseň: ‚Ejhle, oltář Hospodinův září...‘ Předojemný byl okamžik, když jsem podával svým rodičům a příbuzným. Neméně dojemným byl okamžik svatého požehnání. Lidstva bylo mnoho. Po službách Božích jsem se převléknul a dával novokněžské požehnání.

Primiční hostina byla na faře... Školáci došli s praporem na hostinu, byli uhoštěni skvostně... Žebráci byli rovněž uhoštěni. Večer jsme se sešli všichni příbuzní v chaloupce...“

To byla první mše svatá budoucího cyrilometodějského apoštola a metropolity. Prosme Pána žní, aby hodně, hodně takových dělníků nám posílal.

K ZAMYŠLENÍ:

1. Tak zbožná byla příprava novokněze Stojana na první mši sv. Jaká bývá naše příprava na Eucharistii? Jaké díkůčinění?
2. Jako Stojanovi rodiče tak i vy žehnejte v důležitých okamžicích svým dětem. (Před prvním sv. přijímáním, před svatbou, před odchodem syna nebo dcery na školu, mimo domov apod.)
3. Primice se stojí zato zúčastnit, i kdyby byla velmi daleko. Velká cena novokněžského požehnání.

Duchovní dědictví svatých Cyrila a Metoděje

„Světlo víry září, přestože hrozí, že Evropu opět zahalí tma“

MŠE SVATÁ U PŘÍLEŽITOSTI 30. VÝROČÍ VZNIKU ČESKÉ A SLOVENSKÉ REPUBLIKY
BAZILIKA SANTA MARIA MAGGIORE, ŘÍM, 17. DUBNA 2023

Česká a Slovenská republika, dříve spojené v Československo, se 1. ledna 1993 „pokojně rozešly a daly tak před světem výmluvnou lekci, jak lze řešit zásadní požadavky na sebeurčení a nezávislost ve vzájemném respektu, míru a opravdovém bratrství“. A dnes, ve světle konfliktů, jako je „válka na Ukrajině rozpoutaná Ruskem“, je zkušenost obou těchto národů před 30 lety „nadále zdrojem inspirace“ a

vzorem pro ostatní státy, jak „řešit své neshody mírovou cestou, dialogem a vzájemným respektem“. Takto připomněl zrod České a Slovenské republiky vatikánský státní sekretář kardinál Pietro Parolin, který rovněž citoval z promluvy sv. Jana Pavla II. v Praze v květnu 1995.

V homilii při slavnosti, která se konala 17. dubna odpoledne v římské bazilice Panny Marie Větší za přítomnosti velvyslanců České republiky u Svatého stolce, Václava Kolaji, a Slovenské republiky, Marka Lisánského, kardinál Parolin vycházel z historických událostí těchto dvou evropských států „s kořeny pevně tkvějícími ve slovanských tradicích“, aby „v této velikonoční době“ připomněl poselství míru, které jim dal Kristus. Pánův pokoj „nespočívá v nepřítomnosti konfliktu, ale v přítomnosti spravedlnosti a shody“. Jak připomněl papež František při poslední mši svaté na Zelený čtvrtek, „budování harmonie mezi námi není záležitostí strategie nebo zdvořilosti: je to vnitřní požadavek života v Duchu“. Univerzální poselství, zdůraznil státní

sekretář Svatého stolce, jako je poselství lásky a smíření, překračuje všechny hranice a vyzývá nás k vzájemnému respektu, uznání rozdílů a přijetí toho, co nás spojuje.

Italský kardinál doufá, že tato potřeba vzájemné úcty, „společná oběma národům a založená na staletém duchovním dědictví svatých bratří Cyrila a Metoděje, uchovaném po staletí navzdory pronásledování, nadvládě a útisku“, bude zdrojem inspirace nejen pro pěstování dobrých vztahů mezi Českou republikou a Slovenskem, ale také „hnací silou pro zajištění materiální a především duchovní prosperity jejich obyvatel“. Kardinál Parolin vyslovil naději, že „světlo víry bude v těchto národech nadále zářit, přestože hrozí, že Evropu opět zahálí tma“.

Ve své homilii při mši svaté, při níž koncelebroval spolu s rektory Papežské koleje Nepomucenum a Papežské slovenské koleje svatých Cyrila a Metoděje, státní sekretář také připomněl, že právě v dubnu 1993 byly obnoveny diplomatické vztahy mezi Svatým stolcem a Slovenskou republikou, a to v návaznosti na předchozí vztahy existující od roku 1919 ve formě bilaterální mise. Stejně tak tomu bylo v případě obnovy diplomatických vztahů mezi Svatým stolcem a Českou republikou, k němuž došlo o tři roky dříve, 19. dubna 1990. A dále zdůraznil „význam solidarity a vzájemného respektu při budování lepšího světa, v němž mezi lidmi a národy zavládne trvalý mír, mír, který je plodem spravedlnosti a účinkem lásky“.

Kardinál Parolin vykládal evangelijní epizodu vyprávěnou Janem, Nikodémovo setkání s Ježíšem, při němž Ježíš Nikodéma vyzývá, aby „viděl svět v nové perspektivě a přijal proměňující moc víry“. Vatikánský státní sekretář přirovnal toto dění k úsilí obyvatel Velké Moravy v 9. století, kteří byli vyzváni, „aby přijali nový pohled na život a svět založený na evangeliu“, a to při evangelizačním působení dvou svatých bratří ze Soluně, Cyrila a Metoděje, „které papež Jan Pavel II. v roce 1980 prohlásil za spolupatrony Evropy“. Kardinál Parolin poukázal na jejich poslání „vysvětlovat pravou víru v místním jazyce“, které započali v roce 863, a jejich schopnost přinášet evangelium slovanským národům pomocí „jejich mateřského jazyka v liturgii“. Jednalo se o významný okamžik v dějinách křesťanství, neboť, připomíná kardinál Parolin, poprvé „zavedli používání lidových jazyků při liturgickém slavení“.

V průběhu staletí, uzavírá státní sekretář, „slovanské národy tohoto regionu čelily různým výzvám, včetně cizí nadvlády a útlaku“. Duch nezávislosti a sebeurčení však „nikdy neochabl a díky tomuto nadčasovému odkazu evangelizace a kulturní identity vyústil po pádu komunistického režimu v pokojné rozdělení České a Slovenské federativní republiky v roce 1993“.

VELVYSLANCI U SVATÉHO STOLCE:
ČR - J.E. VÁCLAV KOLAJA (vpravo) A SR - J. E. MAREK LISÁNSKY

PRÍHOVOR MAREKA LISÁNSKEHO, VEĽVYSLANCA SLOVENSKEJ REPUBLIKY PRI SVÄTEJ STOLICI E ZVRCHOVANOM RÁDE MALTÉZSKYCH RYTIEROV

Vaša Eminencia, vážený pán kardinál štátny sekretár, Excelencie, drahí krajanovia, bratia a sestry, dovoľte mi, aby som na záver dnešnej slávnostnej liturgie ako veľvyslanec Slovenskej republiky pri Svätej stolici spoločne s mojím českým kolegom poďakoval Jeho Eminencii kardinálovi Pietrovi Parolinovi, štátnemu sekretárovi Svätej stolice, všetkým koncelebrantom, ako aj rektorovi Pápežského slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda v Ríme Rev. pátrovi Pavlovi Zvarovi, našim slovenským kňazom i kňazom z Pápežského kolégia Nepomucenum za dnešný jedinečný duchovný zážitok venovaný jubileu 30. výročia našej modernej štátnosti.

Pripomenuli sme si tak symbolicky pokojné rozdelenie Česko-Slovenska a vznik samostatnej Slovenskej republiky a Českej republiky, ale tiež historickú návštevu pápeža sv. Jána Pavla II. vo vtedajšom Česko-Slovensku (21.-22. apríla 1990), prvú cestu Svätého otca po páde železnej opony. Naše vzťahy so stolcom sv. Petra však majú podstatne dlhšie trvanie ako tri desaťročia. Tradícia duchovných, kultúrnych i politických vzťahov medzi Svätou Stolicou a územím Slovenska trvá takmer dvanásť storočí a významný vklad Svätej Stolice pri formovaní slovenských národných dejín je nespochybniteľným prvkom našej národnej i historickej identity. Na začiatku našich národných dejín stoja svätý Cyril a jeho brat sv. Metod, spolupatróni Európy, ktorí zostanú navždy zapísaní ako duchovní otcovia a patróni našich národov. Dnešnou liturgiou sme opäť potvrdili, že z tohto mesta - Ríma a z tohto miesta – baziliky Santa Maria Maggiore vyrastajú naše slovenské duchovné i kultúrne korene. Tu je jeden z prameňov našej identity. Práve tu – v bazilike Santa Maria Maggiore na Vianoce roku 867 pápež Hadrián II. uznal jazyk našich predkov za jazyk cirkvi i kresťanského kultúrneho sveta.

Ako to už dnes zaznelo, Veľkomoravská ríša bola našim prvým spoločným domovom a aj táto dnešná liturgia dokazuje, ako majú k sebe Slováci, Česi a Moravia aj naďalej blízko a akým hlbokým duchovným, historickým a kultúrnym dedičstvom tu - v Ríme disponujeme. Potvrdzuje to niekoľkokrát zdôrazňované, že Rím je aj našim slovenským mestom, že na tomto mieste máme svoje korene, že z neho vyrastáme a že Večné mesto vždy bolo, je a veríme že aj vždy bude v centre duchovného života nášho národa. Aj vďaka tejto hlbokšej tradícii sme v našich moderných dejinách mali tú česť na vlastnej slobodnej zemi opakovane privítať Svätého Otca a nadviazať tak na toto jedinečné dedičstvo. Dnes sme – aj vďaka udalostiam spreď dvanástich storočí a historickej misii sv. Cyrila a Metoda – slobodným národom, ktorý pred 30 rokmi pokojnou cestou naplnil svoju historickú túžbu po dosiahnutí štátnosti. Preto mi na záver dovoľte vyjadriť želanie, nech nás na našej ceste aj naďalej vždy sprevádza úcta k stolcu sv. Petra a hrdosť na hlboké korene z ktorých po stáročia vyrastá duchovná sila nášho národa a našej štátnosti.

Blahopřejný telegram prezidenta České republiky papeži Františkovi

Vaše Svatosti,

je mi velkou ctí a upřímným potěšením co nejsrdečněji Vám poblahopřát jménem občanů České republiky i jménem svým u příležitosti státního svátku Svatého stolce a zároveň desátého výročí Vašeho zvolení papežem.

Velice oceňuji vynikající úroveň vztahů mezi Českou republikou a Svatým stolcem.

Věřím, že se budou i nadále rozvíjet v duchu společně sdílených křesťanských hodnot.

Vaše Svatosti, rád bych Vám osobně popřál mnoho zdraví a úspěchů při výkonu Vašeho odpovědného a náročného poslání.

Přijměte prosím ujištění o mé nejhlubší úctě.

*Petr Pavel
prezident České republiky*

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy"

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

HUMOR TATÍČKA STOJANA

I.

O kterýchsi exerciciích velehradských bylo přítomno velmi mnoho učitelů - zkrátka plný refektář. Při obědě a vůbec o exerciciích bylo nařízeno mlčení. Než při takovém množství sem tam některému účastníku uklouzlo slovo, že to dělalo větší "šum". Dr. Stojan předčítal nám právě z nějaké duchovní knihy. Položí knihu a praví usměvavě: „Pánové,“ - všichni se obrátili na něho, co bude - „právě zuří rusko-japonská válka; kdybyste byli aspoň trochu ticho, slyšeli byste střelení z děl.“ V refektáři bylo, jako když se klepne na včely.

II.

Na cestách neměl často kdy se najíst ani napít. Jednou v Plzni mu zbývala chvilka času, zaskočil na malou plzeňskou. Aby neřekl nějaký žert, nedal si nikdy ujít příležitost. Povídá vrchnímu: „Poslouchejte, je to skutečně pravé plzeňské?“ - „Velebnosti, to je zrovna tak, jako kdybych se já vás zeptal, jestli vy jste pravej duchovní“, odsekl pan vrchní.

III.

Slovinci volají místo našeho „Sláva“ – „Živio“. O jubilejním roce 1913 byl na velehradských slavnostech bulharský arcibiskup Menini, jenž tam slavil 2. výročí svého jmenování. Poutníků bylo vždy přehromný zástup. I přišel malý Slováček z pouti domů a matka se ho ptá: „Copak sis zapamatoval ze slavnosti? – „Ach, mamičko, tož tam byl takový staříčkový biskup a jak vylízal na řečniště, tož mu to nešlo. Tak všeci lidé volali: „vjo, vjo!“

IV.

„Panenko Maria Svatokopecká, jestli to vytáhnou na kopec, obětuji ti takovou svíčku, jaké je to oje“, slibuje Hanák, jenž uvízl v kopci. „Tatíčku“, dí chlapec na to, „takové svíčky se ani nedělají“. „I mlč, chlapče“, domlouvá otec. „Až budu na vrchu, nedám nic“.

V.

Žid se dal pokřtít. I dí kdosi: „To se váš otec obrátí v hrobě.“ „Aťsi: však můj bratr dá se také pokřtít, a tu se zase otec obrátí a bude ležet, jak ležel“.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 23. - 30. dubna 2023

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 23. dubna	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana SMEJKALA, rodiče z obou stran, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Aloise ČTVRTNÍČKA, rodiče ČTVRTNÍČKOVY a ZAREMBOVY
		PODIVICE 11.00	za + Františka ZAKOPALA, + rodiče, sestru Marii a duše v očistci
		TOPOLANY 18.00	za dar zdraví a Boží požehnání a za živou a zemřelou rodinu DRMOLOVU
PONDĚLÍ 24. dubna	PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLI VEL. SV. JIŘÍ, MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Ludmilu a Karla ZUKALOVY a celou + rodinu
ÚTERÝ 25. dubna	SVÁTEK SV. MAREK, EVANGELISTA	PODIVICE 8.00	za Boží požehnání pro pracující v zemědělství, za příhodné počasí a hojnou úrodu
STŘEDA 26. dubna	STŘEDA PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	DRYSICE 18.00	za + Josefa ŘEZNÍČKA, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
ČTVRTEK 27. dubna	SLAVNOST - VÝROČÍ POSVĚCENÍ CHRÁMU SV. BENEDIKTA (1902)	PUSTIMĚŘ 18.00	za živé a zemřelé farníky, kněze, řeholnice a dobrodince farnosti
PÁTEK 28. dubna	PÁTEK PO 3. NEDĚLI VELIKONOČNÍ SV. PETR CHANEL, KNĚZ A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Anežku a Antonína ROZEHNALOVY, + rodinu TVRDÍKOVU a Boží požehnání pro živou rodinu
SOBOTA 29. dubna	SVÁTEK - SV. KATEŘINA SIENSKÁ, PANNA A UČITELKA CÍRKVE, PATRONKA EVROPY	PODIVICE 8.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu BENÍČKOVU, MAHDALOVU a ZELENKOVU
NEDĚLE 30. dubna	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + manžele Zdeňku a Rudolfa ŠTOLFOVY, zeti Ing. Josefa STRAŇÁNKA, s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za farností Drysice, Pustiměř, Podivice a Topolany
		PODIVICE 11.00	za + Marii PUČANOVOU, manžela, vnučku s prosbou o Boží požehnání pro rodinu
		TOPOLANY 18.00	za + rodinu SUCHOMELOVU

POŘAD BOHOSLUŽEB: 30. dubna - 7. května 2023

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 30. dubna	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + manžele Zdeňku a Rudolfa ŠTOLFOVY, zete Ing. Josefa STRAŇÁNKA, s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za farností Drysice, Pustiměř, Podivice a Topolany
		PODIVICE 11.00	za + Marii PUČANOVOU, manžela, vnučku s prosbou o Boží požehnání pro rodinu
		TOPOLANY 18.00	za + rodinu SUCHOMELOVU
PONDĚLÍ 1. května	PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ SV. JOSEF, DĚLNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za + rodinu ŘIHÁČKOVU, TOMÁŠKOVU, KUDLIČKOVU a za duše v očistci
ÚTERÝ 2. května	SV. ATANÁZIUS, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00	za + Marii PUČANOVOU, + rodinu MATOUŠKOVU a duše v očistci
STŘEDA 3. května	SVÁTEK - SV. FILIP A JAKUB, APOŠTOLOVÉ	DRYSICE 18.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu NAVLÁČILOVU
ČTVRTEK 4. května	PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ SV. FLORIÁN, MUČEDNÍK	PODIVICE 8.00	za + Jaroslava a Marii VAKRČKOVY, živou a +rodinu
PÁTEK 5. května	PÁTEK PO 4. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Floriána SNÍDALA a rodiče
SOBOTA 6. května	SV. JAN SARKANDER, KNĚZ A MUČEDNÍK	PODIVICE 8.00	za +rodiče ŠÉNOVY, DRAGONOVY, celou živou a + rodinu
NEDELE 7. května	PUSTIMĚŘ: 8.00 na poděkování Pánu Bohu za 85 let života, s prosbou o další pomoc Panny Marie Svatohostýnské pro celou živou rodinu SMEJKALOVU, CIGÁNKOVU a MICHÁLKOVU		
	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	DRYSICE 9.30	za živé a +členy SDH 4, okrsku a farníky padlé v I. a II. světové válce
		PODIVICE 11.00	za + Františka PIVODU, manželku, rodiče, dceru, syna, zete a Boží požehnání pro živou rodinu
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
	PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA		

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

TOPOLANY: NEDĚLE - 17.30